

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 80

Dijous, 13 de juliol de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 88

Í N D E X

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Emili Pallach i Carolà (tram. 401-00029/07) (p. 3)

Projecte de llei

de mesures en matèria de medi ambient (tram. 200-00042/07) (p. 4)

Projecte de llei

de prestacions econòmiques d'assistència social (tram. 200-00043/07) (p. 21)

Projecte de llei

d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat per al 2006 (tram. 200-00057/07) (p. 36)

Manifestació

de condol per les víctimes de l'accident del 3 de juliol del 2006 al metro de València (p. 37)

Preguntes

al Consell Executiu sobre la regularització de la interinitat dels llocs de treball i de la situació administrativa dels funcionaris dels cossos de metges practicants, llevadors i farmacèutics titulars amb relació al desplegament de l'Agència de Protecció de la Salut (tram. 310-00588/07) (p. 37)

al Consell Executiu sobre la universalització dels serveis socials (tram. 310-00589/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre les raons del suport econòmic i polític a la Universitat Progressista d'Estiu (tram. 310-00590/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre el nombre de persones i famílies afectades per l'ensulsiada del barri del Carmel, de Barcelona, que encara no han tornat a llur habitatge o comerç (tram. 310-00591/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre la prevenció i l'extinció d'incendis (tram. 310-00586/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre el manteniment de l'ordre públic després dels aldarulls produïts a Barcelona arran dels darrers desallotjaments (tram. 310-00592/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre el compliment del conveni signat entre el Ministeri de Foment, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) per al soterrament de la línia ferroviària (tram. 310-00587/07) (p. 43)

→

Intervenció

del president de la Generalitat per a acomiadar-se i anunciar la data de les eleccions
(tram. 401-00030/07) (p. 44)

Projecte de llei

de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, de l'1 de juliol, 6/1989, del 26 de maig, i 13/1993, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya
(tram. 200-00055/07) (p. 46)

Projecte de llei

de modificació de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00061/07) (p. 52)

Projecte de llei

sobre la prestació de serveis d'inspecció de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00063/07) (p. 55)

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2006
(tram. 232-00009/07) (p. 62)

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputades
(tram. 234-00020/07, 234-00021/07, 234-00022/07 i 234-00023/07) (p. 63)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política de seguretat (tram. 300-01045/07) (retirada) (p. 63)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-01048/07) (retirada) (p. 63)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les polítiques per a l'emancipació dels joves (tram. 300-01046/07) (p. 63)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la seva gestió fins a l'acabament de la legislatura
(tram. 300-0147/07) (retirada) (p. 67)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la sanitat (tram. 300-01049/07) (retirada) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la situació de la política industrial i energètica a Catalunya (tram. 302-00187/07) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt
(tram. 302-00188/07) (p. 71)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 88

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, la consellera de Salut, el conseller de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Emili Pallach i Carolà (tram. 401-00029/07). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de modificació de la Llei 7/2003, del 25 d'abril, de protecció de la salut (tram. 200-00062/07). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC 362).

3. Projecte de llei de mesures en matèria de medi ambient (tram. 200-00042/07). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 364).

4. Projecte de llei de prestacions econòmiques d'assistència social (tram. 200-00043/07). Comissió de Política Social. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 364).

5. Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (tram. 200-00046/07). Comissió de Política Social. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 363).

6. Projecte de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, de l'1 de juliol, 6/1989, del 26 de maig, i 13/1993, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya (tram. 200-00055/07). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 363).

7. Projecte de llei d'autoritacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat per al 2006 (tram. 200-00057/07). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 363).

8. Projecte de llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00061/07). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC 362).

9. Projecte de llei sobre la prestació de serveis d'inspecció de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00063/07). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC 362).

10. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2006 (tram. 232-00009/07). Mesa del Parlament. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament).

11. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de les diputades Sra. Manuela González i Griñán (tram. 234-00020/07), Sra. Montserrat Capdevila Tatche (tram. 234-00021/07), Sra. Conxita Rodríguez Cara (tram. 234-00022/07) i Sra. Maria del Carme Mas Morillas (tram. 234-00023/07). Debat

i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de seguretat (tram. 300-01045/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-01048/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a l'emancipació dels joves (tram. 300-01046/07). Sra. Dolors Clavell Nadal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la seva gestió fins a l'acabament de la legislatura (tram. 300-01047/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat (tram. 300-01049/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la política industrial i energètica a Catalunya (tram. 302-00187/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt (tram. 302-00188/07). Sra. Maria Mercè Roca i Perich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió; d'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Emili Pallach i Carolà (tram. 401-00029/07)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat Emili Pallach i Carolà. És dedicat a la memòria de l'il·lustre senyor Emili Pallach, que fou diputat d'aquest Parlament a la segona legislatura.

Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença que li manifestem tota la cambra.

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal per fer el parlament en memòria del senyor Emili Pallach.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Molt honorable president del Parlament de Catalunya, senyores diputades, senyors diputats, familiars d'Emili Pallach, Emili Pallach i Carolà va néixer a Figueres el

17 de març de 1923. La terra que el va veure néixer, l'Empordà, és una terra de pas, país de marca en un país de marca. És també gresol i refugi, terra aspra i terra fèrtil, plana batuda pels vents, escenari d'un combat desigual entre el vent del nord, que hi senyoreja, i el vent del sud, que amb prou feina hi arriba; territori de geografia amable i de geometria agrícola, de fronteres marcades, de grans contraforts al Pirineu, de ports oberts i badies generoses arran de mar; punt d'arribada i pont de trobada. L'Empordà d'Emili Pallach és un paisatge, un territori, una ciutat, un esperit; un país obert i generós, de camps acotats per tanques desiguales de xiprers per aturar la tramuntana i protegir el sembrat, d'homes i dones lliures i oberts, d'esperit federal i republicà, d'inspiració progressista.

Emili Pallach va viure, es va casar, va tenir dues filles i va treballar en aquests escenaris i en aquest context. Va estimar, admirar i acompanyar el seu germà Josep, però va seguir camins diferents. Arrelat a Figueres, hi va viure sempre i hi va patir les conseqüències del desenllaç de la Guerra Civil i de la dictadura. Ple de potencialitats i de capacitat intel·lectual i curiositat, es va veure obligat a sobreviure donant classes de francès, camí en el qual el va ajudar i acompanyar una de les seves filles.

Va viure una vida plena de discreció i de mesura, amb un punt d'ironia pagesa i de rauxa empordanesa, allunyat sempre de l'ostentació i la parafernàlia, poc amic de les aparences i l'exhibició, amable i bona persona, d'arrel i matriu catalanista, d'un catalanisme que neix de la terra i amb la gent; un catalanisme obert, generós, també discret, compromès amb els principis i els valors bàsics de la igualtat i de la justícia, pensant sempre en Europa i l'equilibri i la pau a Europa i al món, amb un esperit construït en el desencís i la patacada de la Guerra Civil espanyola i la vibració patriòtica i resistent de les democràcies europees en la lluita contra el feixisme, la dictadura i la intolerància.

A Figueres va assumir el compromís d'articular el Partit dels Socialistes de Catalunya, d'harmonitzar els corrents i les ocurrències, de posar pau i seny. Ho va fer bé i mai no va buscar –i potser no va tenir– l'agraïment i el reconeixement deguts.

Després d'un primer mandat convuls a la ciutat, de 1979 a 1983, va liderar el projecte municipal socialista a la ciutat el 1983. La llista que va encapçalar va obtenir el millor resultat que mai ha tingut el Partit dels Socialistes de Catalunya a Figueres, amb deu regidors. Però la coalició de la dreta i el centredreta li van impedir de governar, com una tanca de xiprer que li barrava aquest camí.

L'any següent fou el cap de llista a les eleccions al Parlament de Catalunya i fou diputat de la segona legislatura, de 1984 a 1988. Va treballar a les comissions d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Política Territorial, del Síndic de Greuges i de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Després va continuar amb modèstia les seves classes de francès.

L'exdiputat Martí Sans pondera de Pallach la lleialtat als amics i al projecte socialista, la passió per la política en totes les esferes i dimensions, la dignitat personal. Martí Sans diu: «L'Emili era un home intel·ligent, honest, senzill i molt bona persona.»

Martí Sans hi féu llargues passejades, continuades converses de política i de vida, de dimensió personal i col·lectiva, d'afecte. El mateix Martí Sans, que exercí una amistat activa amb Emili Pallach, troba que no vam ser prou reconeguts amb l'Emili, que ens vam deixar endur per la voràgine de la vida i que no vam saber fer-li explícit l'afecte, l'estimació i l'agraïment per la seva trajectòria generosa i discreta. Sovint reivindicuem la memòria històrica i després som individualment i col·lectivament desmemoriats i poc agraïts. És quan ens adonem que fem tard, i deixem un instant que la fràgil frontera, el fil que es trenca entre la vida i la mort, ens interpelli.

Però és la vida el que compta. I Emili Pallach es protegeix el cap del vent i el fred amb una boina, i surt de l'escenari de la vida sense ni gosar tancar la porta. Una porta que avui, com sempre fa el Parlament, amb tots els diputats i diputades, els representants del poble de Catalunya, obre de bat a bat, i obre els nostres cors al reconeixement degut a Emili Pallach, un home del poble al servei del poble.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Els convido a guardar un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El segon punt de l'ordre del dia era la tramitació en lectura única del Projecte de llei de modificació de la Llei 7/2003, del 25 d'abril, de protecció de la salut. Ha estat sol·licitat dictamen d'aquesta Llei al Consell Consultiu de la Generalitat i, per tant, el procediment queda en suspens fins que el Consell Consultiu emeti el seu dictamen.

Projecte de llei de mesures en matèria de medi ambient (tram. 200-00042/07)

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia. El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de mesures en matèria de medi ambient. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, vull expressar el meu agraïment a totes les persones i entitats que han fet possible amb les seves aportacions la presentació avui d'aquesta Llei; especialment a totes les diputades i els diputats de la Comissió, també als lletrats, als serveis lingüístics, i a entitats i institucions que d'una manera o altra han participat en el debat parlamentari. En definitiva, vull mostrar el meu reconeixement a totes les persones de

dins i fora del Parlament que han contribuït sens dubte a millorar el text d'aquest Projecte de Llei.

M'agradaria exposar, fent un breu repàs, les propostes de modificació i de millores que comporta aquest Projecte de Llei. El Projecte de mesures en matèria de medi ambient proposa la modificació d'alguns articles de diverses lleis. En concret, preveu la modificació de la Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals; la modificació de la Llei 3/88, del 4 de març, així mateix de protecció dels animals; la Llei 12/85, d'espais naturals; la Llei 9/95, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural; mesures sobre el procediment d'avaluació de l'impacte ambiental de projectes, i també la modificació 4/2004, de l'1 de juliol, reguladora del procés d'adequació de les activitats d'incidència ambiental al que estableix la Llei 3/98, del 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental.

Així, doncs, les millores més substancials del Projecte de llei són les següents. Amb relació a la Llei 22/03, del 4 de juliol, de protecció dels animals, es modifiquen alguns articles relatius a l'abandonament, la pèrdua, la recollida i la recuperació dels animals de companyia, com a resposta al fet que aquests darrers anys s'ha enregistrat un augment dels casos d'abandonament d'animals de companyia. Ahir mateix presentàvem les dades de l'enquesta sobre abandonament d'animals de companyia durant l'any 2005, que donava una xifra de 24.600 entre gossos i gats, és a dir, un abandonament per cada 281 habitants.

Cal tenir en compte també que la definició actual d'animal abandonat presenta alguns inconvenients o mancances, atès que no inclou tots els casos reals d'abandonament d'animals, i en no contemplar explícitament aquests supòsits no es poden, per tant, sancionar aquest tipus de conductes.

El Projecte de Llei també actualitza i ajusta a la realitat els procediments sancionadors i les multes coercitives. S'hi introdueixen tota una sèrie de mesures de més control sobre els animals abandonats, com ara l'obligatorietat de la persona propietària o posseïdora d'animal de companyia de comunicar a l'ajuntament on està censat la seva desaparició o pèrdua.

També s'hi inclouen referències a la recollida d'animals exòtics, on fins ara hi havia un buit legal. Atesa la creixent presència d'animals de companyia exòtics abandonats, cal determinar l'Administració competent per a la seva recollida. En aquest sentit, es proposa establir la competència dels ajuntaments per a la recollida i dipòsit d'aquests animals en un centre que tingui les suficients condicions.

Un dels aspectes més importants, i que ha requerit per part del Departament un esforç més gran de consens i de trobar solucions efectives, és la creació del que anomenem un registre general únic d'animals de companyia. Actualment, les dades relatives als animals de companyia existents a Catalunya es canalitzen mitjançant tres tipus de registres: primer, el Registre General d'Animals de Companyia, que gestiona el Departament; segon, els censos municipals d'animals de companyia que gestionen els municipis, el ajuntaments, i tercer, l'arxiu o arxius de les dades d'identificació dels

animals de companyia que estan en mans d'aquelles entitats autoritzades pel Departament de Medi Ambient per gestionar sistemes d'identificació. A la pràctica, òbviament, aquesta situació es tradueix en la dispersió de dades contingudes en aquests tres registres, la qual cosa fa molt difícil tenir un control efectiu, per part de l'Administració, sobre els animals de companyia realment existents a Catalunya.

Per tal de solucionar aquesta problemàtica, es proposa modificar els articles 13, 14 i 15 del capítol I del títol II de la Llei 22/03, relatius al registre censal, amb la finalitat de crear un sistema integrat de dades relatives a la identificació dels animals de companyia i centralitzar-ho mitjançant el Registre General, que permetrà facilitar el retorn dels animals perduts als seus propietaris o propietàries i alhora aconseguir un control més efectiu dels animals de companyia existents a Catalunya i, en conseqüència, possibilitar el fet d'agilitar els procediments sancionadors relatius als abandonaments d'animals.

A banda d'introduir la fura també com a animal de companyia, al costat dels gats i dels gossos, el Projecte de Llei actualitza també la llista d'espècies protegides i les seves diverses categories.

Finalment, amb relació a les modificacions de la Llei 22/03, cal esmentar que responen a l'objectiu de facilitar el compliment dels articles de la Llei de protecció dels animals que fan referència a la prohibició del sacrifici dels animals de companyia a partir de l'1 de gener del 2007.

La Llei de protecció dels animals va ser un èxit de tot-hom, però necessita avui reforçar els seus mecanismes de control, necessita la cooperació entre les administracions públiques i, evidentment, exigeix ja unes mesures de previsió, davant del que serà el repte de l'1 de gener de 2007, amb el tema dels sacrificis que abans els esmentava.

Coneixem, per tant, la importància d'aquesta disposició i de l'avenç en termes de protecció que representa, però també les dificultats que tenen avui alguns ajuntaments, sobretot els més petits, per tal de poder-la fer efectiva.

En aquest sentit, la Llei disposa d'una sèrie de mesures que permetran assegurar el compliment d'allò que en el seu moment va aprovar aquest Parlament facilitant als ajuntaments els instruments necessaris per complir-ho. Amb aquest objectiu hi hauran tres mesures: la primera, el suport econòmic, mitjançant una línia d'ajut, als ens locals, ajuts que ja han sigut publicitats, han començat a ser publicitats ara mateix; segona, la posada en marxa de programes concrets de reeducació i de conscienciació de la ciutadania de respecte per la natura i els animals, que inclogui a la vegada la instrucció sobre els drets i les obligacions de les persones que són propietàries i/o posseïdores d'animals, i la tercera és la possibilitat d'atorgar una pròrroga d'una durada màxima d'un any a aquells municipis o entitats supramunicipals que tinguin greus dificultats per a l'aplicació de l'article 11.1 de la Llei 22/03, sempre que presentin un pla que els comprometi a l'assoliment, en aquest període de temps, dels objectius previstos per la Llei –saben

vostès que justament aquest article fa referència al sacrifici dels animals.

Respecte de la modificació de la Llei 12/85, d'espais naturals, cal subratllar que la majoria dels articles que es modifiquen responen a l'objectiu d'adaptar la legislació catalana a les directrius comunitàries en matèria de protecció del medi ambient. Així doncs, convé emparar, mitjançant el Pla espais d'interès natural, que estableix el sistema d'àrees protegides de Catalunya, tots els espais declarats d'acord amb la legislació comunitària ja sigui amb la figura de ZEPA –zona d'especial protecció per a les aus–, o bé les ZEC –zona d'especial conservació.

D'acord amb el marc comunitari, les ZEPA són declarades o designades per l'estat membre i, en el cas de l'Estat espanyol, per les comunitats autònomes; és a dir, les ZEPA són aprovades pel Govern de la Generalitat i són notificades oficialment al Govern de l'Estat, que, a la seva vegada, ho notifica a la Comissió Europea. Per contra, les ZEC són declarades pel Govern de la Generalitat, prèvia selecció com a llocs d'importància comunitària –LIC– per la Comissió Europea. Aquests dos procediments diferents han de culminar igualment amb la seva incorporació al PEIN, per tal de dotar aquests espais d'un règim jurídic bàsic, comú per a tots els espais protegits de Catalunya.

Finalment, pel que fa aquestes temàtiques, el Projecte de llei de mesures en matèria de medi ambient inclou modificacions relatives als òrgans rectors dels espais naturals de protecció especial, amb l'objectiu d'homogeneïtzar, racionalitzar i actualitzar aquests òrgans de direcció, en el sentit d'augmentar-ne l'eficàcia i acostar-los a la realitat social.

En tercer lloc, pel que fa a la modificació de la Llei 9/95, del 27 de juliol, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural, es pretén clarificar i adaptar a la realitat alguns dels seus articles, de manera que la protecció del medi natural sigui compatible amb el seu gaudi i amb un ús harmònic i respectuós dels nostres espais forestals i d'interès natural. Així, s'aclareixen a la Llei determinades limitacions a la circulació motoritzada; en particular s'estableix que als espais inclosos al PEIN i als terrenys forestals només s'autoritza la circulació als vials pavimentats o aquells que tinguin una amplada igual o superior als quatre metres. Així mateix, es prohibeix la circulació motoritzada per totes les pistes o camins delimitats a tal efecte, per les vies d'extracció de fusta i pels camins ramaders.

Un altre aspecte important de modificació a subratllar és la consideració d'autoritzacions excepcionals per circular per pistes i camins forestals. En aquest cas serà necessari, prèviament, que aquestes pistes i camins s'incorporen a l'inventari comarcal de camins i pistes forestals, que estarà en mans dels consells comarcals, que tindran un any per dur-lo a terme, així com el suport econòmic del Govern. Alhora, també es considera la possibilitat d'autoritzacions específiques per eximir d'algunes d'aquestes prohibicions concretes determinades persones discapacitades i els seus acompanyants, per facilitar-ne l'accés a la natura.

Vull assenyalar un altre aspecte que crec important: la composició de les comissions consultives comarcals. Això suposa la modificació de l'article 13 del Decret

111/2003. Les diferents propostes parlamentàries relatives a la conveniència d'incloure a les esmentades comissions representants de grups conservacionistes vinculats a la comarca, així com la voluntat del Govern de cercar el major consens i la complicitat dels sectors afectats, fan convenient deixar oberta la porta a la possibilitat que també hi puguin estar representats altres entitats, institucions o agents socials de la comarca diferents de les administracions i dels propietaris. Parlem, doncs, de possibilitar, entre altres, a participar en les agrupacions de defensa forestal els representants dels clubs federats d'automobilisme o de motociclisme, entitats d'estudi i defensa de la natura, etcètera. Aquest és l'ànim de la proposta de modificació per impulsar, des d'una major participació ciutadana, la composició més plural d'aquestes comissions consultives comarcals, que avaluen i que informen sobre el marc d'aplicació de l'accés motoritzat al medi natural.

Pel que fa al procediment de l'avaluació de l'impacte ambiental de projectes, actualment dispers, en un marc legal complex, estatal i autonòmic, requereix una compilació i refosa que començaran per l'adequació de la legislació bàsica de l'Estat, perquè s'adapti plenament a les directives comunitàries. El Ministeri de Medi Ambient ja ha manifestat la intenció d'efectuar aquesta revisió en els propers mesos, i el Departament de Medi Ambient i Habitatge ja treballa en l'adequació del nostre propi marc legislatiu, però en tant que es realitzi aquesta revisió legislativa és imprescindible concretar els aspectes relatius a l'òrgan ambiental i els procediments d'avaluació d'impacte ambiental, que es fixen als articles 16, 17 i 18 d'aquesta mateixa Llei.

Cinquè, i per últim, l'apartat dedicat a la modificació de la Llei 4/2004, de l'1 de juliol, reguladora del procés d'adequació de les activitats d'incidència ambiental al que estableix la Llei 3/98, de la intervenció integral de l'Administració ambiental. S'estableix una pròrroga d'un any a l'annex 2.2 de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, per tal que puguin portar a terme el seu procés d'adequació, el qual, segons la Llei 4/2004, hauria finalitzat ja abans de l'1 de gener del 2007. En la mesura que les activitats de l'annex 2.2 tenen poca o escassa incidència ambiental, aquesta pròrroga pot facilitar el programa d'adequació, considerant que, a més, el nombre d'activitats afectades per aquest procés és un nombre molt significatiu i molt important.

Aquest Projecte de llei, com els deia, introdueix un seguit de modificacions, modificacions molt necessàries encaminades a millorar i fer efectiva l'aplicabilitat de diverses lleis que per diverses llacunes, diverses mancances, no era possible aplicar, i al mateix temps intenta resoldre alguns aspectes nous que fins ara generaven preocupació important a diferents sectors, bé fos en el territori, bé fos en diferents sectors socials.

M'agradaria finalitzar la intervenció agraïnt la important tasca portada a terme, amb intents diàleg, amb diàleg fins ara mateix, de tots els grups parlamentaris i amb els grups parlamentaris d'aquesta cambra pel bé d'aquesta Llei, que, en definitiva, redundarà en mesures de progrés mediambiental per a tot el país.

Moltes gràcies.

El president

Atès que aquest Projecte de llei va iniciar la seva tramitació a l'empara de l'antic Reglament i no s'ha celebrat el debat de totalitat, el Grup Parlamentari que va presentar esmena a la totalitat pot defensar-la ara, i, en el cas que fos rebutjada, continuàrem amb el debat del Dictamen de la Comissió. Te la paraula, precisament per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar, com bé deia la presidència, una esmena a la totalitat, i ja els avanço, de bones a primeres i abans de començar, que després d'exhaurir aquest torn, per tenir aquest dret de marcar el nostre posicionament, la retirarem.

Però deixin-me fer una prèvia per manifestar la meua perplexitat després de la intervenció del conseller, perquè el que ha explicat no és la llei que ens va enviar el Govern, sinó la que sortirà d'aquest Parlament –la qual cosa celebren que comparteixin; en qualsevol cas, tindrem ocasió...–, i en bona part, per això, la reserva d'aquesta esmena a la totalitat per fer aquesta defensa.

Permetin-me, però, abans d'entrar-hi en profunditat, que faci una reflexió, i faci una observació que crec que és important. Aquest és l'últim ple de la legislatura, és l'últim ple de la legislatura –així se'ns ha anunciat–, i aquesta és la primera llei –la primera– ambiental que ens arriba. I és important que ho recordem, això, perquè al llarg d'aquest Ple sentirem per activa i per passiva que Convergència i Unió ha obstruït no sé quantes lleis... No és el cas de les lleis ambientals.

I sí, senyors d'Iniciativa per Catalunya, mirin: el dia 16 de febrer de 2004, l'honorable conseller Milà, en condició de conseller, en la compareixença a la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament va anunciar –i els ho llegiré– la llei de protecció integral del territori, la llei de caça, la llei de pesca fluvial, la creació de l'agència catalana de la natura, la llei de creació de l'agència catalana de l'aigua, la llei reguladora dels sistemes d'acreditació de les empreses, la llei de prevenció i control integrat de la contaminació, la llei de protecció de la biodiversitat, la reforma de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, en què si es fa alguna cosa no és precisament gràcies al tripartit, sinó a Convergència i Unió, i la llei de protecció contra la contaminació d'origen gasós. Ni una d'aquestes lleis ha entrat al Parlament.

Em sembla important que ens fem aquesta reflexió en l'últim ple de la legislatura. Aquesta és l'única llei ambiental que ha arribat a port, després de moltes promeses, després de moltes paraules. Per tant, sí que fem una constatació important: que el Govern tripartit ha estat erm en moltes coses, i també ha estat molt erm en legislació ambiental. I en volem deixar constància en aquest Ple.

Per què presentem aquesta esmena a la totalitat?, que ja els anuncio, doncs, que la retirarem. Doncs, bàsicament, per dues raons: per un costat, per allò que no deia

la llei, i la retirarem perquè ja ho diu el Projecte de llei que ens va enviar el Govern, i per l'altre, perquè en moltes de les coses que deia estem en absolut desacord i les hem modificat. I celebren que el conseller se les hagi fet seves en la intervenció, però un llegeix amb perplexitat..., diu: «És que en l'accés al medi natural hem canviat el tema d'accés amb l'inventari dels consells comarcals...» Això no ho deia, el text que ens va enviar el Govern; només deia una cosa: només deia que es permetia l'accés motoritzat a les persones amb discapacitat, cosa que ens sembla magnífica i que hi estem en absolut acord en aquest punt, no?

Però, en qualsevol cas, anem a pams. Què és el que no ens agradava del text del Govern i des de les esmenes de Convergència i Unió –tot s'ha de dir, i gràcies a l'esfondrament del tripartit– hem pogut canviar d'aquesta Llei?, per deixar-ne constància. Sí, conseller, no rigui, perquè li faré la relació del que hem canviat.

Home, anem al tema d'espais naturals. No ens agradava ni compartim que un espai, pel simple fet d'haver estat declarat..., proposat, no declarat, proposat pel Govern com a zona de protecció de les aus o com a lloc d'interès comunitari, per aquest simple fet ja esdevinguí PEIN; això no ens agradava a la Llei i ho hem tret, gràcies a les esmenes de Convergència i Unió i pactat –això sí– amb la resta de grups, però, en qualsevol cas, no ho deia la Llei.

El mateix amb relació als llocs d'interès comunitari. O deia, per exemple –això és el que preveia el Govern o l'anterior conseller de Medi Ambient–, que el Departament de Medi ambient pogués, unilateralment –i parlo dels temes de medi natural–, doncs, dibuixar els connectors biològics que cregués en el territori. Això ho deia la Llei, i ja no ho diu; aquesta és una altra de les raons per les quals nosaltres retirarem aquesta esmena a la totalitat.

Què més deia? Doncs, que el Departament de Medi Ambient era l'autoritat competent, i gairebé en exclusiva, per a l'avaluació de plans i programes en matèria ambiental. Això ho deia la Llei, ho volia el conseller Milà, i ja no ho diu la Llei després del tràmit parlamentari que hem fet.

Deia que abans de tres mesos, és a dir, just a les portes del dia de Tots Sants, el Govern hauria de presentar per llei, en aquest cas, la proposta de zones d'especial protecció de les aus, de la xarxa Natura 2000. Deia això, la Llei, quan va entrar la Llei del conseller Milà. La Llei del conseller Baltasar ja no dirà això, perquè l'hem canviat mercès a les esmenes de Convergència i Unió.

Qualsevol d'aquests aspectes –qualsevol d'aquests aspectes– era, a parer de Convergència i Unió, una raó suficient per fer l'esmena a la totalitat, qualsevol d'ells, aïlladament. Els n'he citat sis, i els hem tret tots sis de la Llei.

I tampoc ens agrada de la Llei la discrecionalitat que el Departament..., del Projecte de llei que ens va enviar el conseller Milà, que el Projecte de llei donava amb relació a la protecció dels animals. Home, l'hem sentit aquests dies i ho hem llegit avui a la premsa, del nombre d'abandonaments... Si aquesta Llei incorpora en el capítol de prevenció d'animals el tema de l'esterilitza-

ció obligatòria en la venda dels animals, és en bona part gràcies a les esmenes que ha fet Convergència i Unió i d'aportacions que ha fet el Partit Popular, no precisament gràcies al que preveia el Govern. El text que va enviar el conseller Milà, el text que va enviar el tripartit, quan existia en aquest Parlament, només deia, i a més a més d'una manera..., gairebé d'amagatotis, només deia que el Govern podia excepcionar aquells ajuntaments que no complissin allò que va aprovar per unanimitat aquesta cambra en la darrera legislatura, que era que es prohibia eutanasiar els animals de les gosses municipals, i d'amagatotis intentava colar això. Home, doncs, nosaltres l'hi hem posat, i això entraria en el capítol del que no deia i ara diu la Llei, i hi hem posat també l'obligatorietat que els animals que es venguin a les botigues estiguin esterilitzats, amb la qual cosa evitem una cria incontrolada i irresponsable, que deriva al final en abandonaments i que porta els problemes que porta als ajuntaments.

Què més no diu aquesta Llei que hauria de dir i que hi hem incorporat, a més a més d'aquest tema dels animals? Doncs dues qüestions *fonamentals*, que la seva no-incorporació també hagués estat suficient per ella mateixa per mantenir l'esmena a la totalitat que hem presentat com a Convergència i Unió.

Per un costat, en el tema d'accés motoritzat al medi natural, s'havia de fer una flexibilització. No podia ser la rigidesa de la Llei que tenim i els problemes que coneixem tots els diputats i diputades en el territori d'accés motoritzat en el medi natural.

Per tant, aquesta Llei, creuen de veritat, honorable conseller, senyores i senyors diputats, que és de justícia, recorden el començament d'aquesta legislatura un magnífic programa del comunicador senyor Cuní en què hi va assistir en directe el conseller Milà, que va anunciar la modificació de la Llei, que va crear un fòrum ambiental, que es varen reunir en El Montanyà, que van fer no sé quantes sessions? Saben a què va quedar reduït, a ulls del Govern, tot aquest teatre que hem fet durant tots aquests dos anys i mig? A una única proposta: autoritzar l'accés motoritzat de les persones amb disminució al medi natural, després de fer tota aquesta comèdia.

Si la Llei que aprovarem avui dona potestat als consells comarcals per autoritzar la circulació en camins de menys de quatre metres, sempre que sigui en l'inventari i sempre que no siguin d'especial protecció, si la Llei diu això, ho diu malgrat el Govern –ho diu malgrat el Govern–, i ho diu gràcies al fet que Convergència i Unió ha fet un esforç de sentit comú i ha mantingut aquesta esmena com una condició també *sine qua non* per fer aquesta Llei. Per tant, primer aspecte, fonamental amb relació al que no deia aquesta Llei i ara sí que ho diu.

I, segon aspecte, fonamentalíssim, el tema de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. El Govern no preveia res respecte a això. El Govern s'ha passat dos anys i mig d'anuncis... Saben com vam començar aquesta legislatura? Amb una proposta del PP, que vam votar unànimement, de prorrogar per donar al Govern dos anys i mig per fer la feina. Saben com la tanquem, aquesta legislatura? Amb una proposta, en aquest cas a proposta de Convergència i Unió, de de-

morar l'entrada en vigor de l'annex 2.2 de la Llei d'intervenció integral. Per què? Perquè el Govern no ha fet res, perquè el Govern no ha fet els deures i el Govern no ho preveia.

I celebrego, senyor conseller, que vingui aquí i digui: «Farem això i caminarem sobre la Llei». El text del conseller Milà no en preveia res. I si això ha estat possible és perquè s'ha esfondrat el tripartit, per res més. Aquesta esmena ja l'havíem reconvertida en un altre text alternatiu. I amb aquesta esmena fem un favor important a les petites i mitjanes empreses, al sector de l'hostaleria, aquí ben representat –que aprofito per saludar-los cordialment–, i a molts petits emprenedors d'aquest país que han vist que el Govern els ha fet passar amb raons un any, dos anys, dos anys i mig, i sort que s'acaba; sort que per Tots Sants s'acabarà.

Però si la Llei, ara, la que aprovarem avui, fa alguna proposta respecte a això no és gràcies al Govern, perquè el Govern ni ho preveia, ni ho contemplava, i en el seu període..., perquè aquesta Llei és llarga, fa temps que la discutim, i va tenir un període de tripartit en plena vigència i un període de trencament. En el període de tripartit en plena vigència aquesta esmena ens la vam haver –per dir-ho respectuosament– de pintar a l'oli. Hem aprofitat bé el trencament i hem col·locat això. Però, en qualsevol cas, diguem les coses pel seu nom: el Govern no volia canviar això. Paraules, paraules, paraules, però cap fet. Hi havia un compromís que ho canviarien no sé quan. Escolti'm, no som nosaltres, Convergència i Unió, els que hem avançat un any el final de la legislatura. No sé si preveia fer-ho l'any que ve o l'altre o no sé quan; però, en qualsevol cas, en aquest sentit, nosaltres estem contents d'haver pogut fer aquest conjunt de canvis.

No deia res, per tant, amb relació a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. I, en aquest sentit, hem aconseguit transformar-la en defensa dels emprenedors, en defensa de determinats sectors, entre ells, potser, el que més clamava, el d'hostaleria, perquè puguin acabar la temporada amb normalitat. I, això sí, fem un anunci solemne –ens hi vam comprometre abans de les darreres eleccions i ho tornem a fer des de la solemnitat d'aquesta tribuna–: nosaltres la canviarem, farem tot allò que estigui a les nostres mans per canviar-la, aquesta Llei.

I això..., em pot dir, conseller: «Escolti, és que aquesta Llei la van aprovar en temps de Govern de Convergència i Unió.» És veritat. Ja l'hem fet, per activa i per passiva, el *mea culpa*. Ja l'hem fet. I som conscients que aquesta Llei no ha acabat de funcionar, i tant és així que hem entrat una proposta en aquesta cambra en base a quins són els criteris que volem canviar d'aquesta Llei: eliminar tots els aspectes que tenen a veure amb la seguretat i amb la salut i deixar la Llei ambiental exclusivament per a qüestions ambientals, i flexibilitzar, facilitar les coses, desburocratitzar. Fer que una llei ambiental no es converteixi, com ha set aquesta, malauradament –i no era previst per cap dels grups–, que no es converteixi en un element de no-competitivitat per als emprenedors, particularment per a les petites i mitjanes empreses, per als emprenedors que són el teixit que, de veritat, genera i crea riquesa en el nostre país.

Aquest era un compromís que va adquirir el president del nostre Grup Parlamentari, el senyor Artur Mas abans de les eleccions, i avui ens sentim satisfets. Avui li donem, en part, compliment en la mesura d'allò que representem. Estem a l'oposició i hem aprofitat aquesta trencadissa del Govern per fer el primer pas de compliment d'aquest compromís que vàrem contraure abans de les darreres eleccions: fer aquesta pròrroga, i n'adquirim un de nou.

Al llarg de l'any vinent utilitzarem totes les nostres forces, les que ens doni la ciutadania, evidentment –les que ens doni la ciutadania i les que ens doni en aquesta cambrà–, per canviar aquesta Llei en benefici que no esdevingui un fre al progrés econòmic d'aquest país. Aquest és el nostre compromís, dit amb la màxima solemnitat.

Per tant, una esmena a la totalitat per allò que deia la Llei i no ens agradava. No ens agradava pràcticament res del que deia –i aprofito per saludar el director general–, tot allò amb relació al medi natural. Tota aquella proposta desmesurada de les ZEPA, de dir: «Escolti, quan jo faci una proposta a Govern, proposta, això ja serà automàticament un PEIN.» Això ens sembla, pràcticament, inconstitucional. Aquesta hauria estat una raó més que suficient per enviar-la al Consultiu, i hem optat per la via de treballar i d'intentar persuadir, de convèncer el Govern. I així ho hem pogut fer, mercès a la complicitat amb els grups i anar fent tot aquest treball, i l'agraeixo i molt, a la resta de ponents. I hem encaminat això. Perquè això no era, jo ho crec, ni tan sols constitucional, mirant les sentències que vulguin; però, en qualsevol cas, això no s'ho pot creure ningú.

Per tant, el Govern ha fet marxa enrere en el tema de les ZEPA que esdevinguin automàticament PEIN. Ha fet marxa enrere en els llocs d'interès comunitari que esdevinguin PEIN. Ha fet marxa enrere en tot el tema de l'avaluació de plans i programes. Ha fet marxa enrere en el fet que siguin els únics autoritzats per fer, dibuixar sobre el mapa els connectors biològics. I, atès que ha acceptat, ni que sigui a contracor, una pròrroga, que això no hi era, no ha fet marxa enrere, li hem fet fer un pas endavant, de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, d'aquest any i mig, que aprofitarem, ho torno a reiterar, per modificar la Llei.

Atès que el Govern ha acceptat incorporar en la Llei –perquè aquesta és una proposta nostra, no seva, del Govern– el tema de l'esterilització dels animals, atès que el Govern ha acceptat amb la Llei de protecció dels animals, doncs, condicionar allò que era una pròrroga d'amagatots de la prohibició d'eutanasiar els animals de les gosses, almenys l'hem condicionat, l'hem limitat en el temps i l'hem condicionat a un programa. Això no era proposta del Govern, era proposta de Convergència i Unió. Atès que han fet tot això, nosaltres, ho anuncio, retirem aquesta esmena a la totalitat, però deixant constància, de tot això i deixant constància de quatre aspectes que ens semblen molt centrals.

En primer lloc, la inexistència en el si del tripartit d'un model compartit de país. Això s'ha evidenciat en el tràmit d'aquesta Llei. Aquest Govern –el tripartit i pràcticament crec que l'actual també, el bipartit– no té un model compartit clar de país. Es pot criticar tant com es vulgui el model de Convergència i Unió, vostès, però, no en tenen.

Segona constatació. La manca total de lideratge per part del Departament de Medi Ambient, també, en matèria de legislació ambiental: 10 lleis anunciades, cap llei, de les 10 anunciades, tramitada, només una que, per cert, no va ser mai anunciada. Això no és culpa de Convergència i Unió, això és inactivitat del Govern a l'hora de proposar.

Constatem una vegada més, i la lamentem, la feblesa d'un govern que ens ha beneficiat, en aquest cas. Aquesta Llei és molt més nostra que seva, senyor conseller! Celebro que se la faci seva, és bo per al país. Constatem, però, la feblesa del Govern, i constatem i celebrem, això sí, i ho agraïm a tots els grups, doncs, la possibilitat que ens han donat, magnífica, de situar-nos en la centralitat mateix del mapa polític català. Perquè nosaltres hem treballat molts temes amb Esquerra Republicana, hem treballat molts temes, amb els Socialistes, també amb vostès, i no tants –perquè l'ha esmenat molt poc– amb el Partit Popular. Però, en qualsevol cas, ens hem sentit al centre.

I aquesta és una llei, doncs, per tot el que els he dit, que va a favor de les petites i mitjanes empreses, del sector de l'hostaleria, dels pagesos, dels ajuntaments –amb tot el que hem fet amb el tema dels animals–, que ens fa progressar: millora allò que teníem i ho millora, permeti-m'ho, senyor conseller, malgrat el Govern, malgrat un text dolent que va entrar, raó per la qual vam presentar una esmena a la totalitat. Però també li ho reconec, i també li agraeixo, el fet que hagi vingut a les posicions de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Entenc que ha quedat retirada aquesta esmena a la totalitat, per tant. Tanmateix, els grups poden fixar posició. Atès que hi ha hagut la defensa de l'esmena, tenen la paraula per fer-ho. Senyor Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialista...

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Els mateixos arguments que pensava fer servir per rebutjar l'esmena a la totalitat em serveixen per posicionar-me al voltant de la Llei que avui aprovarem. És una llei que, com ha dit l'honorable conseller, respon a la necessitat d'introduir un conjunt de modificacions de caràcter puntual a la legislació vigent en matèria de medi ambient, que clarifiqui aspectes d'aquestes modificacions i que acoti també aspectes que avui estan en el debat ciutadà.

El portaveu de Convergència i Unió que m'ha precedit en l'ús de la paraula, té la memòria fràgil –té la memòria fràgil–, perquè, home, algunes de les lleis que avui modifiquem aquí, aspectes puntuals, si és el medi natural, espais naturals, la Llei d'intervenció integral, que jo recordi, van ser lleis aprovades sota el període de governabilitat de Convergència i Unió.

Celebro que vostè reconegui que algunes..., per exemple, la Llei d'intervenció integral que el meu Grup Parlamentari, en el seu moment, ja va explicar que no ens semblava o que hi havia aspectes que entrarien en contradicció, i, efectivament, al cap dels anys se'ns ha donat la raó.

En qualsevol cas, al llarg de tot el procés de debat a la Ponència s'han manifestat opinions i posicions contraposades a algunes de les temàtiques de les quals s'ocupa la Llei i que, de ben segur –coincidiran amb mi els diputats que han participat en el debat de ponència–, serviran en el futur per fer modificacions de més calat en algunes de les normatives que avui modifiquem parcialment i que donarem sortida en diversos casos a necessitats imperatives que existien en sectors territorials, econòmics i socials del nostre país.

Un dels capítols importants de la Llei, que s'hi ha referit l'honorable conseller, també el senyor Espadaler, que ha estat motiu d'un debat llarg, intens, ric, també amb matisos, però que també ha concitat més acords és el dedicat a les mesures relatives a la protecció dels animals. Es modifiquen preceptes relatius als animals de companyia en tot allò que afecta els abandonaments i la pèrdua d'aquests animals.

Voldria fer-los notar, des del punt de vista del nostre Grup Parlamentari, la importància que té la definició i la configuració d'un registre general d'animals de companyia que s'articula com un sistema únic de gestió integrat de les dades identificatives dels animals, per fer més efectiu què? Doncs, per fer més efectiu el control i la prevenció de l'abandonament dels animals de companyia, que jo crec que és l'objectiu bàsic de totes les accions, de totes les actuacions i decisions polítiques que en aquesta matèria hem d'emprendre.

Amb l'objectiu de reduir, efectivament, el nombre d'abandonaments, es planteja l'obligatorietat d'esterilitzar els animals de companyia que siguin objecte de comercialització o transacció amb les excepcions que pugui establir el reglament d'aquesta Llei.

La Llei de protecció dels animals va ser, ho és, una llei avançada. És una llei, però, que necessita la complicitat dels ciutadans i el treball conjunt entre els diversos nivells d'administració dels quals en depèn l'aplicació, del Govern de la Generalitat però també de l'Administració local.

Som conscients que, pel que fa als abandonaments, en alguns municipis es poden donar dificultats importants per complir la previsió continguda a l'article 11 de la referida Llei de protecció dels animals. Per tant, escoltades les accions municipalistes es preveu que el Govern de la Generalitat pugui atorgar una pròrroga, d'una durada màxima d'un any, a aquells municipis o agrupació d'aquests que tinguin dificultats, que ho sollicitin, però que presentin un pla on es comprometin a l'assoliment dels objectius en aquest període de temps.

En qualsevol cas, des del meu punt de vista, punt de vista del Grup Parlamentari Socialista, de res servirà la possibilitat de pròrroga si no desenvolupem accions des dels governs per a la conscienciació en matèria de protecció dels animals i d'abandonament dels de companyia.

Hem de fer esforços per garantir la tinença responsable dels animals per part dels seus propietaris, esforços de conscienciació, en primer lloc, però també coercitius en segon terme, sinó els problemes els acabem traslladant al conjunt de la societat i a les autoritats locals en concret.

Tenir en condicions acceptables un animal abandonat en un centre d'acollida d'animals domèstics, fins que se

n'aconsegueix l'adopció, pot representar una mitjana d'uns cinc a sis euros diaris per animal.

Pel que fa a la modificació de la Llei d'espais naturals, és una resposta a la necessitat d'incorporar en la nostra legislació les figures de protecció de la natura recollides en diverses normatives i directives europees. Es fan també les previsions necessàries per tal d'homogeneïtzar i agilitar la composició, les característiques dels òrgans dels espais naturals de protecció especial.

En qualsevol cas, és just reconèixer l'esforç del Govern i dels grups que li donem suport per trobar els mínims comuns amb tots els grups de la cambra, i, per tant, també, d'aquests amb el Govern que permetessin aprovar el conjunt de la Llei, no només la referida a espais naturals, sinó al conjunt de la Llei, i al final m'hi referiré. Dic això perquè en el futur, i aquest és el compromís del meu Grup Parlamentari, és reprendre des del Govern a partir del mes de novembre el que hauria de ser l'objectiu general, és a dir, consolidar un veritable sistema d'espais naturals, terrestres i marítims com a element vertebrador de l'estratègia de conservació de la diversitat biològica i impulsor del desenvolupament territorial de qualitat.

En els darrers anys el Govern de Catalunya ha començat a afrontar els importants reptes plantejats en el camp de la conservació del patrimoni natural i, específicament, en l'establiment d'un sistema d'espais protegits que pugui donar resposta a les problemàtiques actuals. Després de més de vint anys de gravíssims endarreriments en l'establiment de polítiques de conservació i, en general, de planificació i gestió dels espais lliures, durant la darrera legislatura s'ha iniciat tímidament un canvi de rumb, però cal enfortir i consolidar-lo si volem assolir els compromisos de primer d'ordre que s'han d'acarar.

Avui arribarem a on a tots ens ha estat possible, però en qualsevol cas la conservació de la diversitat biològica dels processos ecològics, i en general del nostre extraordinari patrimoni natural i cultural, necessita actuacions immediates, inequívokes i transversals. Més enllà de l'establiment definitiu d'un veritable sistema d'espais naturals protegits que representi la columna vertebral de la política de conservació i de la posada en marxa de plans específics de conservació de les espècies i els hàbitats més amenaçats, cal amarrar el conjunt de polítiques sectorials i territorials d'aquesta sensibilitat ambiental.

Avui és indiscutible que la conservació del patrimoni natural no és viable si es basa només en la protecció d'uns quants espais aïllats. La protecció ha de ser sistemàtica i territorial, conservant les espècies i els hàbitats, però també els fluxos i els processos, la qual cosa només és factible mitjançant una política global de protecció que doni lloc a un territori prou permeable en el seu conjunt per permetre la connectivitat i la pervivència de les espècies. Per això, el planejament territorial i urbanístic ha de tenir com un dels seus objectius bàsics la protecció i valorització del sistema d'espais lliures; les polítiques també agràries i forestals han de ser elements de gestió activa per a la millora dels sistemes naturals i culturals. Així mateix, els espais naturals protegits, en el marc dels objectius prioritaris de conservació, han d'incorporar en els processos socioeconòmics compatibles amb aquests territoris la millora de la qualitat de vida dels ciutadans, la implicació activa de

les comunitats locals en la seva planificació i gestió, convertint-se així en veritables exemples de bones pràctiques, exportables en el conjunt del territori.

El marc legal i administratiu s'ha mostrat clarament ineficient per donar resposta a les necessitats existents. Fa falta la modificació urgent de la legislació bàsica sobre espais naturals protegits per proporcionar un entorn legal, polític, institucional i socioeconòmic, favorable per a l'enfortiment del sistema d'espais naturals i l'establiment de plans i estratègies que permetin desenvolupar el conjunt d'accions necessàries, que s'han de recolzar necessàriament en un marc global d'encaix i col·laboració amb la resta de polítiques amb incidència sobre el territori. Hem d'integrar el sistema d'espais protegits en el marc del planejament territorial de Catalunya.

Pel que fa a la modificació de la Llei d'intervenció integral, com vostès saben, el Govern havia iniciat la reforma de la Llei, s'havien efectuat ja reunions de treball amb diversos col·lectius, amb les patronals, amb els grups parlamentaris, i hi havia el compromís del Govern d'iniciar en el proper període de sessions un procés de reforma integral. Jo crec que aquí hi estem tots d'acord: cal fer una nova llei. El Govern s'hi havia compromès. I, en tot cas, el meu Grup Parlamentari, un cop s'iniciï la nova legislatura, aquesta serà una de les lleis que volem afrontar.

El resultat és que ha de ser una llei que no sigui complicada, és a dir, ha de ser una llei complidora, tot i que és cert que estem en un marc complex. Ha de ser una llei que no entorpeixi el procés de generar o crear empreses. Però tenint en compte que la mateixa Llei d'intervenció integral i el seu Reglament van derogar el Reglament d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses, la Llei ha de garantir –i aquí acabo, senyor president– la seguretat, a la població, que totes les activitats són segures –les activitats que tenim a Catalunya són segures– i que no incidiran negativament sobre el medi ni la salut de les persones.

En qualsevol cas, el que avui fem aquí és...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Terrades i Santacreu

Acabo, senyor president. És prorrogar a les petites i mitjanes empreses del país el fet que es puguin adequar a la Llei, amb el compromís, jo crec de tots els grups de la cambra, d'afrontar aquest tema en la propera legislatura per donar una solució satisfactòria a les empreses però també al conjunt de ciutadans i ciutadanes del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Oriol Amorós té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, home, el primer que salta a la vista i

el que veiem en aquesta Llei que aprovem avui, i no ho diem contents, sinó que ho diem més aviat tristos, és que és la primera i última llei que s'impulsa des del Departament de Medi Ambient en aquesta legislatura i que no és una llei d'un gran contingut estratègic, sinó que és una llei calaix de sastre. És una llei amb una història complicada, és una llei en la qual hem hagut de fer, tots, molts equilibris, on cadascú ha jugat el seu paper, però bé està el que bé acaba, no? I, per tant, si el resultat final de la Llei és bo, doncs, nosaltres hi estarem d'acord, hi votarem a favor, i, per tant, no entenem ni donarem suport a l'esmena a la totalitat que s'ha presentat, ni entenem que s'hagi mantingut, no?, o que s'hagi presentat a dia d'avui.

Però sí que és veritat que no és una llei estratègica d'aquelles encarades a transformar la societat, com tantes lleis ens havíem plantejat de fer a l'inici de la legislatura, i acabem la legislatura sense lleis que transformin la societat i només amb una llei calaix de sastre; una llei calaix de sastre amb pedaços necessaris, perquè havíem d'arreglar, havíem d'arreglar problemes creats per lleis mal fetes en períodes anteriors. El cas potser més evident és el de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que és una llei que en transposar directiva europea..., es vol anar un pas més enllà sense tenir en compte a vegades quina és la realitat del país. O la Llei d'accés al medi natural, on s'havia fet, amb govern de Convergència i Unió, una prohibició genèrica, pràcticament incomplible, que mai s'ha complert i que no ha donat lloc de fet a cap sanció, i per tant, hem vist que va ser una llei mal feta en el seu moment, perquè tampoc responia a la realitat. O, per exemple, calia donar seguretat jurídica als titulars de territoris o als propietaris de propietats forestals o d'espais naturals que estan protegits; calia donar un marc jurídic a això, calia transposar directives comunitàries.

Per tant, a situacions anteriors mal endreçades legalment havíem de donar-hi resposta, i per això s'ha fet aquesta Llei: per arreglar, en primer lloc, lleis mal fetes o pràctiques de govern mal complertes. Perquè jo no diré que la Llei de protecció als animals, per exemple, fos una llei mal feta, al contrari, penso que és una molt bona llei, però què va fer el Govern anterior i què ha fet l'actual per preveure la seva aplicació? I aquí hi ha una mica de crítica per a tothom. Per tant ningú pot dir que en això està absolutament amb les mans netes, perquè certament vam aprovar una molt bona llei el 2003, per exemple, amb la supressió dels sacrificis d'animals abandonats, però en canvi no hem preparat, o no s'ha preparat ni el Govern anterior ni l'actual..., no ha preparat les condicions per fer possible l'aplicació d'aquesta Llei. I, per tant, havíem de fer aquesta reforma, i aquesta reforma s'havia de fer per resoldre problemes concrets de la gent.

Per tant, tot i que té una sèrie d'adaptacions fetes a corre-cuita, però a més a més afegint-hi el factor final de legislatura... Per exemple, en el cas de la Llei d'intervenció integral, vostè sap, senyor Espadaler, que diu: «Escolti, mentre hi havia tripartit aquesta esmena ens la pintàvem a l'oli.» És clar, se la pintaven a l'oli, perquè vostè sap que anàvem a fer una cosa millor! Que anàvem a fer una cosa millor, que nosaltres teníem el compromís –compromís que existia amb Esquerra Republicana,

concretament, per part de la resta d'exsocs del Govern—de tenir en aquest període de sessions —en aquest— una proposta de nova llei d'intervenció integral. El fet és que no la tenim. I com que no la tenim, al final el que hem hagut de fer és aferrar-nos a l'única via, ja que s'ha escurçat la legislatura, a través d'una esmena que vostès han presentat. Però permeti'm que li digui que ja es van equivocar una vegada quan van fer la primera LIA i ara volien equivocar-se en una segona, perquè a través d'una simple esmena no es pot fer una llei sencera: que no es pot debatre article a article i entrar al detall en un tema que requereix la feina de consens i de treball al detall, sector per sector, com aquest. Vostès ja es van equivocar una vegada i ara volien equivocar-se una segona vegada. Però, en fi, en qualsevol cas, malgrat que al llarg d'aquest procés hi ha hagut moments de trencadissa, bé està el que bé acaba, no?

També és una llei que inclou l'adaptació d'alguns projectes que s'havien endarrerit, o que no sabem com estan i hem preguntat per ells algunes vegades. Per exemple, com està el tema de les connexions biològiques? A través d'això volíem ficar-ho. Convergència ha imposat que no ho podem arreglar tampoc a través d'això, però tampoc és excusa, perquè el Govern tenia un compromís de fer un pla de connectors biològics, i no sabem com està. Però, en qualsevol cas, és una llei que ha d'ajudar a solucionar alguns problemes dels ciutadans, i al marge de si està més ben feta, al marge de si s'ha gestionat més o menys, al marge de si en el seu moment les lleis originals es van fer bé o no es van fer, la prioritat del nostre Grup ha estat en cada moment posar els interessos dels ciutadans al davant, i fer els possibles per posar a tothom d'acord —que no ha estat fàcil... I aquí tots hem jugat de centre, d'esquerra, de lateral i de davanter; tots hem fet tots els jocs per aconseguir els acords necessaris. Per tant, tampoc em sembla just que algú digui que al centre del camp només hi era ell, perquè al centre del camp, en un moment o altre, hi hem passat tots. Em sembla que tant la diputada Bet Font, com el senyor Espadaler, com jo mateix, tots ho podem dir això. Per tant, aquesta ha estat la situació.

És una llei que, com deia al principi, palesa la manca d'activitat legislativa del Govern, perquè havíem de fer moltes lleis que havien de transformar profundament alguns aspectes de la societat, per exemple, entendre la protecció d'espais naturals com la simple delimitació de zones i no com a conjunts sistèmics i com als seus sistemes de connectors que els connecten. Havíem de plantejar-nos aspectes de fiscalitat ambiental, que tots ho dúiem als nostres programes, que tots ho dèiem al Tinell, que serveixen per transformar la societat en profunditat, i no ho hem fet. Havíem de fer una llei d'habitatge, que tampoc s'ha fet. Havíem de modificar lleis de residus —havíem de modificar lleis de residus—, i no. Havíem de fer una llei d'habitatge, que tampoc s'ha fet. I el nostre Grup, per exemple —i en això s'ha quedat sol—, hem demanat —i consta a l'acta de la Junta de Portaveus— un altre ple al mes de juliol, i ens hem quedat sols. I ens hem quedat sols demanant un altre ple al mes de juliol, en el qual encara haguéssim pogut tirar alguna altra llei endavant. I ens hem quedat sols, i consta a l'acta de la Junta de Portaveus.

Havíem de reformar la fiscalitat ambiental; no ho hem fet. Havíem de fer reformes sobre les lleis d'envasos que transformessin la situació dels residus; no ho hem fet. Havíem de modificar lleis de residus per posar el mateix gravamen, com a mínim el mateix —per al nostre Grup hauria de ser més, però com a mínim el mateix— gravamen al que és la incineració i l'abocament de residus, i no ho hem fet. Havíem de fer una llei de la creació de l'Agència del Medi Natural per tenir millors eines de gestió; no ens n'hem sortit. Havíem de fer una llei de protecció de la biodiversitat, que també havia de tirar endavant molts canvis, una llei de pesca fluvial, i no ens n'hem sortit.

Per tant, amb aquesta Llei d'avui arreglem problemes dels ciutadans si... Estem contents de l'activitat legislativa de la legislatura? No n'estem contents —no n'estem contents—, creiem que no hem aconseguit transformar la societat com volíem fer-ho, però en canvi sí que moltes vegades ho ha semblat, amb un excessiu soroll, que després farà..., a vegades amb l'ajuda d'activitat interessada per part de l'oposició, que després farà més difícil aquesta transformació necessària de la societat en molts aspectes de protecció del medi ambient.

El nostre Grup, però, aposta per posar solucions sempre que es pugui, i, per tant, en l'àmbit de protecció dels animals, per exemple, hem cregut que la modificació de què ha estat objecte aquesta Llei en el seu tràmit legislatiu ha estat beneficiosa. Crèiem que no es podria donar una moratòria lliure als ajuntaments de suspensió de la prohibició de sacrificis, però creiem que les condicions que finalment surten són raonables atesa la situació actual; atesa la situació que molts ajuntaments no estan preparats per afrontar la moratòria de l'1 de gener de 2007.

Creiem que s'han introduït en el tràmit parlamentari..., que venia del Govern una cosa molt important que era la unificació del registre d'animals de companyia, un tema molt important, que des de fa molts anys en el seu moment en la llei original no s'havia pogut tancar bé, de vegades per interessos corporatius, però que en el tràmit parlamentari i en la proposta del Govern ja hi era, la part del registre, molt important. I en canvi sí que hi ha una part, que és aportació estricta del tràmit parlamentari, que és l'esterilització, que no es fa una mica generalitzada, com deia l'esmena de Convergència i Unió, perquè això sí que fins i tot des de sectors animalistes es considera una brutalitat, sinó que més aviat per respectar el dret al no-patiment dels animals, doncs, cal fer-ho, definint-ho més clarament, i així és com queda al resultat final.

El mateix passa quant a una llei, la d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que al final ens ha permès donar una sortida a un sector, però que al final també ens deixa a tots amb el compromís ferm d'iniciar en la propera legislatura una reforma en profunditat d'aquesta Llei que no faci perdre garanties, ni ambientals ni de seguretat, als ciutadans, en absolut. No hem d'anar endarrere en cap garantia ni ambiental ni de seguretat dels ciutadans. No crec que ningú vulgui una legislació més laxa quant a prevenció, per exemple, del risc d'incendis en qualsevol tipus d'establiment o qualsevol tipus d'empresa.

Ara bé, hem de ser molt conscients que tenim milers i milers d'empreses a Catalunya, milers i milers de microempreses a Catalunya, que tenen un, dos treballadors, que el mateix propietari exerceix i hi posa moltes hores, i que any rere any veu que la legislació li incrementa els costos d'assessoria, li incrementa els costos d'assessorament extern per gestió, i no li ho hem de posar més difícil perquè sí; li ho hem de posar més fàcil. Hem de fer més fàcil la creació d'empreses, hem de fer més fàcil el treball dels emprenedors.

Els emprenedors aguanten el país. I això ho hem de tenir clar. I això ho hem de fer més fàcil, sense, però, perdre cap garantia de seguretat pels ciutadans perquè en els temps que estem això no ens ho podem permetre.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'il·lustre senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo, en primer lloc, he tingut oportunitat de poder escoltar les intervencions que s'han fet, no?, i he quedat una mica parat. En primer lloc, perquè s'està presentant o s'ha volgut presentar una esmena a la totalitat, que després s'ha retirat, que venia a justificar realment que totes –totes– les lleis que modifiquem amb aquest Projecte eren unes lleis, que no s'ha d'oblidar, de Convergència i Unió.

Per tant, si el senyor Espadaler ha tingut aquesta fermaesa a criticar-ho durament, realment, i el canvi rotund, realment, de totes aquestes lleis, és que hem de celebrar, d'alguna manera, que s'ha adonat que moltes lleis, i especialment la Llei d'intervenció integral, és un fruit de Convergència i Unió. Per tant, celebrem tots que hagi reconegut que aquestes lleis no han estat suficientment positives i s'han hagut de modificar.

I ho dic, això, perquè a mi no m'ha agradat molt, ni al meu Grup, que vostè hagi entrat en un joc: «Aquesta Llei és meua, aquesta Llei és seva, aquesta Llei és la meua...», i resulta que els altres grups no hi han intervingut. Miri, senyor Espadaler, aquesta Llei és de tots, perquè tots hem tingut la cura i la generositat que aquesta Llei pogués portar..., pogués sortir endavant.

Jo celebro, també, senyor conseller, que vostè hagi presentat una llei que ha estat el consens de tots. Vostè no ha presentat una llei que va presentar el Govern; vostè ha presentat una llei, realment, que ha recollit totes les inquietuds i totes les iniciatives que tots els grups parlamentaris han fet. Per tant, aquest és un fet, també, que s'ha de tenir en compte, i jo, sense dubtes, celebro. Miri, jo penso que la pitjor oposició que se li ha fet no és per part del Grup Parlamentari..., la pitjor oposició que s'ha pogut fer aquí ha sigut per un exsòci del Govern tripartit, que jo penso que també alguna responsabilitat haurà tingut sobre això.

Per què nosaltres hem dit que sí a tirar endavant aquesta Llei? El tripartit..., o ara ja no és el tripartit, ha tingut una pressa de poder justificar aquestos dies tota la inac-

tivitat que ha tingut durant aquestos tres anys. Hi ha, diaria, un carro sencer de projectes de llei que pretenen entrar al Parlament per poder justificar una acció de govern que no ha existit. Ha existit una política, però no unes polítiques realment per als ciutadans de Catalunya.

I aquesta Llei es podria donar també que fos aquest cas. I el nostre Grup Parlamentari, aquesta Llei, no ha volgut que es quedi en un calaix, simplement perquè si s'hagués quedat en un calaix, hauria afectat moltíssim –moltíssim– la petita i mitjana empresa.

I hauria afectat moltíssim la petita i mitjana empresa davant d'una activitat turística com la que ens trobem, i si avui no féssim aquesta modificació, sens dubte de cap classe, estarien, molts empresaris del nostre país, de Catalunya, dintre de la illegalitat.

I ho diem nosaltres que vam fer una modificació d'aquesta Llei perquè es donés una pròrroga, i ara, novament, se dona una altra pròrroga perquè la petita i la mitjana empresa, perquè els emprenedors tinguin la facilitat de poder tirar endavant les seues economies i els seus negocis.

Aquest ha estat el centre, realment, el perquè nosaltres hem acceptat poder consensuar i poder portar a terme totes aquestes modificacions.

També ho hem fet per una altra part. Quan se va fer la Llei de protecció dels animals, que va ser molt consensuada per tots els grups, nosaltres ja vam dir que era una llei molt progressista, que era una llei realment molt avançada a la nostra societat, però nosaltres ja vam criticar en aquells moments que era una llei que no tenia les partides econòmiques suficients per poder tirar endavant tota una llei de protecció dels animals. I el temps ens ha donat la raó.

I aquest és el segon motiu per què nosaltres, aquesta Llei, hem volgut que surti endavant. Sap quin és el motiu? Perquè nosaltres vam dir que els animals no se'ls havia de sacrificar, però no se va tindre la cura ni de donar els instruments ni els recursos necessaris per poder paliar la superpoblació que hi ha avui a molts ajuntaments amb aquestos animals. I és aquí on nosaltres incidim en el tema de la esterilització com una forma de reduir aquest grup realment important de superpoblació que hi ha d'animals abandonats.

I aquest també és un tema que, a vegades, quan se parla d'animals, a algú li pot fer gràcia, no? Però és un tema també molt important que no solament té a veure amb una correspondència de moltes persones, sinó també, a vegades, amb prejudicis que es fan i es cometen, realment, quan hi ha unes superpoblacions que no estan controlades.

Doncs, bé, per això nosaltres, amb el tema primer de protecció dels animals, hem fet esmenes que han estat importants. Fins ara la Llei solament reconeixia la sanció –ho reconeixia, realment– a la que és la propietària de l'animal. Nosaltres hem afegit a la Llei, i se'ns ha acceptat, que sigui la persona propietària o la persona posseïdora d'aquell animal. Tots sabem molt bé que hi ha animals de companyia que els tenim nosaltres però la propietat és d'una altra persona. Per tant, com se pot tindre una acció legal, realment, al propietari, quan qui ho té és posseïdor i no propietari del mateix animal.

També hem fet esmenes que van encaminades al que és el Registre General d'Animals de Companyia. Una altre tema. Se parlava d'aquest Registre, per activa i per passiva. Quins mitjans s'han ficat, tant pel Govern de Convergència i Unió, dic... –i pel tripartit ja no cal ni que ho digui: cap, cap–, per poder tindre un registre que estigui unificat, un registre que sigui àgil i un registre que pugui ser fàcil i senzill de poder consultar? Les nostres esmenes han anat per aquest camí, han estat consensuades algunes, unes altres acceptades.

Un altre tema important, per mi, ha estat una esmena nostra que parla realment de les mesures reeducatives i de conscienciació. Sí que la Llei comportava mesures que anaven encaminades a sancions econòmiques, a les quals nosaltres hem afegit i hem consensuat també la modificació d'algunes quantitats, però també aquesta Llei, gràcies a una esmena nostra, pot contemplar que, a la vegada que tingui aquesta sanció econòmica, pugui haver-hi mesures reeducatives i de conscienciació del respecte per la natura i els animals.

Perquè nosaltres insistíem, en aquella Llei ja, en molts temes molt concrets, que no era solament la sanció sinó també les campanyes preventives que s'havien de fer i les campanyes que s'havien de realitzar referents al que eren els animals de companyia.

Referent al segon bloc, que és espais naturals, nosaltres no hem presentat cap esmena, perquè nosaltres hem considerat que el que presentava el Govern era l'aplicació de totes les directives europees. Per tant, poca cosa podríem dir nosaltres si era un acoblament, realment, de les directives europees.

Senyor Espadaler, jo li dono a vostè la raó que en el tema de les aus sí que és cert que s'havia d'esperar un dictamen o una acció que fos final i no que fos temporal fins que realment existís una resolució final referent a quines són les zones de protecció. Però nosaltres vam considerar que, com era una adequació de la Comunitat, de les directives europees..., no vam insistir en aquest aspecte.

En el tema de l'accés motoritzat, hi estem completament d'acord. I en això sí que hem arribat a un acord que els consells comarcals poden tindre unes excepcions en el que és l'accés als camins forestals, i molt especialment quan estem parlant de persones discapacitades o estem parlant també, com en l'esmena que es presentava per Convergència i Unió..., parlava fins i tot d'activitats esportives que es podien fer dintre de competència... (*veus de fons*) –perdó, d'Esquerra Republicana? (*pausa*); d'Esquerra Republicana, perdó–, d'Esquerra Republicana amb activitats esportives que poguessin realitzar-se.

Referent a l'última, que és l'avaluació d'impacte ambiental, penso que hi ha fet una menció molt especial, i ha sigut el motiu més principal pel qual nosaltres hem donat aquest pas per tirar aquesta Llei endavant.

L'únic que celebrem és que, realment, alguns hagin reconegut les culpes, uns altres hagin fet la seua Llei, però aquesta no és una Llei de «per tu» o «per mi», i nosaltres, el que sí que diem, i agraïm, és que aquesta Llei és de tots els grups parlamentaris i que gràcies a tot el treball, a la generositat de cadascun, hem fet possible realment que avui, qüestions que haurien quedat

completament obstaculitzades o d'una manera il·legal, les hàgim pogut tirar endavant.

I aquest és el moment. Jo espero que després d'aquest Ple, que serà ja l'últim, la pròxima legislatura això s'haurà de mirar molt de prop, perquè realment, aquí l'únic que hem fet és donar una solució a uns problemes urgents, ficar uns pegats a les rodes, però no hem ficat unes rodes noves al vehicle perquè pugui donar una solució a les polítiques que necessita Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Jo, després de les intervencions que acabo de sentir, començo recordant en quin moment del debat estem. És a dir, segons tenim entès, en aquests moments el que estem és per argumentar o fer el nostre posicionament en relació amb una esmena a la totalitat d'un projecte de llei que al seu dia va presentar Convergència i Unió, que com que ho estem tramitant amb el Reglament..., aquesta Llei va entrar amb el Reglament antic, ara encara ho fem en el moment en què també s'aprovarà la Llei..., no un tràmit que en aquests moments, amb el nou Reglament, fem per separat. Per tant, avui tenim el debat de l'esmena a la totalitat i també tindrem el debat de les esmenes que queden vives i de tot el treball de la Ponència. I, per tant, en aquests moments el que pertocaria seria argumentar si li veiem sentit o no li veiem sentit a l'esmena a la totalitat; una esmena a la totalitat que, com ja he dit, i com ja s'ha dit, ha estat retirada i que, per tant, no es posarà a votació.

I al nostre entendre, el que ens pertoca a nosaltres fer en aquests moments és dir que celebrem que s'hagi retirat aquesta esmena a la totalitat, perquè no li vèiem sentit. I per què no li vèiem sentit? Doncs, perquè consideràvem que el que proposava aquell Projecte de llei era prou necessari i important per al país. Com deia el senyor Terrades, es tractava de mesures puntuals, concretes, que modificaven diverses lleis ja existents, que amb el temps s'ha demostrat que aquestes lleis tenien mancances, tenien problemàtiques a l'hora de ser aplicades.

I precisament, pel fet que eren modificacions puntuals, en altre temps, en legislatures anteriors, això hauria estat dels elements típics que s'acabaven posant en la Llei d'acompanyament dels pressupostos, que com vostès saben, en aquesta legislatura s'ha optat per no fer-ho i per fer-ne unes lleis que ja n'hem fet d'altres, que són lleis que modifiquen o que tracten fets puntuals d'altres lleis. Aquesta és la situació. I la situació és que nosaltres valoràvem com a molt necessari, com a molt positiu que aquesta Llei tirés endavant; tirés endavant perquè ja s'ha anat dient, repetidament, que hi havien diverses temàtiques que era important de corregir.

On crec que no som, no estem en aquests moments, és en un debat sobre les polítiques generals del país o les polítiques ambientals del país, ni estem parlant d'altres lleis, sinó que estem parlant d'una llei molt concreta. Em sembla que no s'hauria de barrejar en aquest debat què ha passat amb altres lleis del Departament de Medi Ambient. Sí que és cert que s'havia dit que n'hi hauria d'altres. La majoria de les que s'han anat enumerant que no s'han fet, precisament en aquests moments estan amb l'avantprojecte acabat. S'ha acabat la legislatura abans d'hora i, per tant, no s'han pogut acabar de tramitar, però la feina ha estat feta, i una feina important, que, moltes d'elles, precisament, si ha trigat tot aquest temps abans no han estat acabades de perfilar, és perquè s'ha buscat un treball de concertació, de consens, de reflexió, amb moltes entitats, amb les persones implicades, precisament per procurar que no passi que després les lleis que s'aproven no tenen el recolzament o tenen problemàtiques a l'hora de ser aplicades.

Una de les lleis en les quals es va fer aquest procés i en les quals va treballar aferrissadament el Departament de Medi Ambient i Habitatge és precisament la Llei d'habitatge, que vostès saben quin destí se li ha donat un cop ha arribat aquí, al Parlament, a causa, precisament, de posicionaments de grups que ara reclamen lleis i més lleis per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

Bé, sigui com sigui, jo crec que en aquests moments el que cal és ser conscients de quina és la situació. Teníem una llei que va entrar amb quatre capítols que pretenien modificar lleis, d'una banda, de protecció dels animals; d'una altra banda, d'espais naturals; d'una altra banda, d'accés motoritzat al medi natural, i d'una altra banda, de les declaracions d'impacte ambiental. Aquests, que eren quatre capítols inicials..., al final ha acabat havent-n'hi un altre, del qual ja s'ha parlat molt, que és conseqüència d'una esmena de Convergència i Unió relacionada amb la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Des d'un primer moment, els ponents que participàvem en aquest procés, en aquesta elaboració de la Llei, teníem clar que els blocs anaven d'una manera molt separada i teníem clar que cada bloc s'havia de tractar d'una manera específica. Per exemple, a la de la protecció dels animals, a la qual el senyor Luna ja feia referència, veníem d'una llei tramitada amb anterioritat, a l'anterior legislatura, aquí en aquest Parlament, que es va fer en ponència conjunta, que es va acabar amb un ampli consens i que, per tant, des d'un principi tots els ponents vàrem estar d'acord que aquesta era la continuïtat que li havíem de donar al treball, és a dir que el que en sortís, d'aquesta modificació, també havia d'estar recolzat amb un ampli consens. Sortosament –i després tindrem opció de parlar-ne novament–, hem continuat amb aquest consens, i jo que ho celebro.

Una altra que també volíem continuar treballant d'una manera consensuada era la de l'accés motoritzat al medi natural. Sí que és cert que en aquests moments s'ha ampliat el contingut d'aquest capítol a causa d'esmenes, a causa d'unes esmenes que tots vàrem estar d'acord que hi volíem aprofundir i que hi volíem arribar a acords.

Jo crec que és molt agosarat el que fa el diputat Espadaler, de Convergència i Unió, d'anar-se posant meda-

lles, com dient que tot el que s'hi ha anat incorporant sigui només obra seva; ja li ho retreia abans el senyor Luna. El que s'ha anat incorporant a la Llei és gràcies a la voluntat de tots, i, a més a més, no és que s'hi hagin incorporat les esmenes de Convergència i Unió: el que s'ha fet ha sigut unes transaccions que a més a més no són ni el text del Govern –com és evident que són les transaccions– ni les esmenes textuais, sinó que hi ha hagut al darrere tota una feina que fins i tot ha estat gràcies a les intervencions que d'una manera..., podríem dir, amb una pirueta estranya que vàrem fer en el tràmit de la Ponència, varen venir unes compareixences que, tenint en compte que estàvem amb el Reglament vell, no estaven regulades, però les vàrem voler fer precisament per arribar a més acords també amb les entitats, també amb els ens locals. Per tant, jo crec que precisament d'això es tractava en el treball de ponència: d'intentar arribar a acords.

Sí que hi havien uns altres apartats, uns altres capítols, en els quals era més difícil l'acord, perquè precisament –que és el dels espais naturals– aquest ha sigut un dels temes en què entre Govern i oposició hi ha hagut més picabaralla durant tota aquesta legislatura i, per tant, era un tema en què difícilment faríem transaccions de modificació de textos; hi havien posicionaments diferents.

Jo aquí vull corregir el senyor Espadaler quan ha dit que la Llei proposava, la Llei deia..., el Projecte de llei –perdó–, deia que el Projecte de llei deia que un espai proposat dins la xarxa Natura 2000 ja esdevé PEIN. Jo crec que el senyor Espadaler s'ha llegit malament el Projecte. El que diu el Projecte, el que deia el Projecte era que s'havia de protegir com un PEIN d'una manera cautelar, d'una manera provisional, i perquè a més a més això ho diu la jurisprudència, ho diuen els tribunals de justícia de la Unió Europea, diuen que si tu tens la voluntat de protegir un espai, encara que en aquells moments no se n'hagi fet la declaració definitiva, si tu en tens la voluntat, el que és més coherent, el que és més lògic és que d'una manera cautelar el protegeixis, perquè el que no tindria sentit és que, mentre tu estàs fent la proposta a la Unió Europea, d'altra banda, doncs, s'estigués, per exemple, urbanitzant. I això és el que deia el Projecte de llei.

Malauradament, això ha hagut de saltar; ha hagut de saltar perquè ha sigut la condició que ha posat Convergència i Unió perquè la Llei pogués tirar endavant. I, com vostès saben, com s'ha anat dient –aquesta i un altre element també ha posat Convergència i Unió–, com vostès saben hem valorat que hi ha molts altres aspectes de la llei que són molt importants. El senyor Luna ara fa un moment ho deia, tots els diputats que m'han precedit: hi havien coses que és important que es tirin endavant i que fins i tot tenien una certa urgència. I això és el que nosaltres hem anat valorant.

El Govern no ha fet marxa enrere. El Govern el que ha fet ha estat, juntament amb els grups parlamentaris..., que jo crec que això és molt important, això que dèiem que aquesta Llei no és més de CiU que de ningú; aquesta Llei l'hem treballada tots, i el Govern hi ha participat a l'hora d'analitzar quina era la situació. El que hi és és de tots, i el que no hi és malauradament no hi és, i el que haurem de fer és, precisament, tan bon punt

torni a entrar un nou govern, mirar de resoldre aquestes mancances perquè, si no, ja hi haurà qui des de la Unió Europea ens faci un clatellot.

Més coses. Evidentment, hi ha tot un altre apartat, que és el de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. És cert que hi han dificultats perquè les empreses puguin adequar-se a la normativa. La majoria de dificultats no són precisament ambientals; al contrari, n'hi han moltes que són, doncs, de temes d'incendis i d'altres. I a més a més també hi han dificultats a causa dels procediments d'adequació que demanen alguns ajuntaments o les taxes aplicades en les ordenances municipals; això també ha contribuït a complicar-ho una miqueta.

A nosaltres ens semblava que una modificació d'una llei d'aquesta magnitud no es podia fer de la manera que es plantejava des de Convergència i Unió. Al final, l'acord al qual s'ha arribat de fer una modificació puntual de la Llei que vàrem aprovar el 2004, de la Llei 4/2004, és una manera de facilitar que l'activitat econòmica, doncs, no tingui les dificultats que tenia en aquests moments. Ens sembla bé pel fet que no té impacte ambiental el que aprofitem aquí, és a dir, les dificultats no són empreses que tinguin un greu impacte ambiental, aquestes ja estan en altres annexos, i, per tant, si això ha de servir perquè les pimes es posin al dia en els diferents aspectes de la seva activitat, doncs, per això hem signat també aquesta transacció i estem d'acord, per tant, que tiri endavant.

Dit això, ho repeteixo, creiem que una esmena a la totalitat en aquesta Llei que tocava temes tan necessaris i, en alguns casos, urgents no hauria tingut cap sentit, i per això ens alegrem que des de Convergència i Unió es retiri i no es posi a votació.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Font, no cal que marxi, perquè amb aquesta dualitat de Reglament antic i Reglament nou, ara li toca fer de relatora, i d'acord amb l'article 109.4 i 112.1, doncs, té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, ara el que em toca fer aquí en aquests moments no és un posicionament polític, eh?, és l'explicació del treball de la Ponència. Hi han coses que ja les he dites en la meua intervenció inicial; és a dir, que era una llei que la vàrem començar a tramitar amb el Reglament anterior. És una llei que originàriament tenia divuit articles i cinc disposicions addicionals, a les quals es varen presentar 55 esmenes: 34 les va presentar Convergència i Unió, una de les quals era l'esmena a la totalitat; 19 les presentava el Grup Popular, gairebé totes eren al capítol que modificava la Llei de protecció dels animals, i 2 de les esmenes eren dels tres grups que donaven suport al Govern.

El treball de la Ponència –ja s'ha insinuat en diverses intervencions– ha tingut uns certs alts i baixos, hi havien moments que semblava que no es podria aprovar, però finalment jo crec que ha primat la voluntat de tots d'arribar a acords, uns acords que ja s'ha vist que han estat diferents en funció dels capítols de la Llei, perquè, com deia abans, doncs, és una llei que modifica altres lleis, i era

important tenir presents els antecedents del treball parlamentari que s'havia fet a l'hora d'aprovar-les.

Per anar ràpidament, per no repetir excessivament el que ja s'ha dit, jo crec que també hem de tenir present que, fruit del treball de la Ponència, en la qual, doncs, com deia, hi havia voluntat d'arribar a acords, s'hi han incorporat també algunes esmenes que les hem fet en la mateixa Ponència gràcies a l'acord de tots els grups, a suggeriment del Departament de Salut, per exemple, una en el tema de protecció dels animals, o una altra a suggeriment d'entitats que havien comparegut. I, per tant, em sembla que finalment el treball que hem acabat..., el que s'acaba aprovant és valorat positivament per tothom. D'aquí ve que, segons deduïm, doncs, hi haurà un vot favorable; després ja valorarem les coses que des d'un punt de vista polític puguem valorar des d'un punt de vista més negatiu.

En aquest escenari, de les 55 esmenes presentades, 6 es varen acceptar directament, 26 es van transaccionar o es transaccionaran avui, 19 s'han retirat o també es retiren avui, i 4 eren les que en un principi quedarien vives, amb la possibilitat que encara a última hora siguin retirades. Mirant-ho per grups parlamentaris, de les 34 esmenes de Convergència i Unió, 16 s'han transaccionat i 16 es retiraren, en queden vives 2; també em sembla que d'aquestes encara una també serà retirada.

Per tant, com poden veure, de tot aquest treball que hem dit de buscar consens, n'han sortit com a conseqüència aquestes poques esmenes vives que queden, com tampoc en els del Grup Popular, que, de les 19, 5 ja es varen acceptar directament, 10 s'han transaccionat, 2 s'han retirat i en queden 2 de vives amb l'opció que també es puguin retirar. De les dues dels tres grups que donàvem suport al Govern, una s'ha incorporat directament i una altra, finalment, es retirarà.

Jo acaba agraint a tots els ponents, al lletrat, al personal tècnic que hi ha intervingut, la feina que s'ha fet. No ha estat fàcil; com deia, hi havien moments, doncs, que el procés estava una mica encallat, però finalment jo crec que amb bona voluntat per part de tothom ens n'hem sortit. Com deia, en les properes intervencions cadascú podrà fer-ne la valoració política, que no és el cas de fer-ho en aquests moments.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició sobre les esmenes reservades i el text del Dictamen, té la paraula, en primer lloc... No, perdó. *(Pausa.)* D'acord amb l'article 112.3, tots els grups parlamentaris tenen quinze minuts per explicar llur posició sobre el conjunt del Dictamen, i els que hagin reservat esmenes per defensar-les globalment poden posicionar-se també respecte d'aquestes.

Té la paraula, en primer lloc, per defensar les esmenes i posicionar-se, el senyor Rafel Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, és per anunciar que retirem les dos esmenes que tenim vives.

El president

Per tant, entenc que no queda cap esmena viva del Partit Popular. Té la paraula ara, doncs, per defensar les esmenes i posicionar-se, el senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Senyor Ramon Espadaler, té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Per defensar aquelles esmenes que queden vives, per posicionar-me també respecte a les que quedin vives de la resta de grups. En qualsevol cas, una primera constatació després de veure i escoltar el que hem sentit, hem modificat molt substancialment i amb un acord important entre tots els grups de la cambra aquesta Llei pel que fa referència a la Llei d'intervenció de l'Administració ambiental, que no se'n parlava..., se'n parla en termes positius, que ens permetrà en la propera legislatura fer cadascú el que cregui, i nosaltres hem dit amb molta claredat canviar-la.

Amb relació a l'accés motoritzat pel medi natural, celebrar, doncs, que tothom es faci seva una proposta de Convergència i Unió de modificar la Llei i de permetre que els consells comarcals, en qualsevol cas, autoritzin la circulació motoritzada en vials de menys de quatre metres, sempre que no siguin de protecció.

En el tema de protecció dels animals, també celebrar, doncs, que tots els ponents es facin seva una proposta que inicialment era de Convergència i Unió –i ho dic amb aquesta claredat, malgrat que a algú li pesi–, que és, doncs, esterilitzar els animals de companyia a les botigues, perquè, hi insisteixo, precisament aquests dies, precisament avui, llegim a tota la premsa que s'abandonen diàriament cent trenta animals; una part important d'aquests segur que són de cries irresponsables, de tinença irresponsable. Aquest és un pas endavant positiu. Com és un pas endavant positiu el fet que s'hagi condicionat aquella pròrroga gratuïta que pretenia el Govern de la Generalitat per als ajuntaments que incomplissin...

Per tant, amb la proposta que hem fet, fem un bé a les dues parts. Fem un pas endavant en el compliment de la Llei que unànimement va aprovar aquest Parlament de protecció dels animals a l'anterior legislatura en ponència conjunta, amb un objectiu molt clar, d'evitar el fet que s'està donant encara en molts ajuntaments, en moltes gosses, en molts consells comarcals, titulars responsables de gosses, en què s'eutanasien animals. Per tal d'arribar a aquest fi, nosaltres estem disposats, doncs, a posar-hi instruments: per un costat, el tema de l'esterilització, i per l'altre costat –i ens sembla molt important haver-ho pogut consensuar, doncs, amb la resta de grups–, condicionar aquells ajuntaments que no facin els deures el 31 de desembre..., limitem a un any la pròrroga màxima i, a més a més, la condicionem que presentin un programa. Per tant, fem un bé al compliment de la Llei de protecció dels animals, i també, evidentment, a aquelles administracions locals que entenem que voldran o hauran de complir, però en qualsevol cas s'hauran –diguem-ho tot clar– de retratar presentant un programa al Departament. Això no ho preveia la Llei i ara ho preveu, i ens sembla un pas endavant; no és tot el que volíem, però ens sembla un pas endavant.

Però, amb relació a les esmenes que ens queden vives, hem dit que hem modificat totes aquestes qüestions, però des del primer dia vàrem dir que no canviaríem mai –que no canviaríem mai, i ho dic amb aquesta claredat– els pagaments pels industrials; és a dir, nosaltres no estàvem disposats a acceptar que pel simple fet que se'n acceptés la nostra proposta d'una pròrroga de LIIAA, haguéssim, perdonin l'expressió i la duresa, d'empassar-nos el fet que les ZEPA, pel simple fet que fossin proposades pel Govern, ja esdevinguessin PEIN. Per aquí no estàvem disposats a passar i estàvem disposats a anar fins allà on calgués, és a dir, al Consell Consultiu, i a bloquejar, si calia, aquesta Llei. Perquè, a més a més, entenem que aquest precepte és inconstitucional, diguin el que diguin les sentències de la Unió Europea. Escolti, si tan malament els sembla aquesta proposta, em pregunto per què l'han acceptada –si tan malament els sembla, em pregunto per què l'han acceptada–; en qualsevol cas, aquest ha estat un missatge clar i explícit des del primer dia.

I aquesta és una proposta que hem fet Convergència i Unió amb relació als espais naturals que respon al sentit comú i que no només la fa Convergència i Unió, aquesta proposta la feia el Consell de Cambres, la feia l'Institut Català de Sant Isidre, la feien moltes altres associacions i agrupacions territorials, la demanaven els sindicats agraris..., i dir: «Per favor, no ens crucifiquin amb les zones especials de protecció de les aus i, automàticament, ens declaren com a PEIN. No ens agafin a contrapeu aquest estiu, de qualsevol manera, i ens declarin tot això.» Però és que no només ho deien aquests sector i no només ho diu Convergència i Unió: ho diu part important del mateix Govern. Les lleis tenen una cosa que es diu memòria de la Llei, i la memòria és un retrat perfecte de com ha anat i els llegiré alguns paràgrafs, alguns paràgrafs del que deia el Departament, en aquest cas, de Treball, deia explícitament que «fins que la llista de llocs d'importància comunitària no és aprovada per la Comissió Europea no es produeixen els efectes corresponents». I, per tant, demana..., diu: «Aquest fet, la proposta de Medi Ambient», ho diu el Departament d'Indústria, «aquest fet comporta una gran inseguretat jurídica.» Ja no ho diu Convergència i Unió, ho diu el mateix Govern. Ho deia el mateix Govern.

Més, més departaments del Govern que ho diuen? Home, el Departament d'Agricultura fa dues propostes –les feia en el seu temps, l'aleshores conseller Siurana– diu: «Primera proposta, que se suprimeixi íntegrament tot l'article.» Cosa que s'aconsegueix gràcies a l'esmena de Convergència i Unió, o proposta alternativa..., diu: «Que ho treguin de l'ordre del dia del Consell Tècnic.» Impressionant la segona proposta que feia, diu: «O treuen tot el capítol o ho treuen de l'ordre del dia del tècnic.» És a dir, o ho treuen o ho treuen. I això s'ha tret i es traurà mercès a una transacció possible gràcies al fet que Convergència i Unió ha fet aquesta esmena. I encara ho deien altres departaments: Política Territorial.

Política Territorial, també, per boca del seu secretari general, deia: «Escolti, la disposició addicional segona, en qualsevol cas, és absolutament inacceptable.» I el mateix amb relació a molts altres preceptes d'aquesta Llei que li semblaran bé o li semblaran malament a la ponent d'Iniciativa per Catalunya, però que, en qualsevol cas, hem aconseguit treure'ls de la Llei, hem aconseguit

eliminar-los de la Llei. I això ens sembla positiu. Aquesta és una llei que és molt menys lesiva o gens lesiva per als interessos dels pagesos, que veien tot el tema de les ZEPA al damunt; dels industrials i, particularment, de les pimes, que ara tenen un baló d'oxigen i un compromís polític, manifestat pel nostre i per d'altres grups en aquesta cambra, i molt menys lesiva per als ajuntaments, perquè se'ls dona també un baló d'oxigen, però se'ls obliga a fer els deures, se'ls obliga també, en certa manera, a retratar-se en tema de protecció dels animals; molt menys lesiva per a la gent que vol accedir amb responsabilitat, diguem-ho tot, també –amb responsabilitat–, al medi natural i que ho podrà fer en aplicació, fixin-se, d'una proposta que també és nostra, del principi de subsidiarietat. Li diem: «Vostè, Consell Comarcal, que és proper al territori, que el coneix i que té una responsabilitat de fer l'inventari de camins..., doncs, destriï aquells que s'hi podrà circular, malgrat que no tinguin quatre metres, amb una prohibició que no siguin d'especial protecció, evidentment; no ho podem fer de qualsevol manera.»

Per tant, aquesta Llei ha deixat de ser, permetin-me l'expressió, una llei lesiva, una llei dolenta per tots aquests col·lectius i molts d'altres, per ser una llei positiva, una llei finalment consensuada. I això és bo.

Però, en qualsevol cas, el senyor Luna em retreia: «Escolti, és que diuen que si això ha estat proposta de Convergència i Unió...» A les esmenes em remeto. Els únics que varen esmenar tots aquests aspectes: la Llei d'intervenció integral, els temes d'accés al medi natural, el tema de declaració de ZEPA i altres, que hem eliminat de la Llei..., tot això, els únics que hi vam presentar esmenes vam ser la gent de Convergència i Unió. Compartim amb vostès un munt d'esmenes que han presentat en el capítol dels animals, les compartim amb vostès..., i, el tripartit, les coses com siguin, en va presentar una, d'esmena, que la subscrivim: que s'incorporés a la llista d'animals protegits el tritó del Montseny. I això ens semblava molt important, perquè és una espècie pròpia del nostre país i és una gran aportació a la Llei que nosaltres, des del primer dia, subscrivim; però, en qualsevol cas, aquestes eren les esmenes que hi havien sobre la Llei. I aquestes són les esmenes que han permès, doncs, treballar la Llei en aquesta direcció.

Per altra part, veig que em queden uns minuts que lamento molt per al que tingui pressa, però..., en qualsevol cas, sí que voldria aprofitar per clarificar algunes de les coses que s'han dit en l'anterior torn i que ens sembla important deixar clares. Tothom ha dit: «És que s'ha fet un *mea culpa*.» Sí, hem fet un *mea culpa* amb relació a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. Però, escolti, recordin que vostès la van votar, el diputat Fabregat la va votar. Recordin, vostès, que la van votar, que l'actual consellera Tura, aleshores portaveu dels socialistes, també la va votar. (*Veus de fons.*) Vostès no, que no la van votar, les coses com siguin, són els únics que no la van votar, però, en qualsevol cas..., i Esquerra Republicana, el diputat Portabella, aleshores ponent de Medi Ambient, també la va votar. Per tant, aquest *mea culpa* que hem fet a Convergència i Unió ens hauria agradat que l'haguessin pogut socialitzar una mica més i que tots aquells que, finalment, varen donar suport en aquesta Llei, que ara estem d'acord que s'ha d'esme-

nar, també haguessin dit, en qualsevol cas, les coses pel seu nom. I em sembla important.

I, després, una darrera reflexió. Estem molt cansats, senyora Bet Font, i li ho dic amb tot el respecte i tota l'estima que sap que li tinc, que utilitzin la Unió Europea com el *primo de Zumosol*. «Escolti, ara canviem això perquè ens hi forcen, però és que la Unió Europea vindrà i tal.» N'estem molt cansats, d'això –n'estem molt cansats–, perquè ens passem dos anys i mig dient que hem de fer no sé quantes coses de les ZEPA, perquè la Unió Europea encara no ha estirat les orelles a ningú, almenys que ens consti, i, per altra part, el Govern encara no ha fet res respecte a això, perquè tampoc s'ha acabat d'aclarir. No ens vinguin més amb aquesta cantarella del *primo de Zumosol*, perquè això, doncs, ja està una mica vist i ja és allò del conte que ve el llop, que ve el llop, i al final, escolti, ja... Miri, farem aquelles lleis que sobiranament creguem que hem de fer des del Parlament de Catalunya. I aquesta Llei és bona, en aquest sentit, perquè ens aplega, malgrat les discrepàncies que són moltes, a tots. I, permetin-me, i ho diré amb aquesta claredat: ens la sentim molt nostra aquesta Llei. I ara em començo explicar per què el conseller Milà, que és qui la va enviar, avui no hi és. Ens la sentim molt nostra. En qualsevol cas, respecte les presències, les absències, no en té cap obligació de ser-hi, però, en qualsevol cas, sí que en volem deixar constància.

I ara sí..., acabo, senyor president, sense exhaurir tot el temps, agraint, malgrat la duresa en l'essència dels plantejaments, que creiem... (*veus de fons*), que creiem, i la duresa només respon al fet que creiem que som bons per al model de país, de societat, d'emprenedors, d'empreses, que defensem, i per això aquesta vehemència; però agrair molt sincerament les aportacions de tots els ponents, molt particularment de la ponent que l'ha defensada, jo crec que amb una honestat i amb una contundència important, la Bet Font, en nom, moltes vegades, del Departament, per tant, en volem deixar clara constància. Fins i tot, si cal, demanar disculpes, que, en alguns moments, doncs, el debat ha arribat a nivells, no en aquest hemicle, però, a la Ponència hi hagut, doncs, moment de duresa. Si cal, no tinc cap inconvenient de demanar disculpes, si he pogut, en algun moment, gairebé violentar la Ponència, ho fèiem en benefici d'allò que hem aconseguit: una bona llei per a molts sectors d'aquest país.

I agrair, també, evidentment, doncs, les aportacions de la resta de companys de la Ponència, del Jordi Terrades, del Grup Socialista, de l'Oriol Amorós, del Rafel Luna i de la lletrada que avui ens assisteix, l'Anna Casas, també, del Xavier Muro, que és qui ens acompanyat al llarg de tot aquest temps i ens ha posat llum sobre molts dels aspectes, doncs, reglamentaris, que, en treballar-se a cavall de dos reglaments, doncs, jo crec que ha fet aportacions molt positives d'agrar per part de tothom.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Terrades pot defensar l'esmena del Grup Parlamentari... (*El Sr. Luna i Vivas demana per parlar.*) Senyor Luna...?

El Sr. Luna i Vivas

Demano la paraula per al·lusions que ha fet el senyor Espadaler.

El president

Té un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Simplement per clarificar que el senyor Espadaler té raó, que nosaltres vam votar la Llei d'intervenció integral de 27 de febrer, però recordar-li que nosaltres vam veure que s'havia de modificar i la vam modificar. I fruit d'això és la Llei 4/2004, que modifica el termini. I també dir-li una cosa: que nosaltres si som o podem canviarem aquesta Llei així que puguem, perquè aquesta Llei no és una bona llei; però nosaltres ja hem donat el pas i el vam donar en el seu moment.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Doncs, el senyor Terrades té la paraula per defensar, en primer lloc, l'esmena conjunta i després per posicionar-se en nom del seu Grup.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Només per anunciar-ne, en nom dels tres grups signants de l'esmena número 8, la retirada. Perquè era el compromís a què havíem arribat per tal de poder facilitar, senyor Espadaler, l'aprovació d'aquesta Llei i que vostès no la bloqueguessin anant a demanar un dictamen al Consell Consultiu. Jo crec que, en el fons, el que els hauria agradat és que això s'hagués produït en aquests termes per tal que avui aquesta Llei no s'hagués pogut aprovar.

Hem hagut d'assistir o venir en el darrer Ple d'aquesta legislatura per, ho torno a repetir, aprovar, encara que sigui parcialment, modificant parcialment, algunes lleis, bàsicament la d'espais naturals, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental i, també, la de protecció d'animals, que s'havia demostrat –i s'ha demostrat– que, tècnicament, doncs, eren millorables; que, jurídicament, introduïen algunes mancances, i que el que produïen era, veritablement, ensurts, problemes, a nivell territorial i a nivell econòmic, en aquest país.

La voluntat, per tant, ha estat de la retirada d'aquesta esmena que era l'única que se seguia mantenint viva per facilitar l'aprovació d'aquesta Llei. Un compromís, per tant, amb el país, amb els ciutadans i amb les seves organitzacions econòmiques i socials.

No tingui cap mena de dubte que quan s'inauguri la propera legislatura portarem des del Govern, un altre cop, en aquest Ple, la reforma de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental i jo crec que també una reforma en profunditat de la Llei d'espais naturals, no en el sentit que vostè anunciava, sinó en el sentit que ja apuntava la Llei que avui preteníem modificar.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Oriol Amorós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. Amorós i March

Miri, la veritat és que, en aquest segon torn, no pensava intervenir, perquè hi ha poca cosa de què parlar. Al capdavant, hi ha una esmena que ja s'ha retirat, que havíem signat nosaltres conjuntament amb el Grup Socialista, i ha estat retirada. I després deixen una esmena viva referent a la participació del Consorci Forestal de Catalunya en un òrgan participatiu, que nosaltres entenem que ja hi serà representat perquè hi ha una definició genèrica dels membres, entre ells els propietaris forestals. Per tant, no veiem la necessitat d'especificar organitzacions una a una.

Però, clar, arran de la intervenció del senyor Espadaler, he de contestar un parell de cosetes, si m'ho permet. Escolti, sentint-lo a vostè sembla que n'hi ha cent trenta-quatre aquí que sobren, no?, i que vostè sol s'ho fa tot. (*Veus de fons.*) Perquè, clar, els fets –els fets–, i remetent-nos a les esmenes, és que, d'esmenes en sentit literal, no els n'acceptem ni una, però de transaccions moltes. I això és bo –i això és bo, això és bo–: 7 transaccions en comissió i 4 transaccions avui en el Ple.

Per tant, aquest és el veritable contingut de la Llei, i, per tant, la lluita per aconseguir aquests equilibris –i aquí alguns que abans estàvem en el Govern i ara no hi som ens ha tocat estar realment al mig, la lluita per aconseguir aquests equilibris– és mèrit de tots: alguns que hem estat al mig, uns que heu estat a una banda i uns que heu estat en una altra; de vegades –de vegades–, molt en una banda, massa en una banda.

Perquè, escolti, agafant les esmenes literals..., sort que no els les hem agafat –sort que no els les hem agafat. Perquè, clar, per exemple, accés motoritzat al medi natural..., sort que no els hem fet cas! Perquè ens proposaven una cosa tan estrambòtica com que, en lloc de retolar per on no es pogués passar, enlloc es pogués passar i s'hauria de retolar on sí es podia passar. Per tant, sort que no els hem fet cas! Una llei que van fer malament, en el seu moment, i que ara volien tornar-la a fer malament.

En la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, tres quarts del mateix. Si tots hem dit aquí, si tots sabem que és molt complexa, que requereix un diàleg, que el primer problema que hi ha és l'excés de paperassa per als emprenedors de les petites i les microempreses i que el segon problema que hi ha és la falta d'homologació de l'activitat dels diferents ajuntaments, que canvia d'un municipi a l'altre..., home!, no podem fer una mala llei per segona vegada, la van fer malament en el seu moment i ara volien tornar-la a fer malament! Volien tornar a fer malament, per exemple, la intervenció en l'avaluació d'impacte ambiental. Aquí una cosa hem après, aquesta legislatura, arran d'alguns esdeveniments, fins i tot dramàtics: que els processos dels projectes han de ser lents, i en això hi estarem d'acord tots els que menys vam participar en la Comissió d'Investigació del Carmel –els processos han de ser lents. Per tant, fer aquest tipus d'esmenes de processos ràpids, sort –sort– que no els hem fet cas, de la mateixa manera que tampoc

no es podia acceptar, doncs, la solució, una mica en l'extrem, en el tema de proteccions animals.

Per tant, aquesta Llei té elements bons en el punt mig, en el punt de trobada de la centralitat, en els diferents àmbits, per exemple, en el cas dels animals, quan hem dit: «Escolti, no pot ser que l'1 de gener de 2007 bona part dels ajuntaments de Catalunya que tenen refugis d'animals abandonats quedin il·legalitzats i en situació estranya, com no pot ser, tampoc, que es doni barra lliure i que es pugui seguir sacrificant com si la Llei del 2003, 22/2003, no servís per a res.

Per tant, hem trobat el punt mig en totes les coses. Celebrem-ho que hagi estat així, i no ens vulgui treure la feina als cent trenta-quatre diputats restants, senyor Espadaler.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Bet Font, per tancar el torn...

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. I com que em sembla que la meua serà l'última intervenció, m'he estat adonant que, a efectes de comprendre el procés que hem tingut en aquesta Llei, ens hem oblidat de dir una cosa que suposo que perquè uns es pensaven que ja ho dirien els altres..., que és que el que tenen vostès en el *Butlletí del Parlament...*, hi han moltes esmenes vives. El que ha passat és que, entre el que es va aprovar..., el Dictamen en la Comissió, fins avui en el Ple, durant aquests dies hem estat arribant a acords nous, hem fet noves transaccions que han fet que esmenes que vostès tenen al *Butlletí* com a esmenes vives en aquests moments estan com a transaccionades, i els ponents hem comès l'error de donar-ho ja per fet i de no explicar-ho.

Per tant, jo demano disculpes per no haver-ho dit també en la meua intervenció anterior, i el fet és aquest: que en aquests moments l'esmena número 3 del *Butlletí*, que era la 19 anteriorment, que és de Convergència i Unió, és la que ha estat transaccionada amb la supressió de diversos apartats del capítol d'espais naturals; l'esmena 19, del Grup Popular, també ha estat transaccionada, i les que tenen relació amb l'exposició de motius, doncs, també. A efectes pràctics, excepte les quatre que ja s'han dit, que a més a més algunes es retiraran, les altres formen part d'una transacció.

Bé, dit això, jo tenia intenció de començar la meua intervenció amb un detall, que el senyor Espadaler me l'ha trepitjat (*l'oradora riu*) –cordialment, eh?–, i a més a més crec que està molt bé que me l'hagi trepitjat perquè demostra que també li han donat importància –que és un fet que pot semblar anecdòtic però que és important–, i és que hem incorporat a la Llei, com una esmena dels tres grups que donàvem suport al Govern, el fet que hi ha una nova espècie, un nou descobriment d'una nova espècie de fauna vertebrada al nostre país. Això no passa gaire sovint, al contrari, és un fet bastant excepcional. I, per tant, aquesta espècie del tritó del Montseny, que és un amfibi, doncs, ha estat incorporada a la llista d'espècies a protegir, forma part del nostre patrimoni natural, incrementa la biodiversitat del

nostre país i, precisament, com a país tenim el deure de protegir aquesta espècie.

Bé, aquest petit detall és de les coses positives de la tramitació d'aquesta Llei, que en té moltes més, ja s'han anat dient. També en té de negatives, des del punt de vista del nostre Grup Parlamentari, que és que com a conseqüència de la negociació han hagut de treure's uns determinats apartats de la Llei que per nosaltres eren importants però que podríem dir que han estat sacrificats en bé que s'aprovéssin tota la resta, que també era prou important. Ja li ha recordat, el senyor Amorós al senyor Espadaler, que el que s'ha acabat acordant sí que se sustenta amb esmenes de Convergència i Unió, però sortosament no és el text que proposava originàriament Convergència i Unió en les seves esmenes, que en alguns casos crec que haguéssim comès nous errors. I per tant, valorem molt bé les transaccions que s'han fet per incorporar nous apartats. No valorem tan bé les transaccions que s'han hagut de fer per treure'n, perquè..., no ho sé, el senyor Espadaler diu que la Unió Europea no és *el primo de Zumosol*. Jo no sé si és *el primo de Zumosol* o no, però el que està clar és que és molt important el que planteja la Unió Europea. O només ens la creiem quan ens interessa? O només ens la creiem quan han d'arribar diners i, en canvi, quan arriben sancions o quan ens està obrint expedients i ens està amenaçant que no arribaran diners per a determinades infraestructures, d'això no n'hem de fer ni cas? O quan hi ha un tribunal de justícia de la Unió Europea que diu que no té cap mena de sentit proposar un lloc per protegir-lo si no es prenen mesures cautelars, perquè això voldria dir que un cop s'ha fet el tràmit podria resultar que després aquell espai ja no tindria sentit protegir-lo perquè ja estat degradat, d'això resulta que no n'hem de fer cas a la Unió Europea?

Bé, és una de les discrepàncies que, com deia, des d'un principi ja està clar que hi han hagut entre el nostre Grup Parlamentari i Convergència i Unió, són maneres diferents de veure les coses. Nosaltres creiem que sí que val la pena fer cas del que planteja la Unió Europea, entre d'altres coses perquè gràcies a la Unió Europea s'han fet també molts avenços en matèria de medi ambient.

Una altra qüestió que plantejava el senyor Espadaler era de mirar-se la memòria de la Llei, veure què deia el Govern, precisament també en relació amb aquests temes que són en els que hem tingut més discrepàncies.

Jo li voldria recordar al senyor Espadaler que la memòria de la Llei són aportacions prèvies a l'aprovació del Projecte de Llei per part del Govern. Si el Projecte de Llei s'aprova per part del Govern, vol dir que el Govern en pes li dona el vistiplau, i que probablement les aportacions que es feien des de departaments es feien sense tenir tota la informació, ni sense disposar, per exemple, de les sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que són els que poden fer reconsiderar un determinat posicionament, i que a nosaltres ens sap greu que precisament a Convergència i Unió les sentències de tribunals de la Unió Europea no els hagin fet reconsiderar aquest posicionament, que nosaltres entenem que és ben bé per quedar bé amb una part del seu electorat, però que no té coherència si el que plantegen és la protecció del medi ambient del nostre país.

Bé, com que en les intervencions anteriors ja hem anat veient què ens semblava correcte de cadascun..., o què ens semblava bé de les transaccions que hi han hagut en els diversos capítols d'aquesta Llei, acabo amb l'agraïment, novament, als ponents, al senyor Espadaler, senyor Terrades, senyor Amorós, senyor Luna; al lletrat senyor Muro, que ha viscut tot aquest treball intens de la ponència, i a la senyora Anna Casas, que s'ha incorporat en els últims moments de la tramitació, i per tant, a tots gràcies per la feina feta.

El president

Doncs, cridem a votació. *(El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)* Senyor Espadaler?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. En relació amb la votació m'he oblidat de dir que retiràvem una esmena que quedava viva. En aquest moment del Grup de Convergència i Unió hi ha la 13 i la 15, i la 15 la retirem.

El president

Per tant, només quedaria la 13, eh? *(Veus de fons.)*

(Pausa llarga.)

Acabat doncs el debat, iniciarem la votació. En primer lloc votarem l'esmena transaccional número 1, que se sustenta sobre l'esmena número 2 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Votarem seguidament l'esmena transaccional número 3, sobre l'esmena número 19 del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

També ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Votarem ara l'esmena transaccional número 2, sobre les esmenes de Convergència i Unió de la 3 a 7 i de la 16 a la 18.

Comença la votació.

També ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Atès que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha retirat les esmenes que quedaven vives, quedaria pendent l'esmena número 13 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és la que posem a votació seguidament.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 56 vots a favor i 71 vots en contra.

Votarem ara l'esmena transaccional al preàmbul del Projecte de Llei, sobre les esmenes 22, 23 i 24 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i 25 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional també ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Abans de votar la resta del Projecte de Llei, i a sol·licitud del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votarem separatament el capítol segon del Projecte de Llei, referent a la modificació de la Llei 12/85, del 13 de juny, d'espais naturals.

Comença la votació.

Aquest capítol ha estat aprovat per 71 vots a favor i 56 abstencions.

Votarem ara la resta del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de mesures en matèria de medi ambient ha estat aprovat per 127 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Projecte de llei de prestacions econòmiques d'assistència social (tram. 200-00043/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de prestacions econòmiques d'assistència social. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Figueras, consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Carme Figueras i Siñol)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, és una gran satisfacció per al Govern de la Generalitat ser avui aquí..., i estar en nom del Govern de la Generalitat aquí al Parlament realitzant aquesta presentació de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, prèvia al debat de la seva aprovació. Dic que és una gran satisfacció perquè estem davant d'una llei de gran transcendència econòmica i social. La pobresa de la gent gran, de les vídues i vidus, dels discapacitats, de la gent jove sense referents familiars preocupa tota la societat, ens preocupa a tots. L'existència de col·lectius de població que viuen sota el llindar de la pobresa qüestiona el nostre sistema de benestar i ens obliga a replantejar alguns ingressos dels col·lectius, alguns dels seus aspectes fonamentals. De fet, l'augment dels ingressos dels col·lectius més desfavorits ha estat una llarga reivindicació dels mateixos afectats, i també de moltes entitats d'iniciativa social que els representen.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Estem davant d'una llei que significa un gran pas endavant en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social a Catalunya. Una llei que exemplifica clarament l'aposta que des del Govern de Catalunya hem fet per aconseguir que Catalunya esdevingui una societat més justa i cohesionada; un objectiu que s'ha de traduir inevitablement en el desenvolupament d'un marc legal que permeti protegir i donar cobertura a la població més vulnerable, que redueixi les iniquitats inherents al nostre sistema de benestar i faciliti la integració social i econòmica de tots els col·lectius. Un objectiu que té

clares implicacions econòmiques i que ha de conduir a un increment significatiu de la despesa social al nostre país, i situar Catalunya al nivell txer dels nostres homòlegs europeus.

Aquesta nova Llei pretén, dintre del marc competencial que ens correspon, garantir uns ingressos econòmics dignes a totes les persones de Catalunya, a mitjà termini. La Llei sorgeix de la voluntat, de caràcter universal, que n'assegura l'accés igualitari. Estem, doncs, davant d'una llei innovadora, d'una eina fonamental per garantir la igualtat real de tots els ciutadans.

La selecció dels col·lectius i les situacions predeterminades que donen dret a aquestes prestacions, revela el tarannà d'aquesta Llei. Una llei que no té per objectiu substituir ni competir en cap cas amb altres programes de lluita contra la pobresa i l'exclusió, com el Programa de renda mínima d'inserció, sobre el qual estem –i cal continuar– treballant per millorar-lo.

La Llei preveu, així, complementar, a través d'una prestació econòmica, les pensions que cobren les persones amb viduitat, SOVI, LISMI, FAS i les pensions no contributives. Recordem que aquestes últimes, les pensions no contributives, estan subjectes al límit del 25 per cent que fixa l'Estat.

D'altra banda, la Llei preveu oferir una prestació a les famílies acollidores de nens i nenes i nois tutelats, i incrementa el que es dona en aquests moments i també iguala la prestació que es dona, quan el nen o nena està acollit en família extensa, amb el que es dona a la família acollidora, a una família aliena. En aquests moments hi ha una aportació molt diferent, quan en realitat el que preveu aquesta quantia econòmica és ajudar a sufragar les majors despeses que comporta per a una família tenir un menor acollit, tant si és en família extensa, és a dir, familiars directes de la nena que no siguin els progenitors, com si és una família aliena totalment.

D'altra banda, la Llei també preveu unes prestacions econòmiques temporals per als joves extutelats de la Generalitat. Parlem, en aquest cas, doncs –hi insisteixo–, de prestacions de caràcter subjectiu i, per tant, garantides pel llei. La Llei també fixa les regles del joc per poder definir altres prestacions que s'han de subjectar a concurrència i disponibilitat pressupostària. D'aquesta manera, aquesta Llei obre les portes que el Govern defineixi altres prestacions, més enllà de les preestablertes, en funció de les necessitats del moment, tot i que no els atorga un caràcter universal.

D'altra banda, en reconeixement d'una tasca que ja es ve duent a terme des del món local, però que fins ara no estava regulada, contempla l'existència de les prestacions d'urgència social. Es tracta de prestacions de competència local, que tenen com a finalitat atendre situacions puntuals i urgents de subsistència. Estem, en aquest cas, davant d'un instrument, un instrument important, perquè els municipis puguin gestionar les situacions puntuals d'urgència social que afecten directament la seva població.

Aquesta Llei pretén donar resposta a una situació econòmica de determinats col·lectius, de col·lectius que cobren pensions vinculades al sistema de la Seguretat Social i que no són suficients per cobrir les seves neces-

sitats bàsiques, i col·lectius que cobren, com deia, pensions no contributives.

Malauradament, malgrat els esforços del Govern de l'Estat en els darrers anys, l'actual sistema de pensions condemna alguns grups de població a viure per sota del llindar de la pobresa; una pobresa moltes vegades oculta, però que no per això deixa de ser menys greu.

D'altra banda, el nostre sistema de protecció de la infància desemparada o en situacions de risc, assumeix la tutela i la cobertura de les necessitats dels infants fins a la majoria d'edat, amb alguns programes complementaris un cop arribada aquesta edat. Això suposa que a partir dels divuit anys el nou adult se suposa que és capaç de sostenir-se econòmicament o a través d'ajuts molt escassos. Aquesta és la situació actual. El sistema situa els nois i noies extutelats, sense recolzament familiar, en una situació de risc evident, amb alta probabilitat de caure sota el llindar de la pobresa. El dia que es fan els divuit anys no canvia la situació tan clarament; no es passa a ser adult i a ser autònom, com molt bé saben els senyors diputats i les senyores diputades.

Per tant, és evident que una societat avançada com la nostra no pot permetre aquesta situació. Cal oferir una resposta immediata a les situacions de pobresa vinculades als dèficits de funcionament del nostre sistema de benestar; una resposta que, evidentment, no ha d'anar en detriment de l'esforç que hem de fer per aconseguir un sistema de pensions més dignes o del desenvolupament de programes que potenciïn la inserció laboral dels joves extutelats i donin suport i cobertura a les seves necessitats bàsiques.

Com els deia, doncs, la nova Llei pretén afrontar de forma decidida les situacions de pobresa més palesa que es donen a Catalunya, i estableix prestacions econòmiques de dret subjectiu per als col·lectius més necessitats. La Llei dota de seguretat jurídica aquelles prestacions i els dona aquest caràcter universal que els assegura el seu accés igualitari.

Hi ha un element de la Llei que cal destacar, que és la introducció de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, l'IRSC; un indicador propi, que serveix de referent per fixar el dret i la quantia de les prestacions. Per a l'any 2006, l'indicador de renda de suficiència es fixa en 7.137,2 euros anuals, és a dir, mensualment 509,80 euros anuals..., ai!, mensuals, perdó. La valoració de la situació de necessitat, que és l'element definitori bàsic per tenir dret o poder accedir a les prestacions, es fa en base als ingressos econòmics personals, de la unitat familiar o de la unitat de convivència. Si aquests ingressos es situen per sota de l'indicador, un indicador que es corregeix en funció del nombre de membres de la unitat familiar o de convivència, es considera que la persona es troba en una situació de manca de recursos i, per tant, té dret o pot accedir a les prestacions. Podríem dir que l'indicador de renda de suficiència de Catalunya esdevé el punt de referència per valorar la pobresa a Catalunya. Com a Govern fortament compromès en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, el nostre objectiu a mitjà termini és que cap ciutadà de Catalunya se situï per sota d'aquest nivell.

La nova Llei de prestacions serà la primera normativa que incorporarà aquest indicador, que es podrà..., i de

fet s'hauria d'utilitzar a partir d'ara per fixar el dret d'accés a altres ajuts i serveis. És important recordar que l'indicador de renda de suficiència de Catalunya neix com a fruit de l'acord entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i màxims representants de Comissions Obreres i d'UGT. Ens torbem, per tant, davant d'un instrument de consens. El nou indicador substitueix l'IPREM, l'indicador públic de rendes d'efectes múltiples, que en el seu moment va elaborar l'Estat espanyol per acomplir similars funcions i que, per les peculiaritats econòmiques de Catalunya, s'ha demostrat més baix.

La creació de l'indicador respon a l'acompliment de la mesura número 85 de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana; un acord al qual van arribar, després d'un ampli consens..., després d'un ampli procés de concertació i de diàleg, sindicats, organitzacions empresarials i representants del Govern de la Generalitat, i que es concreta en vuitanta-sis mesures que tenen com a objectiu final fer avançar Catalunya en el camí de la competitivitat internacional, millorar les relacions laborals i –aquest és el tema que ens ocupa– progressar en la necessària cohesió social.

Com deia, la creació de l'indicador respon a l'acompliment de la mesura 85 d'aquest Acord estratègic, que fa referència a les accions a prendre per millorar la inclusió social. En concret, aquesta mesura plantejava, a part de la necessària redacció i aprovació del Pla d'inclusió social de Catalunya i el redisseny del PIRMI, que està en procés, la necessitat que el Govern i les organitzacions sindicals i empresarials estudiessin la situació de les pensions vigents a Catalunya, amb l'objectiu d'acordar mesures tendents a complementar les pensions mínimes per tal de situar-les, si més no, al 80 per cent d'un indicador de rendes propi de Catalunya.

El Projecte de llei que avui aprovarem respon, doncs, a un ampli consens social. Estem davant d'una llei que ha arribat al Parlament després d'un ampli consens de debat; una llei que ha estat ratificada pels diversos consells representatius que configuren el nostre sistema de serveis socials, pel Consell Sectorial d'Atenció a la Infància, per la Comissió Permanent del Consell General de Serveis Socials, per la Comissió de Govern Local, pel Consell Sectorial de Serveis Socials d'Atenció a la Gent Gran, pel Consell de Treball, Econòmic i Social, pel Consell d'Atenció a les Persones amb Disminució, pel Consell Sectorial de Serveis Socials d'Atenció Primària i pel Ple del Consell General de Serveis Socials. Una llei que ha estat consultada a les organitzacions de la societat civil, que durant molts anys s'han convertit en portaveus dels grups més afectats, i de les quals avui aquí en tenim clara representació.

Les prestacions econòmiques que recull la Llei, amb excepció de les d'urgència social, es financen íntegrament amb càrrec als pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Ens trobem, doncs, davant d'una aposta decidida per incrementar els recursos dedicats a despesa social i donar resposta a les necessitats dels col·lectius més vulnerables de la nostra societat.

La nova Llei ve acompanyada d'un acurat estudi econòmic, que estima l'import anual de les prestacions de

caràcter subjectiu i l'impacte pressupostari que tindrà durant l'any 2007 i posteriors. De fet, els complements que s'aprovaran, si tot és tal com ha estat transaccionat i fet en l'Informe de la Ponència, representa per a l'any 2006 –perquè aquesta Llei té efectes des de l'1 de gener del 2006– al voltant dels 40 milions d'euros; al 2007, al voltant dels 90 milions d'euros, xifra que es dobla per a l'any 2008 si, com deia, doncs, acaba la Llei aprovada tal com hi han transaccions que així ho avalen, perquè tenen el suficient grau de consens.

L'Informe fa, doncs, una estimació de l'import anual del total de prestacions de dret subjectiu. Aquest Informe econòmic ens permet garantir que es tracta d'un projecte viable i assumible econòmicament; un projecte que requereix, evidentment, temps per a la seva implementació completa, per a la implementació al cent per cent que tots voldríem, per tal de garantir que totes aquestes prestacions arribessin a aquest índex de suficiència de renda.

La Llei preveu que en el primer any d'aplicació es prengui com a referència el 65 per cent de l'índex de renda de suficiència; un percentatge que s'anirà incrementant progressivament i que els grups parlamentaris s'encarregaran d'explicar. Evidentment que ens agradaria poder anar més ràpid; també ens agradaria poder dedicar-hi més recursos, però sabem que no és qüestió de dies construir un estat de benestar sòlid i sostenible.

Estem davant d'una llei que acabarà beneficiant més de 250.000 persones a Catalunya; 250.000 persones que avui es troben en una situació econòmica precària que no podem acceptar i que hem d'anar corregint; 250.000 persones que es mereixen que els donem aquesta resposta.

Ara estem fent un pas endavant pel que fa a les prestacions de caràcter econòmic, prestacions socials de caràcter econòmic. Hem de tenir en compte també que el Govern..., que el futur de les polítiques socials, que el futur de l'increment de les polítiques socials també passa per garantir i per incrementar en molta més mesura del que tenim fins ara el que són les prestacions socials en serveis. Estem donant prestacions econòmiques, però tenim pendent encara un increment molt gran de pressupostos en el futur, i aquest és el compromís d'aquest Govern de la Generalitat, per tal d'incrementar les prestacions socials, sobretot les que han de donar suport i atenció a la dependència, a les persones en situació de dependència, gent gran, o gent amb disminucions, o malalts mentals. Aquesta és l'altra gran pota que ens queda pendent de l'estat del benestar; aquesta és l'altra gran pota de creixement de les polítiques socials, aquest quart pilar de l'estat del benestar que volem tirar endavant. Per una banda, garantir els ingressos mínims, garantir a la llarga un mínim de suficiència de renda per poder viure amb dignitat; per una altra banda, garantir unes prestacions socials que garanteixin a tothom per igual el dret a tenir una prestació social, a tenir una prestació directa, una plaça en una llar d'avis, una plaça en un centre de dia o una atenció domiciliària, i tantes altres prestacions socials, tenir-les de manera directa i garantides des del servei públic, garantit que aquesta persona pugui tenir accés a una plaça.

No voldria –ja per acabar, senyor president– acabar aquesta intervenció sense abans agrair molt sincera-

ment l'esforç de consens fet a la Ponència per tots els grups parlamentaris en tot allò en què s'ha pogut arribar a consens. També volia agrair especialment tota la feina feta per la meua predecessora, l'exconsellera Anna Simó, i el seu equip; de fet són qui van treballar en aquesta Llei, qui l'han elaborada, i jo tinc l'honor avui de presentar-la.

Agrair-ho també al conjunt dels funcionaris i persones que han intervingut en aquesta Llei, del conjunt del Departament de Benestar i Família, els nous càrrecs també, i els que ja hi han estat en tot aquest procés, per l'esforç fet. També dir que agraeixo l'esforç també fet per part del Departament d'Economia per les implicacions tan grans que té des del punt de vista econòmic en els pressupostos de la Generalitat i que crec que en aquest sentit, també, han tingut una feina llarga i àrdua de consens entre el Departament de Benestar i Família, en tot el seu procés, fins arribar...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

...fins aquí. I acabo, senyor president.

Només vull agrair, en especial als ponents d'aquesta Llei, tot el treball que han fet, que ha estat un treball molt ardu, i també, com no?, a les persones i a les entitats i a altres administracions que han fet possible que aquesta Llei arribés a aquest Parlament amb les seves aportacions. Entre tots hem fet possible que la nova Llei de prestacions pugui ser una realitat.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Ha estat nomenat relator per presentar els treballs de la Comissió el diputat senyor Antoni Comín. Té la paraula.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè ens espera un ple llarg i amb molta feina... Al Projecte de Llei de prestacions econòmiques d'assistència social s'han presentat en total 127 esmenes, de les quals 24 eren del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa Verds - EA; 57 del Partit Popular de Catalunya; 41 de Convergència i Unió; 2 del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana, i 3 d'Iniciativa Verds - EA.

Pel que fa a les esmenes de Convergència, se n'han acceptat, si ho compto bé, la 9, la 23, la 33, la 34, la 36, la 48 i la 75; s'han transaccionat les esmenes 21, 44, 113 i 116.

Detallo brevíssimament el sentit d'aquestes esmenes acceptades o transaccionades.

Hi ha un conjunt d'esmenes que el que fan és precisar millor tècnicament la Llei, més rigor administratiu; s'han acceptat. N'hi ha d'altres que el que busquen és millorar la redacció, la precisió conceptual de la Llei;

també han estat tingudes en compte. I hi ha una esmena més substancial, que és aquella que proposa l'augment de l'edat de finalització de la prestació per a joves extutelats dels vint als vint-i-un anys; és a dir, aquesta prestació no durarà dos anys, dels divuit als vint, sinó dels divuit als vint-i-un, tres anys.

De les esmenes rebutjades, les que tenen un valor polític més important són aquelles destinades a regular de manera diferent les prestacions d'urgència social. El Grup de Convergència i Unió proposava bàsicament que fossin cofinançades des dels pressupostos de la Generalitat, i no com preveu la Llei, que siguin finançades exclusivament pels poders locals, pels ajuntaments, i, al mateix temps, fer un catàleg que garanteixi una certa equitat en aquestes prestacions. Com que els tres partits Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa tenien una proposta diferent, aquesta esmena no ha estat acceptada.

I bàsicament han estat també rebutjades aquelles esmenes de Convergència i Unió que volien incrementar la dotació de la Llei, és a dir, incrementar l'índex de renda de suficiència, incrementar també aquelles prestacions no vinculades a l'índex de renda de suficiència, i bàsicament accelerar el procés a través del qual s'arribarà al 100 per cent de l'aplicació d'aquest indicador, d'aquest índex de renda de suficiència.

Pel que fa a les esmenes del PP, s'han acceptat també, com en el cas de Convergència, esmenes que milloren des del punt de vista de la redacció el text i esmenes que precisen amb molt més rigor administratiu, diguem-ne, les previsions de la Llei. S'accepten la 3, la 12, la 13, la 14, la 18, la 42 i la 47. I la 47 equival a aquella esmena de Convergència ja citada que augmenta fins als vint-i-un anys el període per cobrar la pensió dels joves extutelats.

Tampoc s'han acceptat –similar al Grup de Convergència– aquelles esmenes del Partit Popular de Catalunya que volien regular de manera diferent les prestacions d'urgència social. Tanmateix, sí que s'ha fet una transacció amb el PP per tal de garantir que la col·laboració que farà el Govern de la Generalitat en aquestes prestacions d'urgència social tingui com a finalitat garantir l'equitat i la qualitat d'aquestes prestacions.

Pel que fa al tripartit, als grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa, s'han acceptat setze de les seves esmenes, s'han transaccionat dues esmenes d'Iniciativa, s'han transaccionat vuit esmenes d'aquests tres grups i s'ha transaccionat també una esmena del Grup Socialistes i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Quines són les esmenes d'aquests tres grups que han estat transaccionades?, que, de fet, són les accions de la Ponència que tenen més importància. Doncs, totes aquelles esmenes que buscaven precisar el procés d'aplicació progressiva de l'indicador de suficiència de rendes.

Concretament, què diuen les transaccions? Hi ha una transacció acordada entre el Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa - EA que proposa que l'any 2006 les prestacions garanteixin que els beneficiaris de la Llei

arriben al 65 per cent de l'índex de renda de suficiència. I com ha explicat molt bé l'honorable consellera, aquesta disposició de la Llei respon també a un acord del Govern amb els agents socials, amb els sindicats.

En aquesta mateixa transacció es diu una cosa encara més important, que és que l'any 2008 s'ha d'haver arribat al 80 per cent de l'indicador de renda de suficiència. I amb això no es fa altra cosa que complir les previsions de l'Acord estratègic per a la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana.

I una esmena negociada i transaccionada entre el Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa - EA proposa en aquests moments que entre l'any 2010 i el 2012 s'arribi al 100 per cent del pagament de l'índex de renda de suficiència.

A banda, també s'ha transaccionat, entre aquests tres grups, i s'hi han sumat els altres dos grups, els grups de l'oposició, que el pagament de les prestacions pendents de l'any 2006, perquè la Llei entra en vigor més tard del que en principi estava previst, per tant, la Llei preveu el pagament al llarg de l'any 2006 d'unes prestacions que fins ara no s'han pogut pagar mentre la Llei no entrava en vigor..., que aquestes prestacions pendents es pagaran abans del 31 de desembre de l'any 2007.

Res més de rellevant per part del relator, només aclarir que la Llei va ser votada, el seu Dictamen, per unanimitat en el si de la Comissió de Política Social, i que una de les esmenes que s'han acceptat per part d'aquesta Comissió ha buscat també una millora del títol de la Llei, per tal de reafirmar el seu caràcter de política social, de caràcter econòmic, però política social al cap i a la fi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Comín. Passem ara a la defensa de les esmenes que corresponen a cada grup. En el nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, senyores i senyors representants d'entitats i associacions que ens acompanyen avui, de la mateixa manera que ens han acompanyat al llarg dels treballs parlamentaris, amb les seves compareixences en comissió i amb les seves aportacions que han fet possible que aquest Projecte de Llei de prestacions econòmiques d'assistència social, i que, com molt bé deia el senyor Comín, tindrà un títol encara més social, ja sigui avui una realitat.

Moltes gràcies.

Gràcies al senyor lletrat, el senyor Pere Sol, pel seu ajut i el seu suport en tot moment mentre hem anat fent la tasca parlamentària.

Gràcies al relator, que acabem d'escoltar, que ha explicat molt bé com ha estat el contingut i com ha anat la presentació de les esmenes i la seva acceptació.

Evidentment, gràcies a la companyonia de tots els ponents de la Llei, a la Mesa de la Comissió i, com no?, a tot l'equip tècnic del Parlament.

Permeti'm, senyor president, que comenci recordant les meves paraules del passat 16 de febrer, quan l'honorable consellera senyora Simó, i que avui tenim aquí present, feia la defensa d'aquest Projecte.

Jo mateixa reconeixia que amb el nou Reglament hi havia dues maneres de col·laborar parlamentàriament en un projecte: presentar una esmena a la totalitat, que seria de retorn al Govern, o bé fent les aportacions mitjançant la presentació d'esmenes a l'articulat. I jo mateixa ja vaig avançar que, en nom del meu Grup Parlamentari, en presentaríem tant en nombre, com en profunditat i en abast del seu contingut, tot desitjant aconseguir consensuar les màximes esmenes possibles per millorar, evidentment, la redacció. Així ho ha constatat el senyor relator.

Vàrem, doncs, avançar en aquell moment, el 16 de febrer, quin era el nostre criteri i en quin dels punts creïem que era necessari avançar en el règim de compatibilitats dels ajuts, en la clarificació i concreció de l'àmbit subjectiu de la Llei, en la clarificació de les tipologies de les prestacions previstes, i a impulsar un conjunt de mesures de caràcter econòmic i financer per garantir la màxima cobertura de les prestacions previstes a la Llei per a les persones vídues, per a les persones en la seva valoració de les discapacitats, també, evidentment, per als menors..., entre d'altres que hem presentat i que crec que són molt importants.

I amb aquests criteris hem presentat, com s'ha recordat, 57 esmenes a l'articulat, de les quals han sigut acceptades, d'una banda, 15, i de l'altra, n'hem transaccionat 7; en total, 22 esmenes, que agraïm als ponents dels grups parlamentaris, en primer lloc als que donen suport al Govern, la seva acceptació en ponència i, evidentment, en la Comissió.

La resta, senyor president, han quedat vives i reservades per al Ple, esperant arribar a l'últim moment, pensant a poder trobar la voluntat encara de poder-ne transaccionar alguna més. Sembla que en aquests moments encara hi ha alguna possibilitat de poder transaccionar alguna esmena entre els grups.

Però pel que fa referència a les esmenes que han quedat vives del Grup Parlamentari Popular, sembla que no ha estat possible.

I, senyor president, les dono per defensades, tenint en compte que tant en ponència com en Comissió varen ser també degudament defensades per aquesta diputada que els parla.

Amb la voluntat que la nostra aportació, que no deixa de ser important, al text, malgrat que no és el nostre text i malgrat que encara s'hauria pogut millorar molt més..., la nostra voluntat, dic, és que ben aviat aquest Projecte sigui una realitat. Una realitat per a la nostra societat més feble, una realitat per a les persones que els costa seguir, per a totes aquelles que estan instal·lades dins de la marginalitat, en la pobresa, per a totes aquelles persones que necessiten una vida digna a casa nostra, per a tot el sector social que tants esforços hi esmerça i per tot el seu treball, tan i tan lloable.

I nosaltres creiem que aquesta, que és una bona llei, malgrat no compartir-la..., però que sí que hi donarem suport, nosaltres la votarem favorablement.

Aquesta Llei és pionera, aquesta Llei cobrirà una llacuna legal molt important en l'ordenament jurídic a Catalunya, perquè no existia fins ara, com molt bé saben tots vostès, un text legal únic, complet i específic que regulés el règim jurídic dels ajuts que durant molts anys s'han atorgat en matèria d'assistència social, i que s'estan donant, i també per les noves necessitats i inquietuds i modalitats presents, socials, que van sorgint i que demanen un nou escenari a Catalunya, evidentment, doncs, també a través dels nostres ajuntaments de Catalunya.

Vull recordar que, en no poder haver consensuat algunes d'aquestes esmenes, el Grup Parlamentari Popular votarem, en algun article, en contra, i en algun article, evidentment, ens hi abstindrem, per la coherència que nosaltres mantenim vives les nostres esmenes.

Vull recordar també, senyor president, que el Govern actual es troba en minoria. I aquest Govern actual que es troba en minoria haurà d'aprovar el desplegament reglamentari d'aquesta Llei en el termini de tres mesos des de l'entrada en vigor. Esperem, doncs, senyora consellera, senyora Figueras, que això es compleixi.

Els moments no són els millors, però la Llei intenta ser la millor per a les persones que ho necessiten. El Govern que està en minoria ha de fer les previsions pressupostàries per poder atendre, com molt bé explicava la senyora consellera, senyora Figueras, les prestacions socials de caràcter econòmic de dret subjectiu. Ja pràcticament no les podran fer, però és evident que s'haurà de treballar, amb aquest Govern o amb el proper Govern que surti, al més aviat possible perquè això sigui una realitat.

És una llàstima arribar a un projecte de llei pràcticament en un període –i vostès ho saben, il·lustres senyores i senyors diputats– en què el Govern, pràcticament, entrarà en funcions. Avui és l'últim Ple de la legislatura i avui estem debatent i s'aprovarà una llei cabdal, importantíssima, que necessita l'ajuda i el suport de tots els que estem avui aquí presents.

El Projecte de llei que avui ens ocupa i els grups parlamentaris, pel que fa al Grup Parlamentari Popular, doncs, hem fet camí, hem treballat en tot el tràmit parlamentari, però aquest Projecte va arribar tard, ha arribat tard en el Parlament de Catalunya, i vostès saben molt bé el perquè. Els grups parlamentaris que han donat el suport, els grups parlamentaris del tripartit, saben molt bé el perquè. Perquè el Govern del tripartit va incomplir el pacte del Tinell, vostès van incomplir els objectius i els compromisos del pacte. Aquest Projecte hauria d'haver entrat en el Parlament de Catalunya l'any 2004. Ja ho diu la dita: «No prometes el que no puguis complir.»

Vull recordar, senyora consellera, també a la senyora consellera Simó, quan presentava aquesta Llei, inspirada en la filosofia del pacte del Tinell, és a dir, una llei catalanista i d'esquerres. Senyora Figueras, per la importància cabdal, pels objectius i per la finalitat d'aquesta Llei adreçada a les persones de casa nostra més febles, aquí no val ser més o menys catalanista, aquí no val ser més o menys d'esquerres, aquí no val ser més o menys

de centre, aquí no val ser més o menys de dretes. Ha de ser una llei i és, per nosaltres, una llei universal per a totes aquestes més de 250.000 persones a Catalunya que necessiten, de manera urgent, que es posi a la pràctica la Llei que avui es posarà a votació. I dic que és una llei universal i que ha d'estar orientada en el més alt sentit de la responsabilitat, pel sector social que afecta.

Esperem, doncs –i aquí acabo, senyor president–, i espero, doncs, senyora consellera, senyora Carme Figueras, que vostè sabrà desplegar i aplicar seguint aquests criteris d'universalitat; d'altra forma, seria un fracàs. És una llei viable, i espero que sigui viable i és una llei que beneficiarà, com dic, més de 250.000 persones a casa nostra, cosa que tots nosaltres ens devem a ells.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Montserrat. Perdó, senyora Montserrat, entenc que totes les esmenes que queden vives són les mateixes que posem a votació. (*Veus de fons.*)

Molt bé. Gràcies. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, honorable consellera, saludem també els representants d'associacions i fundacions que avui ens acompanyen en aquest Ple. Després de tota la tramitació parlamentària, amb les corresponents compareixences d'entitats, arriba a aquest Ple per a la seva aprovació, el Projecte de llei de prestacions socials. Després de prop de tres anys arriba la primera llei netament de política social del Govern tripartit en aquesta legislatura, tot un rècord per al gir social tan anunciat.

Agrair els ponents, els companys de la Ponència, el lletrat senyor Pere Sol, els tècnics del Parlament i també, evidentment, els del nostre Grup Parlamentari que ens han ajudat molt.

Com vaig dir en el Ple del passat 16 de febrer, aquesta Llei és un projecte que va arribar tard i malament al Parlament. Fins i tot respecte al que preveia el pacte del Tinell del Govern tripartit. Tard, perquè era un projecte que havia d'obrir la legislatura i, en canvi, la tanca. Malament, perquè no contempla les prestacions socials promeses pel tripartit, però amb això no pateixin, que ho hem arreglat, com més endavant explicaré.

El dia 8 de maig, fins i tot una part del tripartit, Iniciativa per Catalunya, en el diari *El País* deia que no hi estava d'acord, i deia que el Projecte arribava tard i malament. Hi coincidim. Nosaltres ja ho vam dir el 16 de febrer, Iniciativa per Catalunya, el dia 8 de maig.

També hem de dir que en el seu estat inicial, consellera, aquest Projecte de llei segueix en la línia dels incompliments en política social del Govern tripartit. Citaré uns exemples, que no tenen a veure amb aquesta Llei, però que es veu que van en la línia.

S'han creat els ajuts a famílies amb fills i filles fins als divuit anys? No, segueixen fins als tres. S'han creat les

deu mil noves places de residència assistida per a gent gran? No. S'ha creat l'Agència d'Atenció a les Persones amb Dependència.? No. S'ha desplegat la Llei de suport a les famílies amb el que era el fons de garantia per a impagaments en casos de separació, etcètera? No. On és el gir social?

Però anem al que ens ocupa en aquest Projecte. Hem aconseguit que la Llei que s'aprovarà avui, i més amb una transacció que hi ha, s'assembla ben poc a la inicialment presentada, malgrat les explicacions que donava ahir el director general de l'ICASS a la premsa, que com a futuròleg no es guanyaria la vida, preveient el que farem avui en aquest Ple. No trobem lògic que el dia bans el Govern presenti la Llei dient el que acordarem i el que votarem tots i totes. Futurologia.

Els mateixos grups que donen suport al Govern no han deixat ni el mateix nom a la Llei, perquè ningú es confongui entre l'una i l'altra, que ningú es confongui entre el Projecte del tripartit i el que avui aprovarem definitivament. Lamentem que l'Índex de renda de suficiència no tingui en cap cas en compte els costos econòmics que significa una discapacitat, aquest és un greu error que té l'Índex de renda de suficiència. Nosaltres ho vam esmenar, seguint recomanacions de la Federació Ecom, del Fòrum de Vida Independent, però no ens han acceptat l'esmena.

Hi ha un aspecte de la Llei que també ha quedat encallat, i en què nosaltres mantenim les nostres esmenes, és el que fa referència a la primera prestació que es va crear, que va crear el Govern de Convergència i Unió per a les persones vídues que tenen pensions baixes i que, en canvi, aquesta Llei els farà perdre complements. Com pot ser que mantinguin congelat el topall en els 7.600 euros? Com pot ser, amb la nova Llei, que les persones vídues que conviu amb els seus fills o familiars perdin el complement? Com pot ser que no s'actualitzi adequadament la quantia de la prestació? És una greu injustícia, en el cas de les persones vídues hi ha una persona que ha cotitzat i la seva pensió, quan queda vídua, queda reduïda pràcticament a la meitat.

Per tant, demanem –encara hi som a temps– que donin suport a les nostres esmenes que fan arranjar aquest apartat del Projecte, i volem manifestar el suport de Convergència i Unió a tot el col·lectiu de persones vídues i les seves associacions. Ho arreglarem, si no és avui serà més endavant, però no tardarem a fer-ho.

En el Ple del 16 de febrer vaig haver d'escoltar que venia amb mentides, com que es treuen els complements a les persones vídues. «Falsedats», ho diu textualment l'acta, ho deia la senyora Comas.

Senyora Comas, li semblen poc 15.566 persones que han perdut l'ajut només entre gener i febrer d'aquest any? Qui va mentir? El Projecte de Llei enviat al Parlament entrava en vigor l'any 2007, per tant, es perdia el 2004, el 2005 i el 2006. Ara hem aconseguit en la Ponència que la Llei sigui retroactiva des de l'1 de gener de 2006. Bon canvi, reclamat per Convergència i Unió des del primer dia; ara tots s'hi sumen, ens en felicitem, ho celebrem, benvingut, ara no es perdran tres anys.

Aquí, també ha passat en la Ponència, que l'actual bipartit: socialistes i Iniciativa, han donat per feta una única

possible via d'acord i de majoria en aquest Parlament, deixant de banda els grups parlamentaris que també hi érem, i ens deien què havíem de fer. Doncs, no anirà per aquí, la cosa. Hi ha hagut una prepotència parlamentària a la qual avui posem remei, perquè el gran canvi del Projecte de Llei respecte al text original i al que diu el Dictamen de la Ponència és la transacció que ara hem presentat a la Mesa del Ple del Parlament de l'esmena 103 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, acordada amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Celebrem aquest acord amb Esquerra Republicana, que va en benefici de les persones amb menys recursos, que va en benefici de les persones amb risc d'exclusió social i, per tant, celebrem un acord que va a favor de les persones, de la gent. I és una transacció que dona un tomb total en aquest Projecte.

El Projecte i el Dictamen parlen d'aplicar el 65 per cent de l'IRS, com abans ens explicaven la consellera i el relator; el Projecte inicial no deia res de quan i com creixeria aquest tant per cent. Què diu la transacció? Doncs, que el percentatge que s'aplicarà de l'índex de renda de suficiència per a l'any 2006 serà de 75 per cent, que l'any 2008 s'aplicarà el 80 per cent, i l'any 2010, el 100 per cent, perquè en política social si hi ha prioritats es prioritza, i aquí no hi pot haver rebaixes. Hi havia uns compromisos del pacte del Tinell, i hi havia uns compromisos del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el seu Programa electoral, com d'altres grups parlamentaris. I, per tant, avui no podem enganyar ningú, hem de posar remei al que no ha fet el Govern tripartit.

I, mirin, això traduït en euros és això: el tripartit, en el Projecte inicial, el 65 per cent eren 56 milions d'euros; doncs, amb aquesta esmena passem a 144 milions d'euros, que vol dir 88 milions d'euros més, que traduït a les antigues pessetes vol dir 14.000 milions de pessetes més –14.000 milions de pessetes més. Perquè de vegades, això del 88 sona a petit, 14.000 milions de pessetes més, i això és política social.

I, també, per posar un exemple, amb els pensionistes no contributius, amb el Projecte del tripartit un pensionista no contribuïu passaria de 301 euros a 331, en números rodons 30 euros. Amb aquesta esmena un pensionista no contribuïu cobrarà 376,94 euros, que és el màxim que permet la Llei estatal de la Seguretat Social, incrementar un 25 per cent. Perquè del 25 per cent no es tracta de parlar-ne, es tracta de fer-lo, d'aplicar-lo, i aquesta esmena l'aplica i ho aconsegueix. I, per tant, els pensionistes no contributius cobraran el màxim que poden cobrar, segons la Seguretat Social. I s'ha acabat de parlar-ne, ho fem! I és això el que avui volíem fer. Perquè estem cansats de sentir parlar de temes que no es fan mai. Avui ho fem. (*Remor de veus.*)

També dir que, per exemple, els que cobren un FAS també tindran aquest ajut, els que cobren una Lismi, els qui cobren un SOVI. No cal ara detallar tots els complements, perquè m'allargaria massa. Per tant, fem una política social progressista, perquè fem progressar totes aquestes persones, això és progressisme, l'altre són paraules buides.

Es veuran beneficiades d'aquest acord 145.000 persones, en aquest apartat –després hi ha tots els altres– uns 60.000 pensionistes no contributius i unes 85.000 per-

sones per a la prestació per a necessitats bàsiques que crea aquest Projecte de Llei.

I també esmenem un error que hi havia en el Projecte, perquè podia passar que es cobrés més a través de la prestació de necessitats bàsiques i hem transaccionat tots els grups perquè mai aquesta prestació pugui ser superior a la de la pensió no contributiva més la prestació corresponent a la pensió no contributiva, és a dir, en aquests moments, per dir-ho amb paraules i números, seria el 125 per cent de la pensió no contributiva.

Aquesta transacció de l'esmena 103 de Convergència i Unió, acordada amb Esquerra Republicana, dóna consistència en aquesta Llei. Com he dit, agraïm a Esquerra que s'hi hagi sumat i que junts haguem fet possible aquesta millora davant d'un projecte de llei que estava fet per sortir del pas; ara no, ara tindrem una llei potent, una llei que lluitarà activament contra la pobresa, que lluitarà contra el risc a l'exclusió social. Davant de la política zero, del Pla pobresa zero que ha fet el Govern durant aquesta legislatura, quan la política social és una prioritat, es prioritza. I aquí hem posat pel davant la dignitat de les persones. No es pot estar parlant dos anys i mig d'aquestes prestacions i deixar el Projecte tal com estava. Amb aquest acord demostrarem, una vegada més, el compromís de Convergència i Unió amb la gent, amb tothom, i la nostra prioritat per a les autèntiques polítiques socials de progrés.

També té altres prestacions, que ja s'han citat i s'han explicat molt bé i no tinc més temps, perquè he volgut dedicar-lo a explicar més aquest ajut que hi ha hagut.

Demanam a tots els grups parlamentaris que se sumin a aquest acord de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que sigui un acord de tots, de tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament, perquè, en definitiva, aquí no es tracta si l'ha fet aquest o l'ha fet l'altre, del que es tracta és que les persones que avui ens acompanyen i a qui representen rebin els beneficis d'aquesta Llei.

A Convergència i Unió no ens preocupa des de l'oposició fer possible una bona llei i ser decisius en el contingut. Això és una prova més que la consellera no ha dit tota la veritat, quan ha dit que Convergència i Unió ha obstruït el Projecte de llei de serveis socials. El problema que tenim és que nosaltres volíem una bona llei, i una bona llei vol dir tenir el temps per fer les esmenes, per participar-hi. Perquè no és obstrucció, mai, seguir el Reglament d'aquest Parlament, perquè això és una falta de respecte a aquest Parlament, i nosaltres hem respectat el nostre Reglament; que jo sàpiga, el Grup Socialista també el va votar.

Per tant, nosaltres volem una bona llei de serveis socials, i, si no és possible en aquesta legislatura, ho serà la que ve. I serà la primera que es farà i bé, amb cartera de serveis de sortida i amb aplicació immediata. S'han acabat les rebaixes. Vostè té un problema, consellera, i ho entenem: ha de fer balanç i no sap què posar als actius. Ho entenem, la comprenem.

Durant aquesta legislatura des del tripartit han parlat de política social, però la política social s'ha de fer, s'ha d'impulsar. Vostès en parlen; nosaltres en parlem i la fem. De paraules no en viuen, els pensionistes; de paraules no es fan, les residències; de paraules no s'incre-

menten, els ajuts a les famílies, ni tampoc es fan polítiques socials explicant en una fracassada universitat progressista d'estiu, pagada amb recursos públics, tot el que no s'ha fet en dos anys i mig. Millor dedicar els esforços a fer autèntica política al servei de la gent, i no malgastar-ho amb propaganda barata.

Vostès s'han excedit en la xerrameca –per cert, barata, perquè no necessita pressupost–, els ha mancat l'acció política. La política social es fa del compromís real amb la gent, de la paraula justa a l'acció política constant. Aquesta legislatura en política social hem sentit massa paraules buides, massa soroll, sense a penes acció política. Però, escoltin, Convergència i Unió la farà, l'hem feta, la fa i la farà, la política social. Aquest és el nostre nacionalisme, el que no dóna l'esquena a les persones, i menys a les persones que més necessiten, des de les rendes més baixes a les rendes mitjanes. Aquest és el nostre compromís amb Catalunya, amb la gent, fer una nació més justa, més solidària, integradora, cohesionada, de promoció de les persones.

Avui, des de Convergència i Unió celebrem aquest acord. És un bon acord per a la gent; és un bon acord en la lluita contra l'exclusió social, contra la pobresa; és un bon acord perquè, a part de parlar-ne, de dir-lo, d'explicar-lo, es transforma en recursos per a les persones. S'han acabat les paraules buides, i el que ara hi haurà són recursos per a la gent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Prego a les senyores i als senyors del públic s'abstinguin d'aplaudir, atès que el Reglament no ens ho permet. Gràcies.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula... Perdó, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin, jo tenia previst començar aquesta intervenció dient que volia expressar un sentiment personal, que és un sentiment d'orgull, de profund orgull per poder presentar aquesta Llei. Però, tot i que l'orgull el mantinc –i ara els expressaré clarament els motius d'aquest orgull–, vull dir que aquest sentiment està compartit amb un altre sentiment d'indignació, senyor Cleries, d'indignació. Perquè si en algun tema, si en algun tema els partits polítics representats en aquesta cambra no hem de fer demagògia, si en algun tema no hem de fer demagògia és en aquest, senyor Cleries, perquè estem parlant de persones que cobren 300 euros al mes. I vostè sap si es pot viure amb 300 euros al mes, en aquest país? No es pot viure amb 300 euros al mes. Vostè ho té clar, això, oi? I sap què van fer vostès per a aquestes persones, els últims vuit anys que van governar amb el suport del Partit Popular? No van fer res. Per a les persones que cobraven pensions no contributives de 300 euros al mes no van fer absolutament res, senyor Cleries. Per tant, li demano una mica de respecte no per als grups de la majo-

ria, no per al Govern que governa en aquests moments a Catalunya, li demano una mica de respecte per als beneficiaris d'aquesta Llei, que són els autèntics protagonistes del nostre debat, i no nosaltres, ni el Govern ni l'oposició. (*Remor de veus.*)

Estic molt orgullós de poder presentar aquesta Llei i estic molt orgullós de poder aprovar aquesta Llei per unanimitat, tot sigui dit, i, per tant, crec que en el fons aquest orgull és un orgull col·lectiu, perquè amb aquesta Llei, senyores i senyors diputats, aconseguirem una disminució molt important de la taxa de pobresa en el nostre país; de fet, es tractarà probablement de la reducció més significativa que hagi experimentat la taxa de pobresa a Catalunya des dels inicis de la democràcia.

Per què? Què fem amb aquesta Llei? Ho ha explicat molt bé la senyora consellera: establim un indicador de renda de suficiència que ve a fer la funció de llindar de la pobresa. El que diu aquest Parlament és que per sota d'aquest indicador no es pot viure amb dignitat a Catalunya, no es pot viure dignament a Catalunya. I què estableix la Llei? La Llei estableix que cap pensió, ja sigui contributiva o no contributiva, pot estar per sota d'aquest llindar.

La Llei el que diu és: cap persona inactiva fora del mercat laboral –persones sense possibilitat de treballar, ja sigui perquè són pensionistes, perquè són invàlids, perquè tenen pensions contributives o no contributives que estan per sota d'aquest llindar–, cap persona ha de quedar per sota d'aquest llindar, i, per tant, aquest Govern dóna una prestació que serveix perquè aquestes persones arribin a aquest llindar de dignitat.

És una llei contra la pobresa; és la manera més senzilla de resumir-ho. La Llei estableix que el llindar per a l'any 2006 ha de ser de 7.137 euros anuals o, dit d'una altra manera, de 509 euros mensuals –després explicarem quin és el calendari d'aplicació progressiva d'aquest llindar. Això, per a l'any 2006.

El que també diem a la Llei és que aquest llindar, aquest indicador de renda de suficiència, s'ha d'anar actualitzant any rere any, a través de la Llei de pressupostos, per tal que no perdi poder adquisitiu.

Per tant, simplement començar dient: jo crec que podem estar orgullosos de ser capaços de votar per unanimitat una llei que dignificarà una mica més les condicions de vida de les persones més necessitades de Catalunya. Deixin-me que els digui quin serà –perquè entenguem una mica el pas endavant que fem com a país, com a nació que és capaç de tractar els seus ciutadans més necessitats com a autèntics ciutadans–, que els expliqui quin és l'impacte que té aquesta Llei en la reducció de la pobresa.

De fet, no som nosaltres els que podem contestar aquesta pregunta, «quin serà l'impacte d'aquesta Llei a la reducció de la pobresa?», perquè la resposta a aquesta pregunta l'hauran de fer en el seu moment els científics socials pertinents, independents, des del món universitari, etcètera. Nosaltres el que podem fer són previsions, i per poder fer aquestes previsions el primer que hem de fer és una radiografia mínima de la situació de la pobresa a casa nostra avui.

Comencem fent aquesta radiografia mínima. Saben vostès –i, si no, ara els ho transmeto– que fer una anàlisi de la pobresa, una radiografia de la pobresa, no és cosa fàcil, perquè hi ha moltes disquisicions metodològiques, moltes discussions metodològiques sobre quin és la manera de mesurar la pobresa a Catalunya, sobre quin és el llindar que s'ha d'utilitzar per mesurar la pobresa, i, en funció de quina metodologia s'elegeixi, en funció de quin llindar s'elegeixi, ens trobarem amb taxes de pobresa molt diferents en un mateix país en un mateix any.

Per tant, si anem a mirar quin percentatge de pobres hi ha Catalunya, hi ha moltes respostes possibles. De totes maneres, jo he agafat com a referència el més recent dels estudis reconeguts científicament i acadèmicament, el més recent dels estudis sobre la pobresa a Catalunya, que és l'estudi dirigit per la professora Magda Mercader de la Universitat Autònoma de Barcelona, i publicat en un informe de l'Observatori de la Pobresa i l'Exclusió Social l'any 2003, observatori finançat per la Fundació «Un sol món». Aquest informe de la Fundació «Un sol món» està basat en dades de l'any 2000, i és l'estudi més recent de què disposem. Hauré de valorar fins a quin punt és propi d'un país desenvolupat socialment que els estudis sobre la pobresa recaiguin sobre una entitat del tercer sector. Potser serien els poders públics els que haurien d'assumir la responsabilitat de fer els estudis sobre la pobresa.

Doncs bé, què diu aquest informe? Aquest informe diu que a Catalunya l'any 2000 hi havia exactament 1.181.700 persones pobres, que vol dir un 18,6 per cent de persones pobres. Quin és el llindar de pobresa que s'ha agafat per determinar aquesta taxa? És el llindar de pobresa que recomana la Unió Europea. La Unió Europea recomana que utilitzem com a llindar de la pobresa el 60 per cent de la renda mitjana; totes les persones que en un país de la Unió Europea estan per sota del 60 per cent de la renda mitjana es considera que són pobres. Doncs bé, aquest 60 per cent de la renda mitjana l'any 2000 se situava en 5.800 euros anuals, que són unes 966.000 de les antigues pessetes, l'any 2000. I aquest és l'indicador de pobresa que s'elegeix; d'acord.

Un 18,6 per cent és molt, si ens comparem amb la resta de països de la Unió Europea abans de l'ampliació, de la Unió Europea dels Quinze. Som un dels països amb una taxa de pobresa més alta de tota la Unió Europea. Per què passa això? Passa perquè, si estudiem aquest 18 per cent de pobres de Catalunya, veurem que bàsicament hi ha cinc grups. Hi ha un primer grup, que és el més nombrós, que està constituït per la gent gran, de més de seixanta-cinc anys, i la gent inactiva, la gent que ja està fora del mercat laboral per motius d'invalidesa, de discapacitat. Després, hi ha quatre grups més de diferents categories de població activa: per exemple, un grup format per actius en situació d'atur, però amb una prestació d'atur petita; hi ha un tercer grup –que seria el segon grup dels actius–, format per aquelles persones que sí que treballen, no estan en atur, però tenen feines molt precàries, que no els permeten sortir de la pobresa; hi ha un quart grup, format per famílies monoparentals, mares amb fills, mares soles amb fills, i un cinquè grup, que són els immigrants extracomunitaris.

Doncs bé, fixem-nos en el primer grup, que és el grup que intentem atacar –en el bon sentit–, la pobresa d'aquest grup és el que intentem atacar a través d'aquesta Llei. Els altres grups també s'han de treballar des de les administracions públiques, però no són objecte d'aquesta Llei. Doncs bé, en aquest grup descobrirem, per exemple, que dels 1.181.000 pobres que hi ha a Catalunya segons l'informe, uns 330.000 són majors de seixanta-cinc anys; són persones que cobren pensions, ja siguin contributives o no contributives, que estan per sota del llindar de la pobresa. Per exemple, com deia abans, els perceptors de prestacions no contributives cobren vora dels 300 euros, 301 euros mensuals per catorze pagues. Sabem tots perfectament no només que això està per sota del llindar de la pobresa: que és materialment impossible viure amb dignitat amb una paga d'aquest estil.

Doncs aquest grup, que representa vora del 30 per cent del total de la pobresa a Catalunya, podem dir –i això és la reflexió que els volia transmetre– que és un grup que està en una situació de pobresa administrada. Què vull dir? Que la seva pobresa és una conseqüència, involuntària si es vol, però una conseqüència d'una decisió del legislador i del Govern. És el legislador i el Govern qui determina les pensions d'aquestes persones, i és el legislador i el Govern qui ha fet unes pensions que estan per sota del llindar de la pobresa. Per tant, són persones que no poden tenir ingressos fora de la seva pensió, i la seva situació de pobresa es deriva d'una decisió administrativa, d'alguna manera. I, a més a més, es tracta d'una pobresa cronificada; no és una pobresa transitòria, com la majoria de pobresa dels grups que pertanyen a la població activa, sinó que és una pobresa cronificada.

Molt bé. Quina és la diferència entre Catalunya i Europa, abans de l'aprovació d'aquesta Llei? Que aquesta pobresa administrada als països més desenvolupats d'Europa no es dona. Als països més desenvolupats d'Europa, de la Unió Europea dels Quinze, aquesta pobresa cronificada que es deriva del nivell baix de les prestacions per a les persones inactives no hi és, perquè han fet el que avui fem en aquest Parlament, que és posar unes prestacions que permetin a la gent sortir de la situació de pobresa.

Per exemple, a Europa la taxa de pobresa, amb el mateix indicador del 60 per cent, és del 15 per cent; nosaltres, el 18,6, a Catalunya. En canvi, Suècia, 9 per cent; Alemanya, Dinamarca, Finlàndia, Holanda, 11 per cent. Aquests han de ser els nostres referents. En canvi, hi ha països dins de la Unió Europea amb una taxa similar a la catalana, països com Espanya, el Regne Unit, Grècia, Portugal, que es mouen entre el 19 i el 21 per cent, Itàlia i Irlanda un 18.

Per tant, què sabem? Que amb aquesta Llei el que fem és eliminar aquesta pobresa administrada. Segons la Memòria econòmica del Departament de Benestar i Família, els beneficiaris d'aquesta Llei, aproximadament, seran unes 260.000 persones, potser una mica per sobre. Què vol dir amb això? Doncs, fem això, evidentment, quan arribi al 100 per cent –ara en parlaré breument– de l'aplicació de l'índex de renda de suficiència. Doncs, molt bé, què fem, amb aquesta Llei? Fem una regla de tres, està clar: si d'1.181.000 persones 262 sortiran de la situació de pobresa només amb una llei

–i això crec que és la conclusió més important que hem de tenir clara en aquest hemicicle un dia com avui, un dia històric, m'atreveixo a dir, com avui–, reduïm vora del 22 per cent amb una simple regla de tres, aproximadament el 22 per cent de la pobresa a Catalunya. És a dir, baixarem la pobresa catalana del 18,6 per cent al 14, 14,5 per cent. Ens posarem en la mitjana europea, començarem a ser un país realment desenvolupat socialment, sense triomfalismes: encara estarem molt lluny d'aquell 11 per cent de Finlàndia, d'Holanda, o d'aquell 9 per cent de Suècia.

És veritat, és veritat que això no serà veritat fins a l'any 2010. Nosaltres també recolzem l'esmena transaccional que demana que el 100 per cent de l'IRS sigui l'any 2010. De fet, la proposta amb què arribàvem en aquell Ple, senyor Cleries, no estava tan lluny. Per tant, no és cert dir que aquesta esmena que vostès acaben de presentar a la Mesa és *el gran canvi*. Perquè, si vol que els expliqui bé als oients d'aquest hemicicle el gran canvi de què vostè parla, és que la proposta originària proposava pagar el 100 per cent entre el 2010 i el 2012, en funció de l'evolució de les finances de la Generalitat, i ara determinem que sigui el 2010, imagini's el gran canvi de què vostè parla. No fem demagògia amb un tema com aquest, si us plau, senyor diputat de l'oposició!

Per què no podem anar més ràpid? L'any 2006 pagarem el 65 per cent; l'any 2008, el 80; el 2010, pagarem el 100 per cent. Doncs, no podem anar més ràpid perquè, quan paguem el 100 per cent, aquesta Llei costarà 400 milions d'euros i un govern responsable pot anar tot el ràpid que pot anar amb una despesa de 400 milions d'euros, senyor diputat, que suposa un 1,67 per cent del pressupost consolidat de la Generalitat, i és un 0,25 per cent del PIB de Catalunya: 400 milions d'euros. I nosaltres, com que volem governar en el futur, volem fer lleis en un tema com aquest que es puguin complir, i el que no volem fer és brindar al sol i després no complir-los, perquè això seria una falta de respecte per als beneficiaris d'aquesta Llei.

Vaig acabant, senyor president. Jo vull que prenguem tots consciència avui que amb aquesta Llei fem un salt de gegant en aquest país, un salt que realment ens dona dret a dir-nos nació, perquè una nació és aquella que és capaç de tractar com a ciutadans a tots els seus membres. És per una llei com aquesta que té sentit que diguem que Catalunya és una nació i no per altres coses! I resulta que aquest salt els anteriors governs no el van fer. Resulta que una reducció de quatre punts de la taxa de pobresa a Catalunya els anteriors governs no la podran mostrar mai com una obra de govern pròpia. Això ho podrà mostrar aquest Govern. Haver baixat la reducció més important que s'ha fet de la pobresa a Catalunya, des de la democràcia, és el que fem amb aquesta Llei, que la votarem tots junts, però que ha liderat aquest Govern, l'anterior consellera i l'actual consellera.

En els últims vint-i-cinc anys la pobresa a Catalunya o s'ha mantingut estable, segons alguns informes, o ha crescut. Això és el que ha passat amb la pobresa a Catalunya. És ara que la reduïm. I miri, jo no crec que ningú ens hagi d'agrair res a aquest Govern, perquè per a un govern catalanista i d'esquerres, com el que hi ha

hagut durant aquests anys a Catalunya, aquesta Llei era una obligació. No és cap mèrit. Era un deure, era una obligació. Per tant, no demano que ningú ens felicit, ningú ens ha de felicitar i ningú ens ha d'agrair res: era la nostra obligació. Ara, de la mateixa manera, el que sí que podem dir és que aquest Govern ha complert amb la seva obligació, i és l'únic que demano: que reconeguem que un govern d'esquerreres com aquest ha governat, ha fet polítiques d'esquerreres i, en la mesura de les seves disponibilitats legislatives i pressupostàries, ha sigut capaç de reduir per primera vegada la pobresa, quatre punts, a casa nostra.

Jo crec que és impossible –i amb això acabo, senyor president– acabar el període de sessions d'una millor manera. Crec que és el final més digne. I, ho repeteixo, crec que la dignitat d'un país, crec que el grau de civilització d'un país és mesura per com tracta els seus ciutadans, però sobretot per com tracta els seus ciutadans més pobres, per com tracta els seus membres més vulnerables.

Avui hem fet un pas endavant en aquesta direcció i avui crec que hem aconseguit que els pensionistes del nostre país, efectivament, sentin que ser ciutadans no és només un concepte políticjurídic, que ser ciutadans és una realitat concreta i que aquest Parlament els ha ajudat a sentir-se realment ciutadans d'aquest país, d'aquesta nació.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Comín. (*Veus de fons.*) Senyor Cleries, em demana la paraula per quin motiu?

El Sr. Cleries i González

President, demano la paraula per al·lusions directes i contradiccions.

El vicepresident primer

Li dono un minut, a pesar que al·lusions també n'ha fet vostè, però li dono un minut.

El Sr. Cleries i González

No hem tingut tot el temps que volíem... Moltes gràcies, senyor president. Bé. El senyor Comín parla d'indignació i demagògia. A mi també m'indigna la seva demagògia, perquè ells van prometre un 80 per cent del salari mínim interprofessional de sortida l'any 2004. I li vull recordar les dates en què estem i no n'hi havia ni cinc al calaix.

Després dir: «Sap què han fet per als pensionistes no contributius?» Que si ara se'ls pot augmentar un 25 per cent és gràcies a una esmena de Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats que va modificar la Llei de la Seguretat Social. Vostè s'ha hagut de remuntar vint-i-cinc anys enrere. Vostè sap com estava Catalunya fa vint-i-cinc anys enrere? Vostè és molt jove i potser no ho recorda, però estava bastant malament i s'ha fet un llarg camí de promoció de les persones.

I, per tant, nosaltres el que li diem és que vam fer una esmena a la totalitat, perquè aquesta Llei no ens agradava

i avui l'hem transformada en realitat fent una esmena i modificant-la molt amb el concurs d'Esquerra Republicana. I, per tant, escolti, això ho celebrem, perquè va en la millora dels pensionistes. Això no és demagògia, sinó que és una realitat: millorar les seves pensions.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Senyor Comín, té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor diputat, amb tot el meu respecte, vostè ha fet una afirmació que no és certa: el que diu l'Acord del Tinell és que es pagarà el 80 per cent al llarg de la legislatura, no a l'inici de la legislatura, sinó al llarg de la legislatura. I el que diu aquesta Llei és que es pagarà el 80 per cent no del salari mínim, sinó de l'indicador de suficiència de rendes, que s'ha desvinculat per motius bàsicament tècnics, per no vincular les pensions a l'evolució del mercat, a l'any 2008, que és quan entra en vigor l'últim pressupost del que hauria estat la legislatura si hagués durat quatre anys. Per tant, aquí no enganyem a ningú.

Senyor Cleries, efectivament, quan nosaltres vam entrar en aquest Govern, ni un euro al calaix..., gràcies a vostès. (*Veus de fons.*) I nosaltres hem sigut capaços de fer una llei de 400 milions d'euros en un moment en què estem amb un pla de sanejament financer. Que ho sap que reduïm el dèficit de l'Administració pública catalana, vostè? Que n'és conscient, d'això? (*Veus de fons.*) Per tant, nosaltres fem..., no li diré miracles, complim amb la nostra obligació malgrat els obstacles amb què vostès ens van deixar situats.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Comín. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. D'entrada, saludar les entitats, els representants i les representants de les entitats que avui ens acompanyen al Ple en un moment tan important com és l'aprovació d'aquesta Llei per unanimitat. De fet, també saludar de forma especial també l'honorable Anna Simó, exconsellera de Benestar i Família, que va ser la impulsora de la Llei, i, per tant, aquesta Llei ha estat feina seva. De fet, ha estat la persona que la va liderar i, de fet, la consellera que va presentar-la en aquest Parlament, i, per tant, feina seva que aquesta Llei avui s'aprovi aquí.

A mi m'agradaria, com que són..., jo crec que els acords, de vegades, els acords tàctics, diguem-ne, els acords puntuals, els acords sobre temes concrets que ajuden a millorar situacions no tenen al darrere possiblement un model moltes vegades. I les crítiques que avui s'han fet, des del Grup de Convergència i Unió, evidentment, no obsten l'acord al qual hem arribat, que millora, evidentment, el panorama, el calendari sobre el qual es desenvolupa

luparà aquesta Llei; però, d'entrada, aquesta Llei és una bona llei. El Projecte de llei que va arribar a aquest Parlament era un bon projecte de llei, i, com es demostrarà, precisament, la majoria d'esmenes, excepte l'esmena 103, que hem entregat ja una transacció a la Mesa..., a la resta d'esmenes de Convergència i Unió que queden vives, nosaltres hi votarem en contra, per tant, possiblement hi han molts més interessos.

Però, jo, d'entrada, vull dir que la Llei que es va presentar en aquest Parlament, el Projecte de llei que es va presentar en aquest Parlament era un bon projecte de llei, i gràcies, precisament, a un govern en el qual Esquerra va facilitar un canvi de govern, un govern catalanista i d'esquerres. No es pot dir que l'anterior Govern, el Govern catalanista i d'esquerres, el Govern del qual Esquerra formava part no ha fet política social, al contrari: parlem que en dos anys i mig hi ha hagut un increment del pressupost, entre el 2003 i el 2006, del 7,5 per cent del pressupost del Departament de Benestar i Família. O que en el 2003 el percentatge que representava del producte interior brut del pes del Departament, del pes pressupostari era del 0,5 per cent, i ara, el 2006, gràcies a la gestió d'Esquerra Republicana de Catalunya, és del 0,8 per cent. És a dir, s'han fet coses i s'han millorat moltíssimes coses. I aquesta Llei és, precisament, una bona mostra d'això. I, per tant, el Govern catalanista i d'esquerres, del qual Esquerra en formava part, va impulsar polítiques socials importantíssimes.

Per altra banda, s'ha parlat també del Pla de pobresa zero. De fet, una de les darreres coses que vam tenir temps de fer des del Govern és, precisament, aprovar, presentar al Govern el Pla d'inclusió social. Des del Departament de Benestar i Família es va presentar al Govern, i es va aprovar, el Pla d'inclusió social, que, precisament, des del passat mes de maig, que ja no estava en les nostres mans, s'havia de consensuar amb els agents socials i amb el món local. I això vol dir que està, precisament..., que en Ple s'hauria de començar a desenvolupar tot allò que el Govern va aprovar quan Esquerra era al Govern. Però aquest Govern catalanista i d'esquerres del qual Esquerra en formava part i del qual Esquerra n'era un dels grans impulsors, de les polítiques socials, i, precisament, recollides en el pacte del Tinell. Per tant, jo crec que la crítica, malgrat els acords, que, evidentment, ha defensat el senyor Cleries, que jo crec que són importants, doncs, evidentment, la crítica del projecte social va més enllà d'acords puntuals.

Destacar, com deia a l'inici, que avui és un dia important per a aquest Parlament, és un dia important per a la ciutadania de Catalunya, perquè es dona resposta, amb aquesta Llei, a anys de reivindicacions dels col·lectius més desfavorits que reclamaven veure augmentats els seus ingressos. De fet, aquesta és la Llei que ha fet més palès, precisament, aquest gir social i de progrés que Esquerra va promoure dintre del Govern de Catalunya.

Es diu que és una llei que arriba tard: arriba tard segons el que preveia el pacte del Tinell, evidentment. Però cal recordar també que ens vam passar dos anys al Congrés dels Diputats discutint si realment es podien complementar o no les pensions, i on, precisament, el projecte que estava pactat al pacte del Tinell quedava, d'algu-

na manera, obsolet i era impossible de defensar, perquè estava, precisament, pensat per complementar aquestes pensions. I llavors se li havia de donar un gir, que és, precisament, el que planteja el títol de la Llei, que són les prestacions socials de caire econòmic. I, per tant, va més enllà de complementar unes pensions, sinó, com deia el senyor Comín –amb el qual estic d'acord i que, a més a més, li vull reconèixer la brillant intervenció que ha fet sobre aquest tema–, que és, precisament, la necessitat d'acabar amb la pobresa i d'universalitzar tota una sèrie d'ajuts que ens ajudin precisament a això.

Jo els posaré..., els diré per enèsima vegada, els antecedents d'Esquerra en aquesta Llei: l'any 98, en la cinquena legislatura, Esquerra va presentar una proposició en aquesta cambra i es va aprovar la Resolució 868/V, que, precisament, el que deia era que s'havien d'incrementar les pensions de viduïtat, que havíem de complementar aquestes pensions de viduïtat. Això va trigar cinc anys a ser efectiu, és a dir, una resolució parlamentària, possiblement la Llei arriba tard, però, una resolució parlamentària aprovada en seu parlamentària va ser efectiva cinc anys després de la seva aprovació en el Govern de Convergència i Unió. Per tant, no podem parlar de retard, sinó que hem de parlar, també, d'incompliments en polítiques socials en l'anterior Govern, cosa que nosaltres, precisament, hem intentat capgirar en alguns aspectes.

Seguim fent història: el desembre del 99, el Grup Parlamentari d'Esquerra va presentar una proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials. Precisament, van ser el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Partit Popular els que van votar en contra de la seva presa en consideració. El gener del 2003, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar, de nou, una proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials i a les pensions contributives inferiors al salari mínim interprofessional. Es va aprovar, el març del 2003, la presa en consideració i el mes de juny es va nomenar la Ponència, i, com de tots és conegut, doncs, no vam poder acabar els treballs perquè va acabar la legislatura.

Per tant, durant tres vegades, tres cops, en aquest Parlament es va discutir una proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya en la qual dèiem, precisament, que s'havia de posar en marxa una llei d'aquestes característiques com la que avui nosaltres aprovarem. Possiblement en uns altres termes, però possiblement el que hem fet simplement amb el que avui aprovarem és actualitzar els instruments.

I, per tant, el que nosaltres avui aprovarem per unanimitat és, en part, la filosofia que ja emanava de les anteriors propostes d'Esquerra Republicana, la filosofia que nosaltres vam introduir en el pacte del Tinell, però també la filosofia del gir social que Esquerra va imprimir al Govern catalanista i d'esquerres.

Precisament, amb aquesta Llei el que veiem avui, doncs, és fructificar aquesta tasca que Esquerra ha fet durant els darrers anys. I, de fet, el que es reconeix és la nostra perseverança, i no m'agradaria pecar de prepotència, ni molt menys. Jo crec que aquí, precisament, el que hem fet i el que aconseguirem, la unanimitat i el consens que aconseguirem és una feina de tots, però sí que aquesta perse-

verança en la tasca parlamentària s'ha de reconèixer que és d'Esquerra. Perquè el que hem estat demostrant és, precisament, aquesta voluntat de millorar la quantia de les pensions més baixes i aplicar ajuts per tal de complementar temporalment aquelles persones o temporalment aquestes pensions o també aquelles persones que ho necessiten i que no poden viure per sota de l'índex de suficiència de rendes. I, a més a més, complementar aquestes pensions mentre l'Estat, que n'és l'Administració competent, no les dignifiqui augmentant la seva quantia de base, que és realment on jo crec que també ara hem de dirigir tots els nostres esforços parlamentaris.

Com deia, el canvi de títol de la Llei em sembla important; passa a ser una llei de regulació de les prestacions socials de caire econòmic, i, per tant, deixa de ser de prestacions d'assistència social. Estem parlant d'una qüestió d'universalitat, estem parlant d'una qüestió d'ajudar, precisament, a la inclusió social, i no només de prestacions de caire assistencial. I la regulació d'aquestes prestacions té com a finalitat atendre les situacions de necessitat derivades de qualsevol contingència en la vida d'una persona que li impedeixi fer front a les despeses essencials per poder dur una vida digna.

Evidentment, no diem que amb el que es marca es pugui dur una vida digna, però sí fer front a les despeses bàsiques que té una persona; és a dir, les mínimes despeses, les despeses bàsiques per tal de poder viure amb dignitat. Aquest és, doncs, un dels instruments econòmics més potents de lluita contra la pobresa i per garantir el camí cap a la igualtat real, no només el reconeixement legal, sinó que això pugui ser efectiu, que les lleis es compleixin, i, per tant, que deixi de ser un dret legal la igualtat d'oportunitats de ciutadanes i ciutadans, i que siguin realment lleis que les posin i les facin efectives, i, per això, creiem que, precisament, aquesta Llei posa les bases per garantir aquest camí.

De fet, la Llei afronta aquestes situacions de pobresa que es donen a casa nostra, establint drets per als col·lectius més vulnerables, les regles per establir-ne de nous i per distribuir els recursos disponibles de manera justa i transparent.

S'ha dit que la Llei fa un tomb, no?, que canvia totalment des que va arribar el Projecte de llei en aquest Parlament fins avui que l'aprovem. Vejam, els tres grups que formaven part de l'anterior Govern, i, per tant, en el qual també hi érem nosaltres, vam presentar una sèrie d'esmenes que el milloraven, al nostre entendre; però això evidentment no era d'esquenes al Govern catalanista i d'esquerres del qual formàvem part, sinó precisament totalment amb complicitat i amb sintonia, perquè, a partir de les diferents compareixences dels diferents col·lectius que van venir en el procés de la Ponència de la Llei, el que vam detectar és que realment hi havia coses que es podien millorar, instruments que podíem fer efectius i escenaris que s'havien de millorar; escenaris econòmics. I, per tant, vam pactar tota una sèrie d'esmenes conjuntes que seran avui, quan l'aprovem, llei. Per tant, el que hem fet, precisament, és millorar la Llei, també, en sintonia amb allò que el projecte presentava.

També, com saben, doncs, no tothom anava pel mateix camí, no?, en l'anterior Govern. I el que nosaltres hem intentat fer, precisament, és fer efectiu..., i com es veia

també en les esmenes: no era el mateix algunes esmenes que presentàvem conjuntament el Partit dels Socialistes i Esquerra que..., fins i tot Iniciativa per Catalunya, que es desmarcaven en alguns aspectes; doncs, bé, el que avui aconseguim és precisament donar-hi forma.

I jo crec que –i ara faré una autocrítica, no?–, possiblement, i cal reconèixer-ho, vam pecar de cautela i de confiança. De cautela, perquè pensàvem que amb els instruments que llavors teníem només hi havia una manera de fer possible les coses, no? –em refereixo a l'escenari econòmic i al percentatge d'aplicació–, tal com el Departament d'Economia ens marcava el que hi havia llavors. També és veritat que pel camí s'ha aprovat un nou Estatut, un nou finançament, del qual se'ns ha dit, precisament, que..., s'assegura que millorarà l'actual, o sigui, l'anterior finançament, de forma important.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, farem..., hem pactat l'esmena transaccional amb Convergència i Unió, que és precisament l'esmena que fa un percentatge i un panorama de compliment de la Llei, de fer efectiva la Llei al cent per cent, precisament tenint en compte que hi haurà un millor finançament i per tant hi hauran més diners per dedicar, precisament, a aquestes prestacions socials.

Cal dir també que hi han algunes esmenes amb les quals estàvem d'acord i a les quals, per responsabilitat de govern, en aquell moment no vam donar suport..., i que, precisament, és el que avui ho fa possible. Però també que, malgrat que la lleialtat és innegable, en el procés de ponència ha passat una cosa, no?, que és que nosaltres hem estat..., hem passat a l'oposició. I això també ens situava en un moment, defensant unes esmenes que defensàvem conjuntament amb els grups que seguien al Govern. I, per tant, això ens situava en una situació si més no incòmoda, en la qual nosaltres vèiem que, a alguns aspectes que nosaltres plantejàvem ja des del Govern, com és el pagament mensual, que semblaven aspectes que semblaven impossibles de complir, doncs, s'hi anava donant forma a partir d'algunes esmenes que pactaven aquests dos partits que seguien al Govern.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, per tant, nosaltres el que hem pensat és, dintre de la responsabilitat, dintre de la coherència que plantejava el Projecte de llei presentat per l'anterior consellera, doncs, ser valents i acabar de transaccionar amb aquest..., el percentatge i calendari d'aplicació de la Llei precisament en coherència amb tot allò que hem defensat, que és precisament aquesta esmena transaccionada amb la 103 de Convergència i Unió. Per tant, és un acord en un aspecte concret, però nosaltres també creiem que tampoc és un tomb total; el que sí que és un tomb important és aquesta Llei.

En tot cas, només per acabar, dir que les... Bé, s'ha presentat una esmena tècnica, la transacció aquesta de la 103 de Convergència i Unió, que nosaltres no votarem les esmenes vives de Convergència i Unió, les que queden vives, excepte aquesta ja transaccionada, de Convergència i Unió i el Partit Popular.

I en tot cas dir, en referència a la transacció a què havien arribat Iniciativa per Catalunya i el Partit dels Socialistes, que marcava un escenari entre el 2010...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

...i 2012, que, precisament, ja abans, nosaltres estàvem reclamant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

...i ara, precisament –acabo de seguida, senyor president–, s'havia de marcar un sol escenari. I, per tant, nosaltres pensàvem que tampoc era tan difícil que, si en l'esmena transaccional es marcava entre el 2010 i 2012, es donés suport que això fos el 2010.

Per tant, els demanem suport –que el senyor Comín ja ha fet explícit– a la transacció a què hem arribat. I ens felicitem, jo crec que tots i totes els membres d'aquesta cambra ens hem de felicitar, que per fi aquesta Llei sigui una realitat.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i posicionar-se, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, penso que el Ple d'avui és molt important, perquè la notícia del Ple d'avui és que aprovarem una llei de prestacions socials de caràcter econòmic, com es diu, que és un compromís del Govern catalanista i d'esquerreres, que així es va expressar en l'Acord del Tinell, i que, com a fruit d'aquest compromís, es va incloure justament aquesta necessitat d'establir ajuts, complements, com diem popularment, a les pensions més baixes, es va incloure aquest compromís, en l'Acord estratègic per a la internacionalització i competitivitat de l'economia catalana, implicant, per tant, també els sindicats, implicant, per tant, també, una part molt important de la societat, en el compromís de tirar endavant justament aquests ajuts, aquests complements a les pensions més baixes.

És una llei molt important, que tindrem la satisfacció d'aprovar tots nosaltres, perquè justament és una llei de fort contingut social; una llei que el Govern anterior, el de Convergència i Unió, no podia, no va tirar endavant, perquè, justament, per molt que ara es faci, doncs, per dir-ho així, pirotècnia en aquest Ple, no tenia en aquest sentit en la seva agenda aprovar una llei d'aquesta naturalesa.

I quina és la importància? La importància és que afecta les persones amb pensions més baixes, afecta les persones que, per tant, estan en una situació de vulnerabilitat social forta, i el que introdueix aquesta Llei és el reconeixement del dret a rebre ajuts econòmics per

incrementar la quantia de les pensions o perquè aquelles persones que fins i tot no reben cap pensió puguin tenir cobertes les necessitats bàsiques.

I, per tant, aquesta és una llei que és un instrument molt important de lluita contra la pobresa. Nosaltres, com a Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa, hem donat molta importància, hem introduït també a l'Acord del Tinell, vam influir perquè s'introduís a l'Acord del Tinell tot el que són els instruments de lluita contra la pobresa, el programa Pobresa Zero, com l'anomenaven, la necessitat de treballar en els plans d'inclusió social, la necessitat d'establir complements a les pensions més baixes, d'avançar cap a una renda mínima garantida per a tota la ciutadania. I, per tant, estem molt satisfets que, des d'aquest Govern, des del Govern catalanista i d'esquerreres, que s'ha vist transformat, però, s'hagi impulsat, s'hagi tirat endavant aquesta Llei, que és, com deia, un instrument important de lluita contra la pobresa.

Doncs, per què? Doncs, perquè afecta unes 200.000 persones: afecta aquelles persones..., les 60.000 persones que reben pensions no contributives, les 112.000 persones que tenen pensions de viudat, les 3.000 que reben una Lismi, les 81.000 que reben una SOVI, les 1.400 que reben un fons d'assistència social. I totes elles –després em referiré al cas de les viudes, que hi ha una especificitat diferent–, totes elles, veuran incrementades les seves pensions a partir del que estableix aquesta Llei. No com un favor, no com una concessió, sinó com un dret. I aquesta és la importància, justament, d'aprovar una llei com aquesta.

Perquè, qui afecta, deia? Deia, 200.000 persones; també inclou la Llei els joves extutelats, també els menors tutelats, i regularitza el que és el tipus de prestació que han de rebre els menors, i iguala els que estan en família aliena amb els de família extensa, que ara no tenien el mateix tracte, i afecta, deia, les persones que no poden treballar, per tant, que depenen d'una pensió; afecta les persones amb necessitats, que no tenen cobertes les necessitats més bàsiques, i per tant les més vulnerables, i quan s'arribi a aplicar la totalitat del que la Llei preveu haurem fet un pas endavant a Catalunya molt important en la reducció de la pobresa –en la reducció de la pobresa–, que passarà de l'11 per cent actual al 7 per cent, quan s'apliqui la totalitat de la Llei.

I això, lògicament, no són només xifres; això, lògicament, ho notaran les persones concretes de carn i ossos, per dir-ho així, que estan amb un tipus de pensió que va..., que és realment molt baixa: els 300 euros mensuals dels pensionistes amb pensions no contributives o els 150 euros mensuals dels que tenen una Lismi o un fons d'assistència social. Per tant, arribar al que seran els 509 euros mensuals actualitzats en el seu moment, l'any 2010, en tots aquests casos, serà realment un avenç molt important en la lluita contra la pobresa.

I hi insisteixo, un nou dret social, que nosaltres entenem que és, a més, un pas endavant cap a aconseguir una renda mínima garantida. En les discussions de l'Avantprojecte, com a Iniciativa Verds, vam fer moltes aportacions. Nosaltres consideràvem que calia que hi hagués un punt de referència, un referent on poder mesurar quins complements podia haver-hi..., rebre's; és a dir que no fos arbitrari, que no fos una cosa diferent per a uns i per a altres.

Nosaltres parlàvem en aquell moment de parlar d'un indicador del llindar de la pobresa, com existeix en molts països d'Europa, que és un indicador propi, que es calcula a partir de la renda mitjana d'un país, i que servia com a punt de referència.

Aquest concepte s'ha aplicat a la Llei. No es diu «indicador de llindar de la pobresa», es diu d'una altra manera; es diu «indicador de renda de suficiència». I penso que va ser molt important que el Govern pactés amb els sindicats la quantia d'aquest indicador de renda de suficiència, perquè això és un compromís polític però és així també un compromís social. I, per tant, estem tots implicats a poder fer aquest tipus d'actuacions que signifiquen una millora de les pensions més baixes.

En el procés parlamentari, hem aportat també, hem fet aportacions per a la millora de la Llei. Però em vull referir, potser, a les més importants, em vull referir a les que fan referència a l'aplicació econòmica de la Llei, que entenc, a més a més, que és el que interessa més les persones que poden rebre, que tindran dret a rebre aquests ajuts.

La Llei deia que entraria en vigor l'1 de gener del 2007, doncs, bé, ja vam aconseguir, amb esmenes amb el Partit Socialista i amb Esquerra Republicana, que entrés en vigor abans, en el moment de publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*. I la Llei deia només que es començaria aplicant, i deia el 2007, hi insisteixo, el 65 per cent d'aquell indicador de renda de suficiència d'aquells 7.132 euros que, com deia abans, el Govern va fixar d'acord amb els sindicats. Deia només això, no deia res més, no s'especificava el calendari d'aplicació per arribar al 100 per cent.

I, els he de dir –i, segurament, molts dels que estan presents avui aquí ho saben– que des d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa no ens va satisfer el que era, el que aquest Projecte de Llei que el Govern catalanista i d'esquerres presentava, la conselleria que en aquell moment portava Esquerra Republicana de Catalunya, presentés un projecte de Llei tan feble des del punt de vista d'aplicació econòmica. De fet –de fet– no enteníem que no s'hagués aconseguit per part d'aquesta conselleria lluitar més a favor d'una Llei que estava beneficiant les persones en situació de major pobresa i major vulnerabilitat.

I aquí vam voler actuar, no ens vam conformar amb el que el Projecte de Llei establia. I què vam aconseguir? Vam aconseguir, en col·laboració amb el Partit Socialista i Esquerra Republicana, sí, vam aconseguir que entrés en vigor ja en el 2006, el dia després de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i vam aconseguir que els efectes econòmics fossin des de l'1 de gener del 2006, cosa que, per tant, ens situava en l'any d'aprovació de la Llei, en una cosa més important, que es paguessin els retards, eh?, per tant, que no es fes allò, per dir-ho així, alguna estratègia de tipus econòmic, que el 2007 es pagués amb efectes del que és les pensions el 2006, però que no es paguessin els retards. Doncs, es pagaran els retards des de l'1 de gener del 2006, diu ara la Llei, es pagaran els retards abans del 31 de desembre del 2006.

I això ho hem aconseguit, precisament, perquè nosaltres vam insistir que no ens agradava això, però vam presentar unes altres esmenes, unes altres esmenes que, en part,

recull la transacció que han presentat ara Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, perquè, hi insisteixo, el que deia la Llei, només, és que es començaria a pagar el 65 per cent de l'índex de renda de suficiència, i no especificava res més, ni com, ni quan s'arribaria al 100 per cent. I el 65 per cent a nosaltres ens semblava insuficient, i vam posar a la nostra esmena que es comencés pagant el 75 per cent el 2006. I pensàvem, a més a més, que per complir l'acord del Tinell calia que el 2008 es pagués el 85 per cent de l'índex de renda de suficiència, no el 2008, el 2007, perdó, i així ho vam posar a la nostra esmena, s'arribés al 85 per cent de l'índex de renda de suficiència i s'arribés al 2009 a pagar el 100 per cent de l'índex de renda de suficiència.

Aquesta és l'esmena que nosaltres vam presentar, una esmena que cal dir és més favorable econòmicament a les persones que rebran aquests ajuts. Vam entrar en una fase de negociació, com és així sempre en un procés de Llei. Vam entrar en una fase de negociació en què vam considerar que realment era molt important l'acord aconseguit amb els sindicats, que aquest acord que havia aconseguit el Govern amb els sindicats era una base sòlida, no només per a l'aplicació inicial de la Llei, sinó per a la consolidació de la Llei.

Perquè, mirin, hem vist en el procés, és a dir, en el temps que aquesta diputada està en aquest Parlament he vist tantes lleis aprovades que després no s'apliquen, que vam entendre que una cosa són els desitjos i aquests desitjos s'han de contrastar, s'han de fer realitat a partir de la viabilitat de les propostes. Que la nostra proposta era viable? Possiblement. Els càlculs econòmics que nosaltres havíem fet ens ho semblaven, però que l'acord estratègic amb els sindicats la feia viable des del punt de vista de garantir-la ens va semblar que era un element importantíssim. I és així que vam arribar a una negociació en què participava el Partit Socialista, hi va participar Esquerra Republicana, en què establíem el que ara hi ha al text de la Llei, eh?, un 65 per cent el 2006, un 80 per cent el 2008 i volíem deixar per avui arribar al 100 per cent el 2010.

Per què ho vam fer així? Mirin, ara hi ha una transacció que diu una altra cosa, diu menys que el que era la nostra esmena, diu més que el que ara diu la Llei. Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta transacció perquè és en benefici de les persones i lògicament –lògicament– estem, en aquest sentit, satisfets que puguem arribar a compromisos més forts.

Però també vull dir una altra cosa, que no és de rebut la manera en què s'ha fet, perquè quan es va arribar a una situació estranya, amb una transacció, on Esquerra Republicana que quan tenia la conselleria no havia sabut defensar la Llei, i veient les millores econòmiques que s'aconseguien resulta que ens ve avui al Ple i, per sorpresa i desdient-se dels acords aconseguits, pacta una altra cosa. De fet, havien sigut incapaços, Esquerra Republicana, de tirar una llei endavant en millors condicions i ara ho fan per la porta del darrera –ho fan per la porta de darrera. (*Remor de veus.*)

Per tant, nosaltres ja hem dit que hi votarem a favor, estem d'acord que qui se n'ha de beneficiar en surti beneficiat, però només una advertència a tothom: és fiable qui amb vint-i-tres anys de govern no va fer una llei com

aquesta i és fiable qui quan tenia el Govern va ser incapaç de tirar-la endavant en millors condicions i ara en aquest Ple per la porta del darrera ho aconsegueix? La veritat, a més a més de fer la Llei, l'haurem d'aplicar. Nosaltres l'aprovaré per, compte, hi ha moltes lleis aprovades al Parlament que no s'han arribat a complir. (*Remor de veus.*) Jo demano, en tot cas –en tot cas– que pensin, i ara vindrà període electoral, amb la fiabilitat que mereixin els futurs governs.

Per mi, modestament, ni Convergència i Unió, ni Esquerra Republicana de Catalunya em mereixen fiabilitat...

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...malgrat haver aconseguit això. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Doncs, cridem a votació.

(*Pausa.*)

Acabat el debat, començarem la votació.

Doncs, bé, comencem la votació i ho farem amb les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 47 abstencions i 70 vots en contra.

Votarem a continuació les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, llevat de la 99 i la 103, que sustentaran després dues esmenes transaccionals.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 46 vots a favor, 14 abstencions i 70 vots en contra.

Les esmenes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana de Catalunya han estat retirades, així com la del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa i queden per votar dues transaccions, les que se sustenten sobre l'esmena número 103, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la número 99 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem les dues transaccions.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 131 vots a favor.

El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha demanat votació separada d'alguns articles, el 4, el 15, el 22, el 26, el 28, el 30, el 18 i la disposició transitòria quarta. Ho podem votar tot junt? Ho podem votar tot junt? Doncs votaríem aquests articles. Repeteixo perquè no hi hagi confusió: 4, 15, 22, 26, 28, 30, 18 i disposició transitòria quarta.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 117 vots a favor i 14 abstencions.

Votarem ara la resta del text del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de prestacions econòmiques d'assistència social ha estat aprovat per 131 vots a favor.

(*Alguns aplaudiments.*)

Modificació de l'ordre del dia

Els prego, senyores diputades i senyors diputats, uns moments d'atenció, perquè el cinquè punt de l'ordre del dia, que era el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de creació del Consell de Relacions Laborals..., ha estat sol·licitat un dictamen al Consell Consultiu, i, per tant, queda el procediment en suspens fins que el Consell emeti el seu dictamen.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb els portaveus, fem una petita variació en l'ordre del dia del Ple, de manera que substanciaríem seguidament el punt setè, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat per al 2006.

Projecte de Llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat per al 2006 (tram. 200-00057/07)

Hi ha acord per fer-ho? (*Pausa.*) Doncs, atès que va tenir lloc recentment el debat a la totalitat d'aquest Projecte de Llei, atès que no hi ha esmenes reservades, si els grups parlamentaris no hi tenen inconvenient, passaríem directament a la votació del Projecte de Llei. Ningú vol fixar la seva posició, entenc? (*Pausa.*) Doncs, passaríem a la votació del text del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei d'autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona, i de concessió d'un crèdit extraordinari i d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat per al 2006 ha estat aprovat per 128 vots a favor i 1 abstenció.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació de condol per les víctimes de l'accident del 3 de juliol del 2006 al metro de València

Senyores diputades, senyors diputats, des d'aquesta Presidència fa uns dies es va trametre un telegrama de condol al president de la Generalitat Valenciana, al president de les Corts Valencianes i a l'alcalde de València pel desgraciat accident ocorregut al metro de València i recordant les víctimes d'aquest accident. Els convido ara a guardar un minut de silenci en memòria d'aquestes persones.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Preguntes

Iniciarem ara el torn de preguntes al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre la regularització de la interinitat dels llocs de treball i de la situació administrativa dels funcionaris dels cossos de metges practicants, llevadors i farmacèutics titulars amb relació al desplegament de l'Agència de Protecció de la Salut (tram. 310-00588/07)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Carme Valls i Llobet.

La Sra. Valls i Llobet

Honorable consellera, sabem des de fa temps que la salut pública és un tema prioritari per a la sanitat catalana. Ja havíem comentat també en aquesta cambra que el retard que suposava el desplegament de l'Agència de Salut Pública perjudicava seriosament la salut dels catalans i de les catalanes, perquè l'Agència de Salut Pública s'havia de fer responsable del control de l'aigua, de l'aire, dels aliments, i fer un desplegament en el territori, igualment un desplegament que portés cura i donés suport a la feina que en aquests moments feien abnegadament molts professionals dintre dels ajuntaments de Catalunya, però a vegades amb manca de recursos i amb manca de suport.

Per això havíem plantejat la necessitat de..., per poder fer el bon desplegament de l'Agència de Salut Pública, s'havia de regular la situació de permanent interinitat en aquests llocs de treball dels cossos de metges practicants, llevadores i farmacèutics titulars, així com la situació administrativa dels funcionaris d'aquests cossos, perquè, si no es regulava la seva situació, això no permetia desplegar de forma correcta l'Agència de Protecció de la Salut.

Per aquesta raó i per la necessitat tan urgent de fer aquest desplegament de l'Agència de Salut Pública per a la prevenció de problemes de salut relacionats amb la contaminació o possibles problemes en l'aire, en l'aigua, en els aliments, li demanem el seu capteniment amb relació a la regularització d'aquests cossos.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, a l'inici d'aquesta legislatura el Govern va prendre una decisió, jo diria, pràctica, de desenvolupar la llei aprovada en l'anterior legislatura, la Llei 7/2003, de protecció de la salut, desplegar-la a tot el territori, amb un gran acord amb el món local –que així ho hem fet–, com a preàmbul del que nosaltres hauríem fet ja a l'anterior legislatura, que és el desenvolupament, ja directament, de l'Agència de Salut Pública.

Però varem considerar que en el termini més urgent..., començàvem amb aquest desplegament abans d'acabar –i la tenim pràcticament acabada– la Llei de salut pública de Catalunya. A tal efecte, també varem començar un nou debat amb relació a com havíem de consolidar el personal: moltíssimes persones en situació d'interinitat, i d'altres, per descomptat, pendants d'oposicions o de regularització de les seves funcions, perquè feien alhora d'assistencials i de protecció de la salut.

Se'ns va alertar que, malgrat que va ser una llei aprovada per unanimitat, necessitàvem modificar les condicions d'accés a aquestes places, que no podien ser d'entrada lliure, d'opció restringida, sinó d'una opció més selectiva. Així ho vam fer, i vam començar un procés de negociació llarg, però fructífer, que avui hauria pogut acabar, però que no ha pogut ésser així perquè finalment el Grup de Convergència i Unió ha decidit, doncs, demanar una consulta al Consultiu per així no poder fer-ho, malgrat que ho havíem acordat amb els sindicats i tots els grups parlamentaris, i jo mateixa personalment.

Per tant, vuit-cents professionals que havien de regularitzar la seva situació administrativa, o quatre-centes persones, continuaran amb la seva interinitat, per poc temps, perquè si els ciutadans i les ciutadanes ens atorguen la nostra voluntat de continuar governant, per descomptat, tornarem a portar aquesta llei, o bé la llei de salut pública que englobi aquesta llei, a aquest, diríem, hemicicle per a la seva aprovació.

Malgrat tot, no voldria, de cap manera, pensar que hem deixat de fer allò que hem de fer, que és governar i millorar l'atenció de la protecció a la salut pública. Resta clarament en l'haver d'aquesta legislatura un gran pacte amb tots els ajuntaments de Catalunya, amb els professionals, per millorar la protecció, la promoció i la prevenció.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre la universalització dels serveis socials (tram. 310-00589/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre senyora Teresa Estruch.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, una de les lleis més importants d'aquesta legislatura, juntament amb la Llei de prestacions econòmiques d'assistència social aprovada aquest matí, és la llei de serveis socials. Aquesta llei, que havia de permetre la universalització dels serveis socials i que representa el quart pilar del benestar, és una llei esperada i necessària. És una llei que per a la seva elaboració s'han tingut en compte les aportacions d'entitats i associacions vinculades i d'afectats i prestadors de serveis. És una llei, per tant, que s'ha fet bé però que avui no aprovarem.

I no l'aprovarem perquè, malgrat que hi ha hagut oportunitat, no hi ha hagut voluntat. I no només no hi ha hagut voluntat d'aprovar-la, sinó que la voluntat s'ha dirigit a fer els possibles perquè avui no pogués estar a l'ordre del dia, demanant pròrrogues i més pròrrogues per a les esmenes. I en una llei com aquesta, d'ampli consens i molt participada, l'única explicació que hi trobem és que per part de Convergència i Unió i del PP s'han anteposat els interessos polítics i de partit als dels ciutadans i ciutadanes que l'esperaven.

Honorable consellera, quina és la seva opinió davant del fet que no s'hagi aprovat la llei d'universalització dels serveis socials?

(Remor de veus.)

El president

Senyor diputat... Senyora Estruch, ha acabat? (Pausa.) Doncs, té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, la senyora Carme Figueras.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Doncs, la meua opinió és que és una llàstima, senyora diputada; és una llàstima que aquesta llei no s'hagi aprovat en aquesta legislatura. És una llei revolucionària, és una llei que hauria comportat un salt molt gran cap a la universalització dels serveis socials, cap a aconseguir aquesta quarta pota de l'estat del benestar, que junt amb les pensions, la salut i l'educació tinguem el dret als serveis socials. És el que preveia aquesta llei. És una llei que, com vostè ha dit, fa dos anys..., és un projecte de llei, sí, un projecte de llei, no ha pogut esdevenir llei perquè el Grup de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular no han volgut facilitar aquest tràmit, no han volgut que esdevingués llei; per això no ha pogut ser-ho. (Remor de veus.)

I és una llei que preveu grans beneficis, però sobretot el que preveu és que tinguem dret als serveis socials, que els

serveis socials deixin de ser assistencialistes perquè sigui el dret subjectiu als serveis socials; que en funció de tenir una necessitat es tingui dret a la prestació. I això vol dir..., a més a més, era una llei que estava previst aprovar-la durant aquest any 2006, perquè entrés en vigor l'any 2007.

El Govern havia fet els seus deures, els havia fet. És més, és un projecte de llei que s'està debatent, com vostè deia, des de fa dos anys —des de fa fos anys. (Veus de fons.) Sí, però per tràmit de lectura única altres lleis s'aproven, i aquesta no. Per què deu ser? Perquè saben els grups de l'oposició que aquesta és una llei que si l'aprova aquest Govern els ciutadans ho reben i molt bé, que és una llei molt desitjada pels ciutadans, i això seria un punt per al Govern de la Generalitat, i això és el que no vol Convergència i Unió, el que no vol el Partit Popular.

En tot cas, jo crec que és bo que aquesta llei s'hagi fet, que s'hagi arribat fins aquí, han participat moltes entitats en la seva elaboració, hi han participat també en el Parlament, hi ha grups parlamentaris que sí que han fet els deures i que han presentat les esmenes, s'hauria pogut tramitar i no s'ha tramitat perquè no hi ha hagut voluntat de fer-ho, perquè no s'ha volgut que el Govern de la Generalitat tingués aquesta llei aprovada. Però, sobretot, el que no han volgut és que l'1 de gener del 2007 tinguem una llei que hauria permès, a la vegada que la llei de la dependència, desplegar aquest sistema protector...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

...i començar, conjuntament amb el Govern de l'Estat, el desplegament de tots aquests serveis.

Gràcies.

El president

Senyora Estruch, no vol repreguntar? (Pausa.)

— Pregunta al Consell Executiu sobre les raons del suport econòmic i polític a la Universitat Progressista d'Estiu (tram. 310-00590/07)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Antoni Castellà. (Veus de fons. Pausa.) Doncs, la fa el senyor Felip Puig —perdó.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Preguntem al Govern quins són i han estat els criteris pels quals s'ha subvencionat la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya, per quins imports, si hi han compromisos plurianuals concrets i, en definitiva, quina opinió mereixen al Govern les activitats d'aquesta anomenada universitat.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Presidència.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

No hi ha cap compromís plurianual contret. Hi ha un ajut de 70.000 euros de l'any passat, 5.000 de la conselleria de Relacions Institucionals per a activitats vinculades amb la memòria història, i 65.000 de la conselleria de la Presidència per a les activitats de contingut d'aquesta Universitat d'Estiu. I per a aquest any probablement hi hagi alguna previsió, a hores d'ara encara no confirmada, sí que sol·licitada, i quan ho estigui i s'hagi produït la resolució en tindran coneixement.

I, per altra banda, li puc assegurar que, pel que fa a l'activitat d'aquesta Universitat, ens importa molt més el substantiu que l'adjectiu, i en funció del substantiu, que són els continguts sobre polítiques públiques, tindrà el suport que el Govern cregui convenient en cada moment, en funció de la seva política de subvencions.

(Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.)

El president

El senyor Felip Puig pot repreguntar.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller. La veritat és que no ens sorprèn que el Govern tripartit hagi donat suport a aquesta, la seva escola d'estiu. Així és com creiem que cal i seria més oportú anomenar-la, perquè al cap i a la fi es tracta d'una plataforma estrictament, únicament i exclusivament destinada a intentar donar relleu al pensament –si és que n'hi ha, més aviat al ressentiment–, a les accions, que no s'han donat, que teòricament –i aquest era el títol de la universitat, o d'aquestes jornades d'aquesta segona edició– havia impulsat la Universitat.

La veritat és que li agraïm, senyor conseller, que ens hagi concretat l'aportació, perquè aquesta és una universitat que, segons els números que es coneixen, el 90 per cent del seu pressupost està aportat per institucions que avui encara governen els partits d'esquerra: 70.000 la Generalitat, 20.000 la Diputació de Barcelona, 10.000 la Ciutat Comtal, l'Ajuntament de la capital de Catalunya.

Bé, en tot cas, la veritat és que els continguts, com vostè deia, si el que importa és el substantiu..., el seu mateix anomenat, autoproclamat rector, parla que..., i fa una afirmació en una de les seves sessions dient que «ens odien perquè intentem formar una majoria alternativa», que «l'error de les esquerres ha estat deixar que els mitjans públics continuïn governats per l'oposició». La veritat és que s'ha escrit tant que no faria falta aportar més valor afegit al que nosaltres en aquests moments podríem aportar, però alguns dels honorables ponents, i evidentment doctes catedràtics d'aquesta Universitat, exconsellers tots del Govern, o regidors o regidores, tinents d'alcalde dels governs d'esquerra d'algunes institucions, anomenen que «es celebra la fi de l'hegemonia conservadora que va viure Catalunya», que «no només s'ha fet més sinó que s'ha fet diferent», que «fins ara això és una universitat, és una oportunitat perquè parts d'aquest poble que fins ara havien quedat ocultes o esbiaixades facin un pas endavant».

La veritat és que el mateix rector torna a reivindicar parlar de la lluita de classes a Catalunya... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable diputat...

El Sr. Puig i Godes

En definitiva, el títol d'aquesta universitat –i acabo, senyor president–, què va fer el Govern de Catalunya?, què va fer el Govern catalanista i d'esquerres i la gent no sap?, és que poques coses ha fet. El que ha quedat en evidència és que el seu model intervencionista...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

...i d'implantar una hegemonia ideològica, no se n'ha sortit. I el que ja els diem... *(Remor de veus.)* El que ja els diem...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, ja estic, és que el futur govern estem convençuts que no mantindrà el suport a aquesta iniciativa, a aquesta escola d'estiu del tripartit. *(Remor de veus.)*

El president

Honorable senyor Joaquim Nadal té la paraula.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, senyor president. Senyor diputat, com és habitual en vostè i en molts diputats del seu Grup, tenen la tendència a agafar sempre el rave per les fulles i a agafar les coses des de la singularitat fins al general. I intentar justificar en una subvenció de 70.000 euros de l'any passat –fins ara– respecte a aquesta Universitat d'Estiu per intentar desqualificar tota la política del Govern de la Generalitat dels últims tres anys, em sembla gairebé ridícul. De manera que el Govern de la Generalitat seguirà donant suport, sense censura ni límit de cap mena, ni control ni intervenció de cap mena, a tot tipus d'activitats, fins i tot aquelles que vostès generosament havien subvencionat. I no entraré ara en un exercici de literatura comparada sobre quina havia estat la seva política de subvencions, oi tant més esbiaixada que la que pugui representar l'aportació a aquesta Universitat, anomenada Progressista i d'Estiu, que és una peça més d'un conjunt d'activitats d'estiu subvencionades pel Govern de la Generalitat de tot tipus, de tots colors, clarament plural i al servei de Catalunya. *(Veus de: «Molt bé!».)*

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre de persones i famílies afectades per l'ensulsiada del barri del Carmel, de Barcelona, que encara no han tornat a llur habitatge o comerç (tram. 310-00591/07)

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Nadal, la pregunta va referida al Carmel. Fa aproximadament un any i mig de l'esfondrament. Ens agradaria aprofitar aquesta sessió, aquesta darrera sessió plenària del Parlament de Catalunya, perquè vostè pogués fer balanç de quina és la situació amb relació a la normalització del barri, quant a famílies que han tornat, quant a comerços, quant a percepció de normalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, honorable conseller, senyor Nadal, té la paraula.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com pot comprendre i davant d'un fet de la magnitud del qual vostè fa referència, jo ara, en dos minuts i mig, no faré el balanç que vostè em proposa que faci. Sí que li diré que, a hores d'ara, no hi ha cap persona vivint en hotels, que queden 18 persones pendents de tornar a casa i vivint amb famílies, i que queden 15 comerços pendents d'obrir dels 227 que van quedar afectats en el seu moment.

I que el balanç, pel que fa a l'estructura urbanística, la rehabilitació de les cases i el clima de confiança en el barri, és prou satisfactori i en un procés de reconstrucció ràpid i molt superior al que en algun moment ens havíem imaginat.

El president

Senyor Rull, pot repreguntar. (*Rialles.*)

El Sr. Rull i Andreu

Em sembla, senyor president... Gràcies, president. A mi em sembla que després de la intervenció del senyor Nadal i després dels comentaris abocats en els rengles del Grup Socialista, a mi em sembla que defineix clarament quin és el sentit del Govern amb relació a aquest tema. El problema és, senyor Nadal, que vostès haurien d'haver estat capaços de fer balanç. Ara, al final de la legislatura, des de Convergència i Unió no estem disposats a oblidar el Carmel ni la gent del Carmel, ni a frivoltzar aquesta situació, tal com s'ha pretès en base a aquest comentari.

Vostès han fulminat totes les previsions, tots els calendaris, tots els terminis que vostès mateixos s'havien fixat. Que malament que vostè acabi dient que ha anat més ràpid del que vostès mateixos es van plantejar!

El barri en aquests moments no és normalitzat; es poden fer incompliments en determinades qüestions que facin referència a l'acció del govern, però en el tema del Carmel no hi pot haver incompliments. I les esquerdes que hi ha a cases del Carmel, a façanes en aquests moments que encara no s'han resolt, a vostès els han de repicar la seva consciència de manera permanent.

Què passa amb la neutralitat fiscal, senyor Nadal? Què passa amb la dinamització dels comerços, senyor Nadal? Què passa amb la normalització que hi hauria d'haver en el barri del Carmel?

Acabo, senyor president. El Carmel és la metàfora d'un govern, d'un govern poc diligent, d'un govern lent de reflexos, d'un govern incapaç d'assumir la seva responsabilitat, d'un govern que no ha tingut, malauradament, senyor Nadal, la sensibilitat que s'havia de tenir en una qüestió tan transcendent com aquesta.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller senyor Nadal. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, no sé si la paraula que vostè ha utilitzat ha sigut «frivoltzar»? (*Pausa.*) Sí. El que ha fet vostè ha estat frivoltzar. I si alguna cosa no es pot fer amb el Carmel és frivoltzar i trivialitzar el problema que hi ha hagut al Carmel i l'actuació dels partits polítics amb relació al Carmel.

El Govern, al Carmel, ha estat diligent, atent, i ha estat sempre al peu del canó, ha atès tots els casos un per un. I avui, pel que fa al parc d'habitatges del Carmel, la situació és millor que abans de l'esfondrament.

Una altra cosa és..., i per això jo he parlat d'un ritme de recuperació superior del clima psicològic i del clima d'ànim col·lectiu del conjunt de la ciutadania del Carmel, que naturalment és un procés de lenta recuperació. Però si vostè hi hagués anat, hi hagués anat una mica més, i no parlés d'oïdes, i no parlés així, simplement perquè li ho han dit, sabia... (*Remor de veus.*) No, no, vostès, cap de vostès, no hi ha anat. (*Remor de veus.*) I no hi ha anat...

El president

Senyores diputades....

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

No hi ha anat per conèixer en profunditat l'ànima d'un poble que sap que, respecte al que podia haver passat, s'ha estat atent, diligent, s'ha resolt el problema, s'ha acabat la situació. I en aquests moments el Carmel és a punt de recuperar plenament la normalitat. I sense cap autocomplaença, que no ens és permesa i no ens podem permetre en aquesta situació...

El president

Honorable conseller...

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

...vagin i preguntin, i veuran com el Carmel és justament la metàfora, amb relació a tot el panorama de coses que puguin passar en el nostre horitzó de les coses ben fetes i ben plantejades.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre la prevenció i l'extinció d'incendis (tram. 310-00586/07)

El president

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, a Catalunya es veu amb preocupació lo futur de la gran riquesa i diversitat de paisatges, que constitueix un patrimoni ambiental, cultural, social i històric, i que influeix en la qualitat de vida dels ciutadans i que esdevé sovint un recurs de desenvolupament econòmic. I ens referim a les activitats turístiques, però també, per descomptat, a les agrícoles, ramaderes i forestals.

També és veritat que la varietat de mosaic paisatgístic contribueix a la preservació de la biodiversitat i constitueix un factor positiu en la prevenció d'incendis forestals. En aquests moments ens trobem davant d'un estiu en el qual, com és habitual, les tempestes són les protagonistes en moltes zones de muntanya, i que, entre altres circumstàncies, aquestes tempestes són les causes naturals que poden provocar un incendi forestal. Lo passat any vam registrar a Catalunya 892 incendis, amb un total de 5.494 hectàrees afectades, i les comarques més perjudicades van ser el Bages, amb 2.420 hectàrees, i la Ribera d'Ebre, amb 740.

En lo transcurs del present any portem uns cinquanta-cinc incendis registrats, tenint en compte els incendis produïts a primers d'any a l'Hospitalet i a Vandellòs. Després, de les comarques de l'Anoia, el Barcelonès, el Gironès i el Pallars Jussà. I a dia d'avui podríem dir, i ja controlat, afortunadament, lo del municipi de Bassella, a l'Alt Urgell. Incendis que, en comparació amb l'any passat, 2005, ja superen lo nombre d'hectàrees cremades en un 28 per cent.

Com li deia al principi, sembla que continuem en la tònica de tempestes seques, que als mesos de juliol i a l'agost acostumen a ser abundants a les zones de muntanya, i que es caracteritzen per l'altíssima freqüència de llamps i llampecs, i la poca precipitació que descarreguen; situació agreujada amb l'elevat risc de vents, que, tot conjuntament, produeixen els incendis als boscos de Catalunya.

Les pluges dels mesos d'abril i maig van ocasionar lo despreniment de fulles seques dels arbres, factor que

incideix a facilitar el consumible necessari per ser un bon conductor de molts incendis. Si fem una visita als boscos, ens adonem de les fulles seques dels pins donats per la sequera i, per tant, del risc d'incendis a Catalunya.

Per tant, honorable conseller, atesa aquesta preocupació que al principi li manifestava, la pregunta que li formulo –i no en pla de denúncia per la gestió del Govern, sinó per transmetre-li la preocupació dels ciutadans– és perquè sapiguem quines són les mesures que el Govern de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...té previstes durant lo present exercici 2006 per evitar i controlar los possibles incendis forestals a Catalunya.

Gràcies.

El president

Doncs li respondrà la consellera d'Interior, l'honorable senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Cama-freita)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, em sap molt de greu que el seu Grup no fos present, més enllà de la persona que té la funció de president de la Comissió quan la presidenta és absent i, per tant, no pogués participar en l'ampli debat de la compareixença que el conseller Francesc Baltasar i jo mateixa vàrem tenir el dia 21 de juny, en què vàrem parlar al voltant de tres hores d'aquesta situació. Per tant, de manera molt breu, li he de dir: intensificar tots els mitjans perquè l'extinció dels incendis, si és que es produeixen, doncs, sigui ràpida i la quantitat d'hectàrees que es cremin sigui baixa.

El president

No hi ha repregunta perquè s'ha acabat el temps.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre el manteniment de l'ordre públic després dels aldarulls produïts a Barcelona arran dels darrers desallotjaments (tram. 310-00592/07)

Per tant, passem a la següent pregunta, que la formula en aquest cas, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Honorable consellera, el passat 28 de juny, al carrer de Santa Àgata, al barri de Gràcia, a tot el barri, un grup de vàndals va sembrar la por arreu del barri. Van haver-hi fogueres en carrers estrets, on les flames arribaven fins al segon i al tercer pis, com a mínim en sis punts del barri. Una avaria del transformador, causada per aquests

cinquanta o seixanta vàndals, va tallar la llum a bona part dels carrers del barri, es van bolcar contenidors en set, vuit punts diferents; es van bolcar cotxes com a mínim en dos punts, i altres formes de tallar el trànsit.

El resultat d'aquestes actuacions va esdevenir la crema de contenidors, semàfors, vidrieres de comerços, cabines de telèfons, vehicles privats. 16.000 euros en mobiliari urbà, 5.000 més en feines extres de neteja, més molts més recursos encara d'estralls en béns privats.

Aquest va ser, doncs, un veritable atemptat contra la convivència dels veïns de Gràcia i els drets dels ciutadans a l'ús de l'espai públic i a les seves llibertats.

Com valora la intervenció del cos de Mossos d'Esquadra per resoldre aquest conflicte? I quines previsions per millorar el manteniment de l'ordre públic a la ciutat de Barcelona, arran d'aquests esdeveniments i els que van haver-hi per exemple a l'anomenat «ampollot» del Raval o a la celebració dels títols del Barça, i quines, per tant, previsions de millora té la seva conselleria per al manteniment de l'ordre públic a la ciutat de Barcelona?

El president

Honorable consellera d'Interior, té la paraula.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Agraeixo la seva intervenció, senyor diputat, perquè vostè ha començat qualificant l'actuació d'aquest grup de persones com un grup de vàndals, i ha qualificat el fet com un atemptat a la convivència. Ho dic perquè la primera de les mesures, que em sembla que és important, és que en tota activitat ciutadana on apareix violència, i a vegades violència gratuïta, destrucció, intent de trencar la convivència, el que caldria, el que cal, el que encara ara és necessari i ho serà sempre, és la unitat dels que creiem en la no-violència per sortir criticant aquests vàndals i dir-los que no tenen cap dret a trencar la convivència. Ho dic perquè més aviat, de vegades, hi ha la tendència a analitzar l'estratègia policial més que a criticar els que n'han estat responsables, d'això.

Pel que fa a l'estratègia policial, en la mesura del que sigui possible, prevenir-ho. Quan no és possible prevenir-ho, com aquests fets que van ser operacions fetes molt ràpidament, per sorpresa, i que és relativament fàcil en un districte de carrers estrets, doncs, posar obstacles per impedir el pas per aquells carrers, i tan sols tallant Major de Gràcia i el carrer Torrent de l'Olla van provocar, com vostè diu, un conjunt de situacions d'anormalitat que es van viure amb gran preocupació pels veïns i també pels responsables policials.

En segon lloc, a més a més d'intentar evitar-ho, doncs, intentar identificar i detenir els responsables amb la col·laboració ciutadana.

El president

El senyor Oriol Amorós, per repreguntar.

El Sr. Amorós i March

Vagi per endavant, consellera, el reconeixement d'aquest diputat i del Grup que representa envers la tasca dels

Mossos d'Esquadra. Encara no fa un any del seu desplegament i el nostre suport al Cos, com sap, és total.

Voldria destacar, especialment en aquest cas, la participació del Cos de Mossos d'Esquadra, per exemple, en la... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'orador.)*

El president

No el toqui, senyor diputat... Senyor diputat, mantingui el micro que tindrà de seguida veu.

El Sr. Amorós i March

Voldria destacar especialment la participació en les tasques d'ordre públic en les festes del darrer estiu, on encara no tenien competències plenes per fer-ho, però, voluntàriament, van voler fer aquest treball. Per tant, vagi per endavant aquest reconeixement.

Però, malgrat això, deixi'm que li digui alguna cosa: es parla de retard en l'assistència. No voldria insistir molt en aquest punt, perquè és cert que es va arribar –i si el Cos de Mossos ho diu, així ho hem de creure– en 10 minuts, tot i que també hi ha testimonis presencials que parlen entre 45 i 60 minuts. Però la pregunta és si quan es va arribar, es va arribar amb tots els efectius disponibles, i si, quan es va arribar, es va arribar amb una direcció clara de com s'havia d'operar. Perquè no pot ser que els vàndals dirigeixin millor una operació d'aquest tipus que la nostra policia.

L'altra pregunta és respecte a la previsió. Vostè ens parla que no es podia preveure, però teníem una ordre de desallotjament que sabíem el dia i l'hora en què s'havia de produir.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

L'altre aspecte que vostè mateix ha citat és la d'unitat de tots els que estem en contra d'aquest tipus d'actuacions, i aquí sí que demanàriem que no es produeixi...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Amorós i March

...que no es produeixi el degoteig de declaracions contradictòries entre responsables d'una i altra banda de la plaça de Sant Jaume.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, la senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Entendrà, senyor diputat, que no ens posarem en un debat d'estratègia policial. L'única cosa que hem d'entendre és que qui és capaç de travessar cotxes, qui és capaç d'encendre contenidors,

qui és capaç de llançar llambordes, qui és capaç d'encendre pneumàtics també és capaç de ferir les persones que presten el servei públic de seguretat.

I, per tant, en el moment que van arribar les unitats amb suficient capacitat, i que van arribar equipades suficientment, van obrir pas als bombers per apagar el foc i van retornar la normalitat al barri. En tot moment es va tenir la informació que no hi havia danys personals, i, per tant, es va fer correctament i amb l'equip necessari. I em permeto de dir que si es va produir el tall d'electricitat és perquè, inexplicablement, una instal·lació de distribució elèctrica es trobava dintre d'un immoble abandonat.

El president

Bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment del conveni signat entre el Ministeri de Foment, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) per al soterrament de la línia ferroviària (tram. 310-00587/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable conseller, el passat dia 15 de juny, el Ministeri de Foment, la Generalitat i l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat varen signar, a Madrid, el protocol que concreta el finançament de l'obra de soterrament de les vies de tren a Sant Feliu. Volia transmetre-li la satisfacció de la meua ciutat per aquest acord i agrair-li les gestions realitzades pel Govern de la Generalitat.

Aquesta és una vella reivindicació de Sant Feliu. El pas del tren per al bell mig de la ciutat actual ha comportat molts accidents. Encara no fa dos mesos, es produïa una nova víctima mortal en el pas a nivell que travessen cada dia deu mil persones. Alhora, suposa una barrera física entre dues parts del municipi.

L'inici dels tràmits municipals amb relació a aquest tema, el trobem el febrer de 1980, pocs mesos després de la presa de possessió del primer Ajuntament democràtic, que presidia l'alcalde Francesc Baltasar, avui conseller del Govern de la Generalitat. La seva tasca ha estat continuada pels dos alcaldes posteriors —Àngel Merino i Juan Antonio Vázquez—, amb el suport de totes les forces polítiques i l'exigència constant del moviment associatiu.

Dit això, voldria que em comentés com pot incidir en la qüestió la previsió del nou Estatut que la Generalitat assumeixi les competències amb relació a rodalies de Renfe, i que em confirmés, dins del possible, si el calendari previst implica l'inici de les obres el 2007 i la finalització el 2011.

I voldria transmetre-li, també, dues preocupacions: l'acord implica que el Govern central es farà càrrec del

50 per cent del cost i que l'altra meitat serà assumida per la Generalitat i l'Ajuntament. S'ha parlat d'un 30 per cent, el municipi, i un 20 per cent, la Generalitat. No seria possible una fórmula que impliqués menys despesa municipal? Cal tenir present que l'altra aportació de la Generalitat, la urbanització de la superfície, si el trambaix segueix aquest recorregut, s'hauria de produir igual si el tramvia anés per un altre itinerari, tal com s'ha fet a Sant Just, Sant Joan o a Cornellà.

La segona reflexió és la de les interconnexions. Es preveu amb el trambaix, però la ciutadania, tal com li vaig comentar fa poc en una altra pregunta parlamentària, espera la connexió amb el metro, que està pendent d'estudi.

Són elements que caldrà que el nou Govern analitzi, igual que Sant Feliu haurà de realitzar un gran debat ciutadà sobre una obra que suposarà la més gran transformació urbanística que ha experimentat la ciutat.

Més enllà d'exposar-li aquestes reflexions, per conèixer la seva opinió, li reitero l'agraïment per l'acord assolit.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Joaquim Nadal.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo em sumo a la satisfacció de la ciutat de Sant Feliu per l'acord subscrit, perquè em sembla un acord important entre tres administracions, per produir un procés de renovació i canvi urbà d'una gran magnitud a Sant Feliu de Llobregat, tal com vostè mateix ha explicat.

Crec que aquest és un fet transcendent en la modificació de l'estructura urbanística de Sant Feliu de Llobregat i en la superació d'un vell tall que ara serà cobert adequadament i que, d'aquesta manera, permetrà cosir i relligar parts de la ciutat fins ara interrompudes per la via ferroviària.

L'acord, com vostè mateix deia, comporta el compromís financer del Ministeri de Foment, el 50 per cent del cost de la intervenció, i el compromís, compartit entre l'Ajuntament i la Generalitat, de fer-se càrrec de l'altre 50 per cent.

S'ha dit, i és cert, que la proporció podria ser d'entre un 30 i un 20–30 per cent l'Ajuntament i el 20 per cent la Generalitat—, però aquesta ha estat només una primera aproximació que cal encara ajustar i que dependrà molt de l'estudi del futur aprofitament urbanístic i de l'ordenació que correspongui a l'espai recuperat en aquesta zona, un cop es produeixi la cobertura del ferrocarril. De tal manera que estic convençut que aquesta operació que ara comença, probablement estudiats els aprofitaments urbanístics i desenvolupat el planejament corresponent, pugui compensar-se d'una altra manera i que l'aportació del Govern de la Generalitat i de l'Ajuntament quedi més equilibrada i permeti que sigui menys onerosa per a l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat.

Pel que fa a les connexions: hi ha la prolongació en dues estacions del trambaix, dins del terme de Sant Feliu de Llobregat, dues parades més a partir de la parada número 32, connexió d'una d'aquestes estacions amb l'estació de rodalies de Renfe, i, a la parada número 32, que és l'última que ara existeix, amb la futura línia 3 del metro, per tal de permetre que Sant Feliu de Llobregat estigui interconnectada d'una forma intermodal amb els tres sistemes de transport: tramvia, metro i ferrocarril de rodalies.

Però, efectivament, jo li retorno la felicitació, a vostè, com a ciutadà de Sant Feliu; al conseller Baltasar, en la seva condició d'impulsor inicial d'aquesta qüestió; a l'alcalde actual, i a tota la ciutadania, perquè aquest és un canvi finalment assolit i que ara comença.

El president

Moltes gràcies.

Intervenció del president de la Generalitat per a acomiadar-se i anunciar la data de les eleccions (tram. 401-00030/07)

Acabada aquesta part de la sessió de control, l'honorable president de la Generalitat volia intervenir. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Pasquall Maragall i Mira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores membres de la taula, senyores i senyors diputats, vull començar aquesta meua intervenció amb un agraïment –amb un agraïment– a totes les forces polítiques d'aquesta cambra, a totes, i al seu president, per l'oportunitat d'adreçar-los unes paraules al final del període de sessions i de la legislatura.

Efectivament, vivim els últims dies de la setena legislatura. D'aquí a poques setmanes, fent ús de la meua facultat com a president de la Generalitat, signaré el Decret de convocatòria de les eleccions, que se celebraran a la propera tardor... (*remor de veus*), concretament el dia 1 de novembre, el primer de novembre.

He comunicat ja la meua decisió a sa majestat el rei, amb l'ocasió que hem tingut aquest dematí a Tàrragona. Cadascú farà, evidentment i legítimament, el seu balanç d'aquesta legislatura i el seu balanç del debat democràtic de la propera campanya electoral, en el qual, per descomptat, es passarà comptes d'aquesta legislatura per bé i per mal.

Però també és obligat, ho crec, fer-ne un balanç institucional, i això em pertoca, pensant en la llarga durada, sostraint-nos per un dia a la pressió de l'esdeveniment quotidià i del seu comentari mediàtic, que sempre és legítim; procurant d'inserir el que han estat aquests anys en el relat continu de la vida democràtica de Catalunya d'ençà de la recuperació de les nostres institucions. Per propiciar aquesta mirada llarga, crec que podríem intentar de donar resposta a una pregunta com aquesta: és més fort avui l'autogovern de Catalunya que no pas fa tres anys? O no ho és?

Veig difícil, amb tota sinceritat, que no es pugui donar una resposta afirmativa a aquesta qüestió, amb tots els matisos que es vulguin. Ho veig francament difícil. El president de la Generalitat, per descomptat, n'està convençut: avui el nostre autogovern és més fort i és més madur, i està més protegit legalment, i quasi diria consuetudinàriament, és a dir, pel costum que s'ha anat creant, pels costums i els estils i els modes de debat que s'han anat creant a dins de Catalunya i entre Catalunya i Espanya. Ho és, també, per raons de diversa índole que m'agradaria descabellar molt breument.

Primera raó: ha funcionat l'alternança política. I sense aquest funcionament, per descomptat que hi pot haver democràcia, però no hi ha la prova de la democràcia. Les eleccions del novembre del 2003 varen fer possible una majoria diferent de les que s'havien conformat des del 1980 ençà, en aquest Parlament: majoria que va propiciar i donar suport a un nou govern. Això va suposar un trasbals lògic en un país regit sota un únic i, pràcticament, idèntic paradigma polític durant més de dues dècades. Cosa que no està ni bé, ni malament: el país ho va triar; però que, per descomptat, deixava pendent la prova del nou de l'existència del sistema democràtic com a alternança.

Hem assajat noves fórmules amb governs de coalició, que molt probablement adoptaran, en el futur, varietats diverses a Catalunya i a Espanya. N'estic convençut. És bastant lògic que, en l'inici d'un sistema democràtic, sigui a nivell de l'Estat, sigui a nivell de la nació catalana, d'alguna forma hi hagi tendència a buscar, en una sola identitat política, la identitat de govern, mentre que països –no tots els països europeus, però molts països europeus i no europeus– amb tradició democràtica, el més habitual és, precisament, el govern de coalició.

Segona raó per la qual estic convençut de donar una resposta afirmativa a la qüestió de si som o no més forts com a país i com a institució, aquest Parlament i el seu Govern, que fa tres anys: ha funcionat l'oposició i ha funcionat dignament, una oposició parlamentària que ha estat el contrapunt democràtic necessari del Govern. Els mecanismes de control s'han mostrat eficaços, l'oposició n'ha fet ús, de tots ells, fins i tot, de la Moció de censura quan ha calgut.

Tercera raó: s'han millorat les institucions, començant per aquesta casa, el Parlament de Catalunya. Després d'anys i anys d'intents frustrats, tenim finalment un nou reglament, que recull una experiència de set legislatures i que és una garantia del vigor de la nostra primera institució.

Aquest Parlament, i d'això ens n'hem de sentir orgullosos tots, ha tingut més vida i més vibració, diria, en els mil dies de la setena legislatura que no havia tingut, potser, en els deu o quinze anys precedents. Deixeu-m'ho dir clarament. Els representants dels mitjans de comunicació en són testimonis, i vull aprofitar aquesta referència per agrair-los també des d'aquí el seu treball.

I, si em permeten, una expansió. Ara que puc fer-ho sense aixecar sospites de cap mena, als mitjans demano que siguin no menys, sinó més independents, que no vol dir menys crítics, sinó més autoexigents, en base a la informació i l'estudi, i no a les simpaties i antipati-

es inevitables, ni a les connexions privilegiades i les fonts exclusives d'informació.

Tot això té una explicació, però és una explicació..., és a dir, el model que tenim, que hem tingut té una explicació, però és una explicació que està lligada més aviat a l'edat infantil de la democràcia que no pas a la seva eclosió total.

Quarta raó. A més del Parlament, gairebé totes les institucions que configuren el nostre autogovern han estat objecte de reforma, gairebé totes: el Consell Consultiu, el Consell de l'Audiovisual, la Comissió Jurídica Assessora, el Consell de Treball Econòmic i Social, etcètera.

Cinquena raó. S'han donat passes significatives per ampliar i consolidar la presència de les institucions i de la realitat catalanes en el marc espanyol i en el marc europeu. Amb passes com..., passes endavant que s'han fet, com la normalització de la Conferència de Presidents; la recuperació del debat de les autonomies al Senat, que encara té molt a córrer, en aquest sentit, però que ha començat; la participació dels representants de la Generalitat en els organismes europeus –un conseller de la Generalitat va ser, crec, un dels primers, sinó el primer, no representant directament estatal, sinó representant l'Estat; el conseller Siurana, si no m'erro, davant del Consell o de la Comissió–; el primer reconeixement del català a Europa; la posta en marxa de l'euroregió, i la progressiva implicació mediterrània en el nostre país.

No els amago que m'agradaria, en la mesura de les meves possibilitats, evidentment, modestes, a partir de primers de novembre, contribuir a aquest escenari euroregional i euromediterrani.

I sisena raó. La més important. Hem reformat a fons la Llei fonamental de l'autogovern: l'Estatut. Per assolir la reforma ha calgut el concurs combinat de totes les forces i institucions, en determinats moments i fases: el Govern hi ha donat impuls; aquesta cambra hi ha treballat, en va aprovar la primera proposta el setembre passat, ho recordaran; s'ha plantejat, discutit, negociat i acordat amb les Corts espanyoles, i, finalment, encara no fa un més, l'han referendat els ciutadans de Catalunya. Feina feta.

L'Estatut ha absorbit, com és evident, moltes energies. D'aquesta cambra i del mateix Govern. El temps dirà fins a quin punt ha estat important l'esforç col·lectiu que hem fet. Però m'aventuro a afirmar que més d'hora que tard apreciarem els resultats i l'avenç substancial que el nou Estatut ha significat i significarà.

En definitiva, doncs, les institucions de Catalunya han funcionat, han evolucionat i s'han enfortit. I d'aquesta manera hem fet en aquests tres anys dues coses que no havíem fet en vint-i-tres: Catalunya ha afrontat la seva definició dintre del marc de la Constitució espanyola i hem donat per clos un temps de no-implicació en la política espanyola i d'acceptar que aquesta no podia canviar substancialment, que Catalunya no hi tenia gran cosa a fer.

Amb el nou Estatut i el període de revisions estatutàries i eventualment constitucionals hem encetat un nou període que, probablement, tindrà la seva perfecció en les

properes legislatures, catalana i espanyola. No tot cabrà en aquesta. Però, hi insisteixo, tots som conscients que ara ve l'important, que el substancial és l'ús que fem de les institucions i de les lleis. En definitiva, allò que compta és el rendiment que aquestes institucions i aquestes lleis donaran; un rendiment que haurem de mesurar amb els resultats de les polítiques públiques que el nou marc institucional permetrà.

Arriba, doncs, el moment de convertir l'Estatut en acció parlamentària i en acció de govern. També arriba ara el moment de ser exigents amb nosaltres mateixos i amb el Govern de l'Estat en el desenvolupament i l'aplicació de l'Estatut de l'any 2006. Això marcarà indubtablement una nova etapa política al nostre país; una etapa conseqüent amb la majoria d'edat de l'autogovern de Catalunya, i dic «majoria d'edat» no pas solament com un recordatori, sinó entenent que, més que en cap altre moment de la nostra història recent, allò que fem, allò que farem, allò que siguem dependrà ara de nosaltres.

Perquè amb el nou Estatut Catalunya esdevindrà la comunitat política d'Europa que, sense ser un estat, té el major reconeixement, el major nivell de competències i de recursos per abordar el seu desenvolupament; més que alguns petits estats.

Desitjo que l'etapa que s'ha d'iniciar d'aquí a uns mesos sigui més de fet –més de fet. Desitjo, doncs, que l'etapa que s'ha d'iniciar d'aquí a uns mesos sigui la d'una governació plena de Catalunya, que es fonamenti en el que emani d'aquesta cambra i en les polítiques que impulsi el Govern format pel president que obtingui la confiança de la majoria en les properes eleccions. Totes les eines necessàries i totes les banderes possibles que Catalunya necessita per ser respectada i per progressar ara són a les nostres mans.

Senyores i senyors diputats, he estat diputat d'aquest Parlament durant quinze anys de la meua vida. Hi vaig ser present, essent alcalde de Barcelona, entre el 1988 i el 1995; com a cap de l'oposició, entre 1999 i el 2003, i en aquesta setena legislatura com a president de la Generalitat. Crec que l'evolució de la cambra aquests darrers anys ha estat molt positiva. El Parlament de Catalunya ha aconseguit el relleu i el protagonisme que durant molt de temps potser no havia tingut. En aquesta legislatura ha jugat el paper que li corresponia com a veritable centre del debat polític d'aquest país.

La propera tardor, com he dit, se celebraran noves eleccions al Parlament. Fa pocs dies vaig fer pública la meua decisió, llargament meditada –llargament meditada– i presa ja fa una colla de mesos –fa una colla de mesos–, de no concórrer-hi de nou. Una altra cosa és que la pogués o no la pogués anunciar; no ho vaig considerar convenient fins que no hi hagués el referendament de l'Estatut. És una decisió estrictament personal que ja he explicat públicament. Per tant, doncs, no podré compartir treball a la cambra amb els qui de vostès siguin presents en aquest hemicicle d'aquí a uns mesos. I ho lamento. Però penso seguir treballant al servei del nostre país allà on em toqui.

En prendre possessió del càrrec de president, el 20 de desembre del 2003, vaig acabar les meves paraules di-

ent, i ho cito: «Comencem un nou quart de segle de la democràcia i de l'autonomia. Tothom n'ha de ser conscient. Moltes coses canviaran, però el desig dels catalans de ser nosaltres mateixos en tota la nostra varietat i de conviure amb els altres pobles d'Espanya, en termes de lleialtat i d'equitat, no serem nosaltres qui el trencarem. En tot cas, seran altres. I els ho posarem difícil» –deia–, «ens explicarem fins a l'esgotament; parlant la gent s'entén», fi de la cita.

Han passat prop de mil dies, concretament 935. Hem fet un camí llarg, intens i fèrtil. Hi ha hagut, sens dubte, moments difícils. Alguns ho han estat molt per al Govern que he presidit; d'altres ho han estat per al conjunt de les forces polítiques aquí representades. Alguns també ho han estat per a mi, personalment. Hi ha hagut moments que he arribat a pensar que era cert que per part d'alguns hi havia voluntat de posar a prova fins al límit la institució que he presidit i la nostra voluntat de convivència lleial amb els altres pobles d'Espanya.

Però no se n'han sortit. El poble, en el seu conjunt, és molt més savi, a voltes, que molts dels qui tenen la responsabilitat de representar-lo. Les discrepàncies i les distàncies han estat molt acusades, però he procurat que el respecte institucional a Catalunya no es trenqués mai del tot. I no s'ha trencat. Sempre hi ha hagut un pilar sobre el qual edificar novament els ponts.

Vull agrair l'aportació que hi han fet els presidents dels grups parlamentaris que, durant més de dos anys, van donar suport al meu Govern, als meus governs: la senyora Manuela de Madre, el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira i el conseller Joan Saura, així com els portaveus Joan Boada, Joan Ridao i Miquel Iceta.

Vull mostrar el meu agraïment també, o reconeixement, en aquest cas, al president del principal Grup de l'oposició, senyor Artur Mas, pel seu capteniment, i al president del Grup Popular, senyor Josep Piqué, pel mateix.

I al president del Parlament vull agrair-li la seva prestació perquè la seva continuïtat, sense variacions ni en la forma ni en el to a través de conjuntures polítiques canviants, a voltes dramàtiques, ha estat una àncora democràtica important en l'escenari de la política catalana; no ho oblideu mai. Gràcies, senyor president.

I per tancar aquest capítol de reconeixements, estic agraït a tots els consellers i conselleres que he tingut al Govern, sense excepció. El clima que hi ha hagut al Consell Executiu, i ells en són testimonis, ells i elles, ha estat sempre –sempre– de dignitat i d'anar per feina. Temps hi haurà per fer el balanç positiu i el balanç crític del que s'ha fet, avançat i aconseguit i del que no s'ha pogut aconseguir; de mostrar amb orgull als uns i de fer la crítica dels altres per tot el que s'ha esdevingut en aquests mil dies. Mil dies en què vostès, senyors i senyores diputats, han canviat Catalunya.

Crec que tots –tots– ens hem de sentir orgullosos d'haver participat en un període extraordinari de la vida política d'aquest país; d'haver fet dues coses importants: el nou Estatut i la primera alternança, que no era fàcil; d'haver defensat projectes distints però al capdavant d'haver treballat al servei del nostre país; d'haver governat el present i, alhora, d'haver forjat un futur millor per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president i membres de la Mesa.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. La cambra es posa dempeus.)

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Projecte de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, de l'1 de juliol, 6/1989, del 26 de maig, i 13/1993, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya (tram. 200-00055/07)

I el sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1994, del 6 d'abril, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 15/1985, de l'1 de juliol, 6/1989, del 26 de maig, i 13/1993, del 25 de novembre, de caixes d'estalvis de Catalunya.

Atès que el Govern va fixar la seva posició al debat de totalitat tingut recentment, podem passar directament a la defensa de les esmenes reservades al Ple. És així? *(Pausa.)* I em fa l'efecte que començarem amb la intervenció del relator designat, d'acord amb l'article 109.4 i 112.1 del Reglament.

Per tant, té la paraula el senyor Lluís Miquel Pérez i Segura per presentar els treballs de la Comissió.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, molt honorable president. Amb l'emoció encara en aquest hemicicle per les paraules pronunciades pel president de la Generalitat, afronto el mandat, la confiança que m'han atorgat els companys de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost de fer de relator d'aquells esdeveniments que s'han produït en el procediment, seguit per l'aprovació fins ara, d'aquest Projecte de llei, els acords assolits i també la definició de les discordances, encara persistents, en forma d'esmenes.

És aquest Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei de caixes, per entendre'ns, una reforma molt i molt parcial –de fet, és un article únic– d'una llei de caixes amb vint anys de vigència que calia actualitzar en algun dels seus extrems.

Varen ser dinou les esmenes presentades. El Grup de Convergència i Unió en va presentar cinc; el Grup d'Esquerra Republicana en va presentar sis, i vuit, el Grup del Partit Popular de Catalunya.

Pel que fa referència a les esmenes presentades pel Grup de Convergència, aquestes cinc, han estat integrades, i, per tant, estan recomanades per a l'aprovació quatre d'elles, amb relació a diversos aspectes, com el caràcter dels membres dels consells d'administració d'aquests organismes de crèdit, les característiques de la seva representació, les facultats dels seus directius –això ja es comentarà en un tràmit posterior d'aquest mateix debat–, i una va ser retirada en mèrit d'una trans-

acció que també va recaure en una altra de les esmenes que va presentar el Grup d'Esquerra Republicana.

El Partit Popular de Catalunya, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya va, a través del procés negociador, incorporar cinc de les seves esmenes, integrades en el Dictamen; dues de les restants varen ser transaccionades amb propostes fetes pel Grup que tinc l'honor de representar, i una d'elles va ser retirada directament pel seu Grup.

I, pel que fa a Esquerra Republicana, la major part de les seves sis esmenes no han pogut ser incorporades al Dictamen, i una sí que va ser retirada, perquè va concórrer també en la transacció feta amb altres grups.

Voldria agrair als diferents ponents les facilitats que han aportat a la fase de debat fins ara. Com no podia ser d'altra manera, al senyor Antoni Fernández Teixidó, que amb la seva àmplia experiència ha portat moltes coincidències conceptuais amb l'objectiu d'aquesta Llei; al senyor Sergi de los Ríos, que amb la seva passió posada en les seves esmenes, doncs, ha fet que el debat sigui més interessant; a la senyora Àngels Olano, per la seva concreció tècnica i rigor en molts dels aspectes d'aquest Projecte de Llei, i la coincidència plena, en gairebé tota ella, amb el ponent del ponent del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, el senyor Boada. Res de tot això hauria estat possible sense la col·laboració del lletrat, el senyor Pere Sol, i l'equip tècnic que adscrit a la Comissió.

Sens dubte, el resultat d'aquests debats s'adiu amb la importància que correspon al sistema financer de Catalunya i, en concret, a les caixes d'estalvi en particular, un sector estratègic de la nostra economia que mereix el màxim acord, com s'ha produït, de tots els grups polítics i que auguro, anuncio que serà unànime en la votació de totalitat d'aquest Projecte de Llei.

Per tant, molt honorable president, moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, amb el debat a la totalitat que va tenir lloc en aquest hemicicle no fa gaires setmanes, va haver-hi una coincidència o unes coincidències entre tots els grups que hi vam intervenir, i va ser destacar la gran importància que té el sector financer per a qualsevol país, però en el cas del nostre país la importància que tenen les caixes d'estalvi dins d'aquest mateix sector financer. Però, encara més que aquesta importància, hi havia també una coincidència quant a afirmar l'existència d'un model català de caixes, és a dir, un model propi de caixes d'estalvi. A Catalunya, l'activitat de les caixes és més important que a qualsevol altre territori de l'Estat espanyol, però, més que això, la mateixa activitat de les caixes d'estalvi supera en molts aspectes a la dels bancs en el nostre país. De fet, l'Estatut, l'Estatut del 79 ja donava competències exclusives en aquest àmbit.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

És per això que des d'Esquerra Republicana, en el projecte d'Esquerra Republicana sempre hem apostat per una reforma de la Llei de caixes que ens ha de portar cap a una legislació molt més d'acord amb la realitat d'aquestes, és a dir, una legislació que persegueixi un gran objectiu: implicar-les de manera més evident en el compliment dels objectius fundacionals, és a dir, en el desenvolupament econòmic i social de Catalunya i, en definitiva, de les persones.

Ara ens trobem davant d'aquesta reforma, que, com bé vam dir en el debat a la totalitat, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana valorem positivament, però que considerem parcial. Per què valorem positivament aquesta reforma? Entenem que, encara que sigui parcial, al que ens tenien acostumats governs anteriors, governs de Convergència i Unió, era també a reformes parcials de tot el relatiu a les caixes, però, com ha estat un dels darrers casos o com va ser un dels darrers casos, a través de lleis d'acompanyament, fent-ne un mal ús, de les lleis d'acompanyament. Des d'aquest Govern, des d'aquest Govern de Catalunya, aquestes lleis d'acompanyament s'han racionalitzat, s'han adequat. Les lleis d'acompanyament dels pressupostos del 2004, la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 2005 i la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 2006 s'han cenyit al que realment ha de ser una llei d'acompanyament de pressupostos, i no un calaix de sastre com s'utilitzava. I era a través d'aquest calaix de sastre que se n'havia fet un mal ús; un mal ús que fins i tot introduïa reformes parcials a la mateixa Llei de caixes. Per tant, parcial sí, però aquest Govern ho ha fet com s'havia de fer: posant a debat una reforma de la mateixa Llei, no a través d'una llei d'acompanyament.

Però diem que nosaltres la consideràvem parcial, aquesta modificació, malgrat que s'hagi fet com s'havia de fer: a través d'una modificació de la Llei, i no a través d'una llei d'acompanyament. I la considerem parcial també pel mateix pacte del Tinell, perquè el mateix pacte del Tinell ens obligava a anar més enllà, a anar més enllà d'aquests retocs, d'aquestes modificacions, que, en definitiva, tracten el tema de les caixes d'una manera parcial i específica.

És per aquests motius, és per tots ells que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hem presentat esmenes, esmenes a l'articulat, unes esmenes a l'articulat que ja van ser anunciades en el debat a la totalitat, que en ponència, com bé ha dit el company i amic relator, han estat, en un cas, una de les esmenes, retirada, i en l'altre cas, transaccionades, i que han quedat cinc esmenes vives per a aquest debat aquí a l'hemicicle.

Són cinc esmenes vives que corresponen principalment a dos blocs, a dos àmbits; les tres primeres corresponen a l'àmbit de la representativitat dels membres dels òrgans de Govern. Entenem, des d'Esquerra Republicana, que el Parlament de Catalunya com a institució havia de ser representada dins de les assemblees generals de les caixes d'estalvis, és a dir, que el Parlament de Catalunya pogués designar representants aquestes assemblees de les caixes d'estalvis, com a manera més democràtica d'assegurar una representació de la realitat política. Però no ho fèiem a la totalitat de les caixes

d'estalvis; entenem que el Parlament podia nomenar representants a les assemblees de les caixes d'estalvis per a aquelles caixes d'estalvis que tinguin una implantació pràcticament a la totalitat del territori del Principat de Catalunya. I això amb la nostra esmena quedava concretat en el fet que tinguessin implantació en més del 90 per cent de les comarques del nostre país.

En aquest aspecte, recordem-ho, no demanem que el Govern nomeni representants a les assemblees; el que demanem és que aquest Parlament nomeni representants a l'assemblea, que és molt diferent. Perquè, de fet, al debat a la totalitat ja es va dir per alguns membres d'altres grups parlamentaris que aquesta proposta que fem, que ja va ser avançada, podia polititzar les caixes d'estalvi.

Anem a pams. Ara, els únics que poden nomenar –dins de les administracions, ben entès– representants a les assemblees de les caixes d'estalvi són l'Administració local, és a dir, aquells grans ajuntaments, aquelles grans diputacions, i, que sapiguem, aquesta Administració local també està formada per partits polítics. Per tant, si el Parlament pot nomenar representats en aquestes assemblees i es titlla de polititzar, també estariem polititzant, com ho estem fent fins a aquest moment.

Per tant, o la mesura és polititzadora, o la realitat ja estava polititzada. En què quedem? La realitat és la que és, i no hem de caure en la hipocresia. Les administracions locals, en aquests moments, estan nomenant representants a les assemblees de les caixes d'estalvi. Doncs bé, el que proposem nosaltres és que no només siguin les administracions locals les que puguin nomenar representants a les caixes d'estalvis, que també ho sigui aquest Parlament. Per a quines caixes? Doncs, per a aquelles que tenen una implantació a pràcticament la totalitat del territori, aquelles que tenen implantació a més del 90 per cent de comarques del nostre país. Per què? Perquè entenem que aquesta fórmula, una fórmula amb què dins de les nostres esmenes, d'aquestes tres esmenes que fan referència a aquest bloc, dèiem que un 20 per cent de les assemblees havia de ser nomenat per l'Administració local i un 20 per cent pel Parlament. Aquesta fórmula garantiria una fidel representació de la realitat política del país. I això vol dir que en aquests moments, quan tota la representació política ve a través d'entitats locals, no és una fidel representació de la realitat política d'aquest moment. Perquè tots ho sabem, els pactes a sobre o a sota de la taula es fan, per aquells grans ajuntaments i per aquelles grans diputacions. El país ja no és cosa de dos, és cosa de molts més que dos; per tant, que aquesta realitat política també quedi representada a dins de les assemblees de les caixes d'estalvi.

Però també la nostra proposta en aquest aspecte indica que els consellers generals representants del Parlament de Catalunya, en el cas de ser acceptada aquesta esmena, seran escollits entre persones de reconeguda competència, prestigi i experiència en l'àmbit de l'economia, les finances i el dret, i seran escollits per aquest Ple del Parlament proporcionalment al nombre de diputats dels diferents grups parlamentaris. És aquí on nosaltres reconeixem, on nosaltres veiem que hi hauria una fidel representació de la realitat política del país.

Aquest és el primer bloc d'esmenes, que serien tres. Les altres dues, del total de cinc esmenes, van referides

a la definició de l'obra social. Ja ho dèiem també en el debat de la totalitat: és necessari introduir referències més explícites, més concretes; si no, el mateix article 50 és una mera declaració d'intencions genèriques pel que fa als recursos destinats a l'obra social. I és així. Cal ser més concret per aprofundir en aquells objectius fundacionals als quals ens referim: són aquells objectius que ens porten a aprofundir en un desenvolupament social, d'obra social de les caixes d'estalvi.

I és en aquesta línia que presentem aquestes dues esmenes en l'àmbit de l'obra social, que, de manera sintètica, el que pretenien és que el percentatge destinat a l'obra social sigui creixent amb relació al coeficient de solvència de la caixa a final d'exercici. Era senzillament aquesta aposta; això que al nostre entendre era una referència més explícita i més concreta per obeir a aquells objectius fundacionals i, en concret, al que és el desenvolupament social de les caixes d'estalvi.

En aquesta línia, també és de justícia reconèixer la feina feta per aquest Govern, el nostre Govern, i en concret pel Departament d'Economia i Finances d'aquest Govern. En aquests dos anys i mig, les caixes d'estalvis han incrementat la seva obra social. Responsables: en primer lloc, les mateixes caixes d'estalvi; però també la bona feina d'aquest Govern, el nostre Govern, en la persuasió que això fos així. Pot semblar que això no és massa legislatiu, però la persuasió també és acció política.

Però no només amb un increment de l'obra social de les caixes, sinó també un apropament de les caixes al que han de ser les necessitats de la petita i mitjana empresa, i això a través de l'Institut Català de Finances, també obra d'aquest Govern, també obra realitzada durant aquests dos anys i mig llargs. I això s'ha de reconèixer. No estem parlant de legislació, no estem parlant de legislar, com és el fet d'una modificació d'una llei, però sí que estem parlant d'obra de govern, i això ha existit i això ha estat així, i això s'ha de reconèixer, i és el que fem en aquesta intervenció.

Abans del debat a la totalitat..., amb el debat de la totalitat, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana anunciàvem que amb la nostra actitud seríem responsables i coherents. Coherents per la nostra participació en el govern, però també per la visió, pel projecte que representa el nostre partit en aquest àmbit. Entenem que després dels treballs de la ponència i després dels treballs en comissió, hem estat coherents; coherents i responsables, per tres motius: Hem estat coherents i responsables amb els plantejaments del nostre projecte de partit polític, hem estat coherents i responsables amb el que ens obligava el mateix pacte del Tinell, però també hem estat coherents i responsables amb la nostra participació al Govern de Catalunya, ja que, com s'ha dit per altres àmbits, votarem favorablement aquest Projecte de llei, com a acte de responsabilitat política i de coherència, tot entenent que necessàriament s'haurà d'enfrontar una reforma més profunda en la propera legislatura; una reforma profunda, una reforma que acosti l'objectiu fundacional a la realitat del país.

Tot i això, hem presentat cinc esmenes que queden vives per a aquest Ple. Les sotmetrem a consideració d'aquest Parlament. Cinc esmenes que en definitiva reforcen aquests dos blocs, aquests dos aspectes –que

el Parlament pugui nomenar representants a les assemblees, i més concreció amb l'obra social— que considerem importants, importants en aquesta reforma al nostre entendre parcial, però que si més no poden complementar, tot i que entenem que en la propera legislatura s'haurà d'afrontar d'una manera clara, sense embuts, sense autolimitacions, una reforma i un debat de tota la Llei de caixes. És per això que mantenim vives aquestes cinc esmenes i les sotmetem a consideració d'aquest plenari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor De los Ríos. Per fixar la seva posició, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, siguin les primeres paraules per fer avinent que probablement per a la majoria de nosaltres aquesta és la darrera intervenció, per a molts de nosaltres, de la setena legislatura. Ha estat un plaer, senyores i senyors diputats, compartir aquesta legislatura amb vostès. I, per tant, siguin aquestes paraules també de comiat d'aquest diputat que els parla, en aquesta legislatura si més no, i centrem-nos..., centrem-nos en el tema.

Fent, també, una excepció, que és agrair, de sortida, la valoració feta pel relator respecte al treball de la Comissió, que jo comparteixo plenament, que fem extensiva a tots els diputats, al lletrat i a totes les persones que han intervingut en l'elaboració d'aquest Projecte, i també al Govern; també al conseller i als homes, des de les secretaries, que han acompanyat el debat, i també els donem les gràcies perquè ha estat possible aquesta entesa; per tant, satisfets. Satisfets des del punt de vista del que hem d'estar satisfets; una qüestió formal, el tracte amb el Govern i el tracte amb els partits, amb aquesta cambrà, i del contingut, que és la qüestió essencial.

Va ser discutida, si més no formalment, fora de la cambrà, l'oportunitat de tramitar per via d'urgència un projecte com el que tenim aquí. I jo crec que finalment s'ha imposat la raó. Hem tramitat per la via d'urgència aquest Projecte perquè entenem que tenim a l'abast un instrument que hem de fer, des de la possibilitat que ens dóna el Parlament, el més potent possible perquè segueixi cooperant i de manera decisiva en el desenvolupament del nostre model econòmic. I això ens va permetre que tots els grups parlamentaris —tots sense excepció—, convinguéssim l'oportunitat de fer, si més no amb un tràmit d'urgència, l'aprovació, la modificació d'una llei d'aquestes característiques. S'ho valia; s'ho valia per dues raons: una, perquè és una aposta per preservar el nostre model de caixes. S'hi ha referit el relator i s'hi acaba de referir el diputat republicà. I també per la importància objectiva que nosaltres concedim a les caixes en el desenvolupament d'aquest model.

Tot seguint el fil de la relació feta pel diputat Pérez, i per no allargar-nos, ja que havíem convingut un temps màxim d'intervenció de cinc minuts, molt breument. Nosaltres hem presentat diverses esmenes, bona part

acceptades pel Grup de la majoria, majoria parlamentària amb Iniciativa per Catalunya, i d'altres transaccionades també amb aquests grups parlamentaris i amb el Grup Parlamentari del Partit Popular. Tenien a veure bàsicament entorn a dues coses. Una, el caràcter no executiu de la presidència, i precisar l'abast d'aquest caràcter no executiu, bàsicament. Ho hem fet. Vostè ha dit, senyor diputat, les esmenes que, això, incorporaven aquesta voluntat política, no ho repetiré jo. I després, el caràcter honorífic del càrrec de conseller, i la precisió també de les funcions dels consellers en l'àmbit en què els és propi. Hi ha fet vostè referència, tampoc m'hi estendré.

A què dedicaré el dos minuts que ens queden? Doncs a dir, senzillament: U, hem millorat la llei. Dos, queda camí per fer. Penso que hi ha un acord polític —hi ha un acord polític amb els grups que donem suport a aquest Projecte, fins i tot amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya— que aquesta llei haurà de ser reformada, potenciada, i millorada la propera legislatura. I ho haurem de fer des del punt de vista de l'acord i del consens polític, convençuts com estem que podem millorar l'estri, però que ho hem de fer amb un marc de debat, amb tranquil·litat, no en el darrer minut de la legislatura, i que preservi dues coses: model, que ens allunya de l'intervencionisme, i que recull tot l'impuls polític i social de la societat civil catalana. Això podrem fer-ho probablement en la propera legislatura.

Dos mots finals, un respecte a Esquerra Republicana de Catalunya. Perquè així m'he compromès amb la resta de grups parlamentaris, senyor diputat, no entraré ni en l'anàlisi prèvia que vostè ha fet de les lleis que porten l'acompanyament en els pressupostos i del canvi que això havia significat. Senzillament accepti que no comparteixo res del que ha dit. Ni en l'anàlisi posterior respecte a la feina que ha caracteritzat el Govern i la lleialtat que ha caracteritzat el Grup d'Esquerra Republicana amb relació al Govern. Per no tenir debat, senzillament acceptin que no ho comparteixo. Això és tot. Per no entrar en un debat és normal que no ho comparteixi, però senzillament que li consti.

Més important: ni se'm passa pel cap, senyor diputat, que arribi un dia que des d'aquest Parlament votem una esmena o votem una llei que possibiliti que una altra vegada més des del Parlament les forces polítiques s'incorporin a les caixes. No és això, senyor diputat, no és això. No és l'estil que nosaltres demanem per al Parlament del nostre país. Respiri tranquil que amb la presència de la societat civil avui a les caixes és més que suficient, i deixi per als diputats la feina en aquest Parlament, que en tenim molta. Fem-la bé, confii en la societat civil, confii en les caixes. A les caixes les caixes, al Parlament el Parlament. Però d'això en parlarem segurament en la propera legislatura. I espero tenir l'oportunitat —ja ho veurem, senyor diputat— de discutir amb vostè —ja ho veurem, senyor diputat—, segurament no dependgui de vostè ni de mi, sobre aquesta qüestió la propera legislatura.

Per tant, ja em disculparà vostè, però el nostre Grup Parlamentari votarà com un sol home, com una sola dona en contra de les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè ni les compartim, ni en la forma ni en

el contingut. El senyor Amorós obre les mans, sorprès. Limiti's a aquesta sorpresa, li asseguro que no votarem aquestes esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sí que els asseguro, senyor president, i amb això acabo, que votarem a favor d'aquest Projecte de Llei. Agraïxo la feina feta fins ara pels grups parlamentaris i que Déu reparteixi sort en els dies que vénen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Veus de fons.)

Senyor diputat, és una expressió. No la prengui literalment.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre diputat Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, benvolgut president. Recullo les paraules, amables paraules del portaveu del Grup de Convergència i Unió, el senyor Antoni Fernández Teixidó. Ha estat un plaer en aquesta legislatura poder debatre de temes econòmics amb vostè; he après molt, també li he dit, i espero fer-ho en un futur. Com amb els altres ponents, evidentment, eh?, amb els quals ens uneix, potser per una qüestió d'edat, més sintonia, també si em permet.

Em posicionaré en un sol torn amb relació a les esmenes que encara queden vives del Grup d'Esquerra Republicana, dient, en un principi, que és legítima tota orientació del que ha de ser la defensa dels interessos generals, dintre d'aquest món tan important del sistema financer com són les caixes, no? Però la visió del nostre Grup, creu que és millor, potser per una presència fundadora de les institucions locals, en moltes d'elles, que aquests interessos públics, aquests interessos generals estiguin residenciats, precisament, amb la presència, als consells, de les institucions locals.

La presència de personalitats de reconegut prestigi, proposades pels diferents grups parlamentaris, sens dubte tindrien un caràcter institucional, però seria difícil sostreure'l d'una orientació partidista, que, al cap i a la fi, seria, entenem, perjudicial per al bon fi, diguem-ne, de l'actuació d'aquests òrgans rectors d'aquestes entitats. Per tant, ni l'esmena que planteja aquesta representació, ni la següent que planteja quin és el percentatge d'aquesta representació, ni les característiques, per molt ajustades i amb criteris, diguem-ne d'eficiència i de coneixement, eh?, del sector, es poden..., s'han pogut admetre, ni amb aquest tràmit, doncs, admetrem. Per tant, el nostre vot serà negatiu.

Les altres dues esmenes, l'altre bloc és el que fa referència a l'aplicació dels excedents de l'explotació, diguem-ne, anual de l'activitat de les caixes. Entenem que la via del conveni, de l'acord, tal com s'ha dit, eh?, és la més adequada. I al final és la que dóna més fruits. El convenciment, la capacitat de convenciment d'aconseguir, d'intentar aconseguir objectius comuns en bé de la comunitat, a la llarga dóna més resultats que no pas la fixació d'un percentatge sobre un coeficient qualsevulla dels que es vulguin analitzar amb relació a l'ac-

tivitat financera. Per tant, aquesta és el posicionament del nostre Grup, i, per tant, també és contrari.

Regular la tipologia d'aquestes destinacions es pot obtenir perfectament a través d'aquests convenis; al contrari, jo crec que és la missió d'aquests convenis. L'evolució de la implicació en aquelles polítiques públiques, dels excedents dels resultats de les caixes d'estalvi, saben vostès que ha tingut una progressió més que acceptable. Per tant, aquest és el nostre posicionament.

Amb relació a tal com ha quedat en el seu conjunt el Projecte. A mi em sembla que el que el que hem fet és posar damunt de la taula uns aspectes que s'havien de regular, amb relació, precisament, als òrgans que gestionen aquests excedents de les fundacions gestores. Tota una sèrie, també, d'elements relacions amb la transparència del nomenament i el registre dels seus responsables. També, pel que fa referència al caràcter dels consellers i, com no, també de la presidència, el caràcter honorífic. Una regulació més específica de la presidència, sense que especifiqui, diguem-ne, un caràcter no executiu. I, en definitiva, una aplicació equilibrada dels objectius bàsics d'aquesta regulació que avui, doncs, tractem, que és: la preservació d'un model català de caixes d'estalvi que es basa en el no-intervencionisme, ni intervencionisme polític ni intervencionisme en les decisions que s'han de prendre, eh?, fins i tot en les que afecten els excedents; el reforçament i delimitació ben clara dels òrgans de govern i les seves funcions, ja siguin executives o no ho siguin, i l'increment de la representativitat de la societat catalana en el si de les caixes.

Segurament també en l'àmbit de l'economia, aquesta serà la meva darrera intervenció de legislatura. No podria deixar d'esmentar, conseller, l'agraïment a tot el Departament que vos presidiu tan eficaçment, i de les persones que estan aquí presents, de la Secretaria General, de la Direcció General afectada i la Subdirecció General, que ens han fet fàcil la feina i sobretot han fet una cosa molt important, és que, després de tot aquest treball, entenem alguna cosa més del sistema financer del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president; per posicionar el vot del nostre Grup respecte a les esmenes d'Esquerra Republicana i respecte al Projecte de Llei de caixes d'estalvi de Catalunya.

Volia començar, doncs, donant les gràcies al senyor conseller, al senyor relator i als companys dels diferents grups parlamentaris, i dir que realment ha estat un plaer treballar amb ells en aquesta Llei que, malgrat que va ser una mica curt el temps de tramitació, doncs, és una bona mostra que quan hi ha bones intencions, doncs, tots els grups, pensant pel bé del país, doncs, realment som capaços de posar-nos d'acord en temes que són vitals.

Nosaltres hem votat aquesta Llei malgrat que es van presentar pel nostre grups vuit esmenes, part de les quals, la majoria, han estat incorporades en el Dictamen, i hem retirat una esmena i dues han estat objecte de transacció.

Volia destacar, sobretot, l'esperit del preàmbul d'aquesta Llei, que fa referència a la Resolució ja presa en aquest Parlament sobre el que era l'objectiu que ha motivat la modificació d'aquesta norma. És realment agafant aquesta Resolució del Parlament com s'ha posat una mica..., s'ha fet l'actualització del que suposa la Llei de caixes, i s'ha fet realitat aquest compromís del Parlament. És un bon precedent, perquè realment les resolucions es prenen al Parlament per després fer-les efectives, de tal manera que també les lleis és bo que les votem i les portem a terme amb independència que en aquell moment el mateix Govern estigui governant o no, estigui representat al mateix Parlament o no.

Nosaltres les esmenes que hem presentat han estat bàsicament tècniques perquè amb el que era l'esperit de la Llei, com ja he dit, hi estàvem d'acord, i, sobretot, han anat adreçades a matisar o puntualitzar qüestions tècniques, com deia, a efectes de major claredat en l'aplicació de la norma. En concret, pel que feia referència al registre públic i també a l'obra social.

Nosaltres creïem que, atès que la Proposta de resolució del Parlament, la Resolució 102, del 30 de desembre del 2004, deia que havia de quedar prou clara l'orientació de l'obra social que portaven a terme les caixes..., nosaltres consideràvem que si bé és veritat que hi ha una llibertat de la caixa d'estalvis, aquesta llibertat ha d'anar més enllà del que pugui manifestar-se o pugui orientar-se a través de l'obra de govern, del Govern de la Generalitat, i, per tant, l'elecció de les inversions concretes i la forma de gestió i execució de cada actuació correspon únicament a les caixes decidir-ho. Per tant, sí compliment de la guia del que ha de ser l'obra social, però sempre amb el límit que són els mateixos estatuts i el mateix funcionament autònom de la caixa qui ha de veure com es concreten aquestes inversions i com s'executen.

També vam fer una proposta referent al fet que els estatuts havien de tenir una connexió directa entre el que era la denominació dels ens instrumentals amb la identificació de la vinculació de la caixa a través de la qual es feia l'obra social. Consideràvem que si bé és veritat que arriba un moment, doncs, que totes les fundacions se sap a quina caixa van vinculades, considerem que aquesta realitat, de fet, també s'havia d'establir de dret i, per tant, era bo que quedés dintre de la mateixa Llei.

I després les últimes esmenes que hem presentat el nostre Grup Parlamentari anaven adreçades a qüestions de publicitat dintre del que era el registre de càrrecs i entitats del Departament d'Economia i Finances; m'estic referint al registre d'alts càrrecs i consellers. El fet d'establir terminis que donen pas que s'estableixi un mecanisme de recurs consideràvem que contribuïa a una major seguretat jurídica.

I l'última, ja, a la disposició addicional segona, que el que preveia és que la refosa i, per tant, l'harmonització de totes les normes que han de donar lloc a la propera Llei haurien de fer-se com a mínim dintre del que establíem, en l'any natural.

En referència, molt breument, a les esmenes d'Esquerra Republicana, dir-li que nosaltres respectem la seva posició, però que el sistema que nosaltres tenim, el model que tenim nosaltres és un model lliberal que considera que únicament hem d'orientar, doncs, i ser realment molt constants perquè s'apliquin els percentatges de l'obra social, però deixem, en aquest sistema liberal, que siguin les mateixes caixes que s'administrin. I, per tant, consideràvem que era un sistema intervencionista, amb el qual nosaltres no ens hi podem trobar. D'acord?

Doncs, moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller i membres també del Departament d'Economia, nosaltres, evidentment, votarem favorablement aquest Projecte de llei, i sembla que tindrà la unanimitat de la cambra. No sé si el fet del títol de la Llei, de caixes, ha impressionat fins i tot a l'oposició, que s'ha donat més pressa que no pas a altres lleis com la del Memorial Democràtic o la Llei del dret a l'habitatge, que sembla que ha posat moltes més dificultats que no pas aquesta Llei de caixes. És possible que el sol fet aquest, de caixes, a Convergència i Unió, al Partit Popular i a Esquerra Republicana, els hagi donat una velocitat de creuer que no ha tingut l'oportunitat en les altres lleis. Bé, això és el que hi ha, i, en tot cas, és així, el país, i així és el que tenim.

De totes maneres, nosaltres, hi insisteixo, votarem favorablement per les coses que ja s'han dit i que hem repetit, i jo no hi insistiré.

I també dir que votarem en contra de les esmenes d'Esquerra Republicana, perquè políticament i tècnicament són totalment inviabilitats, per la qual cosa no hi podem donar suport.

Agrair també a totes les persones que han treballat en tot en aquesta Llei i que han fet possible aquesta velocitat de creuer, hi insisteixo, que tant hauríem desitjat per a altres lleis tant o més importants per al país.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Anem a avisar per votació...

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Acabat el debat, doncs, farem la votació.

I, en primer lloc, votarem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 21 vots a favor, 1 abstenció i 100 vots en contra.

Passem ara a la votació de la resta del text del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

Aquest Projecte de Llei ha estat aprovat per 122 vots a favor.

Projecte de llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00061/07)

El setè punt de l'ordre del dia ja l'hem substanciat, i, per tant, passàrem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la tramitació en lectura única del Projecte de Llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona.

D'acord amb l'article 126.1 del Reglament, presenta la iniciativa i defensa la proposta de tramitació en lectura única del Projecte de Llei l'honorable senyor Joan Saura, conseller de Relacions Institucionals i Participació.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Passo de forma molt breu a presentar el Projecte de Llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona, que com ha dit l'honorable president del Parlament és un tràmit en lectura única.

Es tracta, simplement, en aquesta modificació de la Carta municipal de Barcelona, de fer dues adequacions a la legislació vigent de dos aspectes: l'aspecte que fa referència als símbols de la ciutat de Barcelona i l'aspecte que fa referència a una qüestió més tècnica i urbanística, que també es tracta d'adequar-lo a la legislació vigent.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

L'Ajuntament de Barcelona, el seu Consell Municipal, els dies 4 d'abril del 2004 i el 23 de desembre del 2005, va adoptar la iniciativa de proposar aquestes dues iniciatives de modificació de determinats articles de la Carta municipal de Barcelona. D'acord amb el que està previst legalment, es va constituir una comissió integrada per representants de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona per tal d'elaborar els estudis i les propostes que es transformessin en un projecte de Llei.

Posteriorment, aquesta esmentada comissió, va fer una proposta de modificació que el Govern avui presenta en el Parlament com a projecte de Llei, i cal destacar que aquesta proposta de modificació de la Llei té l'acord, va tenir l'acord tant de l'Ajuntament com de la Generalitat, i, per tant, de la comissió mixta que ho proposa.

Anant molt ràpidament a la naturalesa de les modificacions proposades, d'una banda es proposa introduir una modificació per tal d'adaptar els símbols representatius de la ciutat, la bandera i l'escut, a la legislació vigent reguladora dels símbols de les entitats locals, segons l'acord adoptat per l'Ajuntament de Barcelona, com he dit abans, pel Consell Municipal, el 6 d'abril del 2004.

Segons aquest Projecte de Llei, el Projecte de Llei que ara els presento, cal modificar, doncs, els articles 3.2, 3.3, 11.1.d i 11.3.l, per tal de substituir la paraula «se-gell» per la paraula «escut» i així adaptar la terminolo-

gia a l'ordenament jurídic vigent i descriure correctament la bandera de la ciutat.

L'altra modificació fa referència a aspectes urbanístics. En aquest sentit, el Consell Municipal, el 23 de desembre del 2005, va proposar adaptar l'article 66.5 de la Carta municipal de Barcelona a allò que disposa el Decret legislatiu 1/2005, del 26 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'urbanisme.

L'article 66.5 actual de la Llei de la Carta municipal diu que cal un informe preceptiu de la Comissió Jurídica Assessora per tal d'aprovar plans que comportin una modificació de zones verdes o espais lliures; i, en canvi, el text refós de la Llei d'urbanisme, a l'article 95.3, diu que aquest informe preceptiu només es necessitarà quan ho sollicitin un terç del nombre legal de membres de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya. A més, el text de la Carta de Barcelona no havia regulat expressament les modificacions de planejament general que comportessin una modificació d'equipaments esportius. També, per tant, es proposa adaptar-lo a allò que disposa l'esmentat text refós de la Llei d'urbanisme.

Per tant, senyores i senyors diputats, simplement és una modificació que fa referència tant a l'escut i a la bandera, als símbols de l'Ajuntament de Barcelona, com una adequació a la legalitat vigent, que fa referència a aspectes tècnics i urbanístics.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Saura. S'ha fet arribar aquí a la Presidència la voluntat de tots els grups parlamentaris de fer una tramitació de lectura única d'aquest Projecte de Llei. D'acord amb l'article 126 del Reglament, si és així..., demano l'assentiment de tots els grups. *(Pausa.)* Així és. Continuem, per tant, amb la seva tramitació.

Per fixar la seva posició, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, molt breument, tractem, com ja s'ha anunciat, una modificació de la Llei de la Carta municipal; d'una banda, pel que fa als símbols de la ciutat de Barcelona i, per l'altra, un aspecte concret de la legislació urbanística.

Pel que fa al primer, tots dos han estat consensuats en l'àmbit de l'Ajuntament de Barcelona, i, per tant, ja avanço el suport del nostre Grup al Projecte de Llei que ara se sotmet a votació.

Sí voldria dir, només respecte al primer, que hi donem suport, en primer lloc, perquè és una modificació que ho adapta a la legislació i a la normativa vigent. Els símbols, més enllà dels signes, a darrere hi ha l'expressió d'un sentiment, tal com queda regulat queda clar l'expressió d'un sentiment d'identitat municipal, també d'un sentiment de catalanitat i, també, de capitalitat de Barcelona, com a cap i casal de Catalunya. Per tant, ens sentim plenament identificats amb aquesta expressió, amb aquests símbols, i, per tant, hi donem suport.

Pel que fa a l'altre aspecte, el de la modificació a la Llei d'urbanisme, també hi donem suport per un doble motiu de coherència: d'una banda, coherència amb la normativa que en l'article 95 actualment preveu la legislació urbanística d'aplicació a tot Catalunya. I, per tant, entenem que tots els municipis han de tenir la mateixa tramitació. I, per tant, ens sembla bé adaptar-ho, per motius de coherència, en el cas de la ciutat de Barcelona, i també per coherència, des del moment que el nostre grup municipal ja va donar suport en aquest punt.

Això sí, voldria dir, i amb això acabaré, que, per explicar també la posició del nostre Grup respecte a l'article 95, que va ser modificat l'any 2004 i que, precisament, va ser un dels pocs als quals nosaltres ens vam oposar, en el sentit que aquesta modificació implica i suposa una disminució dels controls pel que fa a la tramitació de modificació de zones verdes, a les modificacions puntuals de planejament. I aquí hi ha un risc, que és cert, que accelerem la tramitació, en alguns aspectes pot ser positiu, però hi ha un risc davant del qual caldrà ser molt –molt– curosos.

No en va nosaltres ho vam advertir en el seu moment, també vam advertir per motius de coherència la disfunció que es produïa amb la Llei de la Carta municipal. No se'ns va fer cas. Es va introduir en la proposta de Decret legislatiu de refosa de la legislació urbanística vigent a Catalunya. La Comissió Jurídica Assessora va ser un dels punts que va rebutjar en el seu Dictamen, en entendre que hi havia un excés en el que era el mandat de legislador, precisament, a l'hora de refondre la legislació urbanística. I, per tant, ara ho hem de fer a través de la Llei de la Carta municipal. Ja he avançat que hi donem suport, però que hauria estat millor i ens ho hauríem estalviat, si ho haguéssim recollit, ja, d'entrada, en la modificació de la Llei d'urbanisme que vam fer el 2004.

En tot cas, acabo repetint i reiterant el suport del nostre Grup, tant pel que fa als símbols com pel que fa a la modificació de la Llei d'urbanisme, per aquesta doble coherència que he esmentat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigdomènech. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president. També molt breument per posicionar el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en aquest Projecte de Llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona.

Dues són les qüestions que porten en aquesta lectura única a la nostra consideració, amb concordança amb allò aprovat pel plenari del Consell Municipal de la ciutat comtal i que va rebre la proposta, pel que fa al primer tema, en l'article primer, una unanimitat. Es tracta, tal com s'ha dit, d'aplicar la simbologia de la ciutat, tant pel que fa referència a l'escut com també a la bandera.

Si la mateixa institució que ha d'exhibir aquests símbols i aquesta bandera està d'acord amb la delimitació, el Parlament l'únic que pot fer és adaptar-la a una llei, adaptar la Llei de la Carta municipal a aquests preceptes.

Se'ns ha fet arribar una esmena d'addició que, en tot cas, després ja es relatarà en tota la seva amplitud, que el que fa és delimitar, des d'un punt de vista tècnic –veixil·lològic, em sembla que se'n diu–, quins són els continguts d'aquest escut. És una esmena que pretén incorporar o addicionar a l'exposició de motius del Projecte tots aquests preceptes tècnics molt acuradament en el text.

Pel que fa referència a l'altre aspecte que aquesta modificació de la Llei pretén, no podria jo millorar la presentació que ha fet abans el ponent del Grup de Convergència i Unió; la seva experiència en matèria urbanística m'ho faria impossible, però sí que el cal és fer avinent a tota la cambra que el que no pot ser és que la Carta municipal de Barcelona incorpori elements, diguem-ne, de menys agilitat o elements, diguem-ne, de més problemàtica de tramitació que no pas el que el text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya preveu per a tots els ajuntaments de Catalunya.

És veritat que existeix una subcomissió específica de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya per tractar els temes específics de la ciutat; que, per modificar el planejament, pel que fa referència als equipaments esportius, els equipaments de tot tipus, els espais públics i, molt concretament, les zones verdes, cal el Dictamen d'aquesta Subcomissió, però que la remissió al Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora, que és aquell termini que tots els ajuntaments temem, perquè consumeix un temps que, de vegades, no és concordant amb la voluntat de transformació de les ciutats, s'ha de produir en els termes que el text refós de la Llei d'urbanisme preveu per a tots els municipis i no fer una excepció en el cas de Barcelona que, en el sentit contrari, diguem-ne, de la seva dispensa, contrari, en el sentit de discriminar negativament l'Ajuntament de Barcelona, amb relació als altres ajuntaments de Catalunya.

Per tant, el nostre Grup es posicionarà, evidentment, a favor d'aquest Projecte de Llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona i també no té cap inconvenient que s'incorpori aquesta esmena addicional entre el tercer i quart paràgraf de l'exposició de motius, que, en cas d'aprovar-se, doncs, passarà a definir-se com a preàmbul de la Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquesta una llei que ve a transposar..., no, transposar no seria la paraula correcta, però ve a adaptar en la legislació catalana, i, per tant, havia de passar pel Parlament de Catalunya una decisió del Ple municipal de Barcelona..., valgui que digui, del 6 d'abril de 2004. Per tant,

no sé si hauríem pogut anar una mica més ràpid i utilitzar un procediment que permetés un debat una mica més serè. Tot i que el que es diu tots hi estem d'acord i es debat ràpid, sí que és veritat que, a última hora, hem hagut de fer alguna correcció en alguna esmena tècnica per recollir bé el sentit de la Moció que en el seu dia es va aprovar en l'Ajuntament de Barcelona, i que era una moció que ara en parlem sortosament molt tranquil·lament, ara en parlarem estant tots d'acord, ara en parlarem des del consens, que és on han d'estar els símbols i és on han d'estar tant els escuts com les banderes, com els diferents símbols: han d'estar al centre del que el conjunt de la gent vol i han de ser el punt de trobada del màxim o, si pot ser, de tots els ciutadans.

Per tant, era important, doncs, que introduíssim aquesta esmena tècnica que ve a definir l'escut, concretament, ja que el text de la Llei permetia unes interpretacions que, en el seu moment, van portar una problemàtica llarga. I, per tant, està bé que diguem que l'escut de la ciutat serà caironat, constituït per la Creu de Sant Jordi i la creu plena de gules sobre el camp de plata i pel signe de Catalunya, pels quatre pals de gules sobre camp d'or i que s'alternaran en dos signes en cadascun dels quarters que l'integren, perquè aquesta és la definició que a l'Ajuntament de Barcelona els cinc grups van donar.

Per tant, agrair que tots els grups hàgim acordat conjuntament aquesta esmena tècnica, que ve a ratificar el que el 6 d'abril de 2004 en el Ple de l'Ajuntament de Barcelona es va tancar una polèmica segurament molt més llarga del que a tots ens hauria agradat, molt més estèril del que a tots ens hauria agradat i que, per tant, avui evitem..., definim bé aquesta Llei que es reproduceixi novament.

Pel que fa al segon punt, entenem que és correcte i que realment feia falta que el nivell de control, el nivell de supervisió, en legislació urbanística, per damunt de l'Ajuntament de Barcelona no hagués de ser superior al de qualsevol altre ajuntament de Catalunya; més aviat seria comprensible que, atesa l'existència d'una legislació especial per a Barcelona, atesa la competència d'aquesta ciutat i la seva mida i la seva experiència, tingués, fins i tot, les mans més lliures que d'altres municipis. No era així, les tenia més lligades, i avui el que fem és fer justícia i equilibrar-ho i posar els mateixos nivells de control a tots els municipis.

Per tant, el suport del nostre Grup a la Llei que s'aprova avui i l'agraïment, de nou, a tots els grups perquè entre tots hàgim consensuat resoldre la qüestió de símbols i no haver d'obrir, novament, una discussió de símbols, que felixment el 2004 es va tancar a la ciutat de Barcelona i que avui només cal que ens limitem a certificar-ho.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. En nom del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Rafael López Rueda.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, hi han situacions en la vida que un no vol que

acabin, hi han altres situacions de la vida que un espera que arribi el final, i jo crec a un bon final, a un bon port, no qualsevol final.

Jo crec que avui arribem a un final d'una cosa que la travessia ha estat massa llarga, que el viatge ha estat, a vegades, no amb tot el bon temps que hauríem esperat, però que, per fi, tanquem i ho tanquem amb una unanimitat aclaparant, no només a l'Ajuntament de Barcelona, sinó també al Parlament de Catalunya, i, per tant, ens en podem felicitar.

I ens en podem felicitar perquè el camí, com hem dit, no ha estat fàcil. Recordem que hem viscut episodis molt kafkians, a la nostra ciutat, al cap i casal de Catalunya, a la capital, com tenir tres banderes en quatre mesos. Hem viscut vuit anys, a vegades, de controvèrsies que la gent, la població, no entenia, perquè no formaven part tampoc de cap de les prioritats dels problemes principals dels barcelonins i de les barcelonines. Hem viscut, també, com un tribunal ha declarat il·legal una bandera proposada per l'Ajuntament. Hem viscut dos anys després d'aquest acord, per fi, que hagi arribat a aquest Parlament.

I diem que era una controvèrsia estèril pel que parlàvem, perquè la bandera que teníem l'any 95 era una bandera que ja estava ratificada, que ja estava acordada, que ja s'inclouia en el que són les normes de l'heràldica i que, per una altra part, no tenia tampoc una petició dels barcelonins i de les barcelonines perquè s'encetés aquest debat.

Perquè a vegades nosaltres volem ser molt moderns. Volem ser molt «progres». Volem aprovar noves normes, noves lleis, nous símbols, i, al final, fixin-se, quina ha estat la contradicció que, al final, hem aprovat la mateixa bandera i el mateix escut que teníem, que va aprovar l'Ajuntament de Barcelona el 3 de maig de 1906; és a dir, d'ara fa cent anys.

Per tant, aquesta és la situació que tenim ara i aquesta és la situació que, per fi, hem tancat. Una situació que, com hem dit, hem tancat amb un gran consens per part de tots els diputats i per part de l'Ajuntament de Barcelona; que hauríem de fer també una autocrítica de com ha anat la situació que hem viscut. Però que finalment hem donat la raó a aquells que la tenien; els polítics no podem fer de tècnics, no podem fer d'especialistes, no podem fer de la gent que sap d'heràldica, no els podem substituir, i hem tornat al debat d'on no l'havíem d'haver tret mai.

Per tant, nosaltres ens en congratulem, hi votarem a favor, inclosa aquesta esmena, ho fem també amb un esperit crític, també se'ns ha d'entendre; hem viscut vuit anys i no podem incloure esmenes a corre-cuita, a última hora, perquè hem tingut molt temps, i sobretot també hem tingut molt temps a partir dels dos anys que hem tingut de l'acord de l'Ajuntament de Barcelona, però per refermar aquest esperit de consens per part de tots hem acceptat incloure'ns dintre d'aquest consens màxim per part de tots.

Per tant, alegrar-nos perquè hem arribat a un bon port, hem arribat a una bona fita, i esperem que els símbols de Barcelona, la bandera i l'escut, siguin uns símbols que tinguin una durada en el temps.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Des de l'escó, i breument, per no repetir coses que ja han dit els altres diputats, expressar el suport del meu Grup a les modificacions que s'han plantejat de la Carta, també a l'esmena tècnica. I, en tot cas, constatar que avui aprovem dues qüestions derivades de dos acords presos per unanimitat per l'Ajuntament de Barcelona, un l'abril del 2004, l'altre el desembre del 2005.

I en relació amb la primera modificació, la que afecta escut i bandera, simplement també expressar que els símbols han de ser respectuosos amb la història, alhora han de tenir capacitat de comunicar amb els ciutadans i ciutadanes d'avui, que són diferents dels de fa temps, i, en tot cas, el que és evident és que els símbols han de quedar lluny de picabaralles partidistes, han de ser de tots i de totes, han de ser consensuats, i això és el que es produeix avui.

La segona modificació, també ja s'ha comentat; no té lògica que, d'acord amb la Llei d'urbanisme, els altres municipis de Catalunya tinguin unes certes facilitats en relació amb determinats aspectes de presa de decisions que l'Ajuntament de Barcelona no tenia fins ara. I, per tant, donem suport també a aquesta segona modificació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Ara cridem a votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Acabat el debat, passarem a la votació.

Posem, doncs, a votació el Projecte de Llei de modificació de la Carta municipal de Barcelona, amb la correcció tècnica que ja coneixen els grups i que ha estat signada per tots els grups parlamentaris.

Per tant, comença la votació.

Aquest Projecte de Llei ha estat aprovat per 122 vots a favor.

Projecte de Llei sobre la prestació de serveis d'inspecció de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00063/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la tramitació en lectura única del Projecte de Llei sobre la prestació de serveis d'inspecció de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'article 126.1 del Reglament.

Presenta la iniciativa i defensa la Proposta de tramitació en lectura única del Projecte de Llei l'honorable senyor Jordi Valls, conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Jordi Valls i Riera)

Gràcies, senyor president. Aquest Projecte de Llei, relatiu a la prestació de serveis d'inspecció en matèria de seguretat industrial de la Generalitat de Catalunya, que presentem en l'últim Ple de la legislatura i que hem tramitat pel procediment de lectura única, previst per l'article 126 del Reglament del Parlament, correspon a un exercici, si m'ho permeten dir, de responsabilitat política.

No cal que els digui que no és aquest el Projecte de Llei que m'hauria agradat presentar davant d'aquesta cambra. Crec que el resultat final de tot el llarg procés d'elaboració, de discussió i debat en ponència parlamentària del Projecte de Llei de seguretat industrial, presentat al Parlament el mes de setembre de l'any passat, havia aconseguit crear una nova normativa amb un alt nivell de consens per tots els agents implicats, i, en conseqüència, havia cobert a bastament les expectatives creades per definir un nou model de gestió de la seguretat industrial a l'alçada de les necessitats actuals de la societat catalana, que, evidentment, no són les mateixes de fa vint anys.

En efecte, ens segueix fent falta un nou model capaç de satisfer les noves necessitats dels usuaris del servei de seguretat industrial, que podríem resumir bàsicament en tres: una demanda creixent de qualitat i de prestacions del servei d'inspecció; una necessitat d'incrementar l'eficiència de la gestió, i també una necessitat d'oferir als ciutadans una major capacitat d'elecció pel que fa als operadors privats proveïdors de serveis d'inspecció.

El model concessional que tenim encara vigent no respon aquestes necessitats, perquè redueix a un nombre molt limitat les opcions i les alternatives de serveis existents, en concret a dos organismes de control en l'àmbit de la seguretat i instal·lacions, i a dos més en la inspecció tècnica de vehicles.

D'altra banda, també ens cal un nou model de característiques pròpies per a Catalunya que integri de forma harmònica la necessària intervenció de l'Administració, en el que es pot definir servei públic d'interès general, amb l'establiment d'un règim de concurrència amb altres operadors privats de la inspecció.

Nosaltres defensem aquesta opció perquè creiem que en l'àmbit de la seguretat no és possible optar per un model de liberalització pura. Una obertura total del mercat posaria per davant de l'interès general els interessos econòmics de les empreses i no permetria assegurar la qualitat dels serveis, que, d'altra banda, són imposats per les disposicions vigents en matèria de seguretat industrial. Les experiències negatives d'altres comunitats autònomes en aquest sentit ens indiquen que no hem de seguir en aquest camí.

Malauradament tot això haurà d'esperar, perquè algunes tàctiques dilatòries i la manca al darrer moment del suport parlamentari necessari han fet impossible l'elaboració d'aquest nou marc normatiu de la seguretat industrial, que serà una tasca pendent per a la propera legislatura.

La manca d'aprovació del Projecte de Llei de seguretat industrial, juntament amb la finalització el proper 23 de

juliol de la vigència de les concessions actuals del servei d'inspecció tècnica de vehicles i el proper 10 de setembre de les corresponents al servei de control reglamentari de les instal·lacions industrials, hauria creat una situació que podríem anomenar de buit legal autonòmic, de greus conseqüències per al futur d'un model català de gestió de la seguretat industrial, que cal evitar.

En efecte, a manca d'aquesta normativa pròpia de la Generalitat, s'hauria d'aplicar necessàriament la normativa estatal de caràcter absolutament liberalitzador.

L'aplicació d'aquesta normativa liberalitzadora estatal en un mercat que, com s'ha dit, és de demanda obligatòria, i on la qualitat no l'exigeix el client, suposaria, en primer lloc, l'autorització de qualsevol nou operador que pogués posar en funcionament una estació d'inspecció tècnica de vehicles i l'inici automàtic d'activitats a Catalunya de tots els operadors de control reglamentari de les instal·lacions industrials ja autoritzats a qualsevol altra comunitat autònoma que ho desitgin.

El resultat d'això hauria estat certament paradoxal i contradictori. Mentre que, d'una banda, la Sentència del Tribunal Constitucional reconeix la competència de la Generalitat de Catalunya per dictar la normativa que consideri més adequada per al règim de gestió de l'esmentat servei, de l'altra, en no haver legislat respecte a això, hauria d'aplicar-se la normativa estatal impugnada, ja que és d'aplicació subsidiària. Això faria impossible, molt probablement de forma ja irreversible, la creació d'un model català.

Per tot això, i com a exercici de responsabilitat política, com abans hi feia referència, hem hagut de presentar aquesta nova Llei de caràcter transitori, i que té bàsicament tres objectius.

En primer lloc, fixar un període de divuit mesos perquè el nou Govern sorgit del procés electoral presenti al Parlament una llei de seguretat industrial que reguli el règim jurídic dels operadors de la inspecció a Catalunya.

En segon lloc, donar continuïtat als serveis actuals i seguretat jurídica als operadors en matèria de seguretat industrial perquè després de finalitzades les concessions i conclosos els processos de reversió dels béns i drets corresponents a la Generalitat, s'obri i es reguli un període transitori fins a l'aplicació del nou marc normatiu que establirà la Llei de seguretat industrial, en què s'habiliti excepcionalment els anteriors concessionaris per continuar utilitzant els béns i drets de les concessions, ara ja extingides.

En paral·lel al règim d'habilitació extraordinari anterior, no es podrà atorgar en aquest període transitori cap altre títol habilitant per a la prestació de serveis d'inspecció tècnica de vehicles i de control reglamentari. És a dir, la Llei té un caràcter transitori, fixa un període de divuit mesos, garanteix una seguretat jurídica als actuals operadors i, malgrat que es produeix ja la reversió de les concessions que s'acabaran properament, el mes de juliol i el mes de setembre, se'ls habilita, els mateixos, se'ls dota de seguretat jurídica perquè puguin continuar la seva gestió.

De totes formes permetin-me per acabar fer algunes darreres consideracions respecte al Projecte de Llei de seguretat industrial.

La voluntat d'aquella Llei que avui no és possible era passar d'un model de concessió a un altre d'autorització, garantint els requeriments imprescindibles de seguretat industrial.

Però això no podrà ser perquè, malgrat que hem estat dos anys treballant i discutint sobre aquesta Llei, per part de tots els grups, que han fet diferents incorporacions importants en la seva millora, i més enllà del suport a aquest projecte, hem de tenir en compte, d'alguna forma, les posicions..., o algunes posicions que han tingut els diferents grups, hi insisteixo, malgrat aquests dos anys de feina activa.

Com els deia, des del PSC i des d'Iniciativa per Catalunya s'ha defensat, durant tot el procés d'elaboració i de debat de la Llei de seguretat industrial que avui no es pot portar a votació d'aquest Ple, s'ha defensat i es defensa un model d'autorització que permeti operar amb competència un procés de liberalització controlat amb rigor, qualitat i garantia de servei al ciutadà.

Per part del Partit Popular s'ha mantingut durant tot aquest període una posició estable, partidària d'una liberalització completa, amb la qual podem no estar d'acord, però la seva posició ha estat clara durant tot aquest procés.

A hores d'ara no coneixem la posició de Convergència i Unió, probablement perquè han considerat que la revocació que es va produir en el seu moment de les concessions era un atac a un plantejament inicial que feien, o la defensa d'un altre model, i, si més no, la voluntat que hi havia en la Llei de seguretat industrial era la defensa d'un model millor.

I finalment, per part del Grup d'Esquerra Republicana, que ha tingut una actitud molt positiva en el desenvolupament d'aquesta Llei..., finalment ha expressat temors respecte a la transparència en l'aplicació de la Llei. I voldria dir-los-ho amb tota la humilitat: transparència en aquests moments és prendre decisions; és més transparent la capacitat de prendre decisions respecte a aquest model que durant aquests dos anys entre tots hem sabut..., i hem elaborat.

Perquè de les darreres notícies que s'han produït dins d'aquest país sobre el procés de venda d'Applus a una empresa estrangera, ens trobem amb la paradoxa que el 75, gairebé el 80 per cent del que podríem anomenar mercat de la seguretat industrial en aquest país, sigui ITV i sigui ECA està controlat en el dia d'avui per dos empreses estrangeres. No és que això sigui positiu o negatiu, però avui, el manteniment del programa de concessions actuals, que eren les mateixes que hi havien, la prorroga d'aquesta situació implica no l'obertura del mercat i que actualment hi hagi una empresa que controla els dos terços de la facturació corresponents al que fins ara era Applus i que ara ja serà capital britànic, i gairebé un 12 per cent de l'altra empresa, que és de capital alemany.

Perquè el capital, des d'aquest punt de vista, es comporta amb criteris econòmics. I si algú en el seu moment volia afavorir una estratègia, absolutament legítima, i fins i tot plantejada des de la bona fe, de tenir campions nacionals catalans en termes de tecnologia i de seguretat industrial, avui se li ha de dir amb tota claredat que les coses no funcionen així. No han funcionat així.

Avui, doncs, aprovem el pla B; el pla que permet donar una certa seguretat jurídica. Però no dubtin que d'aquí divuit mesos haurem d'estar aquí de nou per decidir sobre un nou model. I vull manifestar el meu desig i la meva confiança que molt properament podrem comptar amb una molt bona llei de seguretat industrial, que fins i tot puguem millorar i pugui arribar a ser una referència, exemple de modernitat i de qualitat a nivell de tot l'Estat.

Voldria, per acabar, reconèixer la important tasca que realitzen els agents que formen part d'aquesta estructura en xarxa de la seguretat industrial, i en concret els col·lectius professionals, les empreses instal·ladores i mantenidores, les empreses subministradores, els organismes d'inspecció i molt especialment els funcionaris de la Generalitat, que estic segur que en un futur, esperem que com ja he dit molt proper i en un nou marc normatiu més adequat, podrem..., podran –perdó– desenvolupar la seva activitat amb més recursos i podran visualitzar millor els resultats del seu esforç i dedicació.

A tots, moltes gràcies. I lògicament els demano el vot favorable.

El president

Podem admetre, doncs, la tramitació en lectura única d'aquest Projecte de llei? (*Pausa.*) Doncs, per assentiment acordem la tramitació en lectura única.

I ara tenen la paraula els grups parlamentaris per fixar la seva posició.

En primer lloc, l'il·lustre senyor Oriol Pujol i Ferrusola, que ho farà en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor conseller... Senyores i senyors diputats, tinc pressions de tot tipus perquè sigui el més breu possible, eh? És prou evident que fa una estona ha caigut el teló, o ha acabat de caure el teló, i per tant, com qui diu, estem ja tancant els llums, no?

Bé, en tot cas molt ràpidament, senyor conseller i senyores i senyors diputats, des de Convergència i Unió, alegria, eh? Tenim una alegria que no volem contenir. Per tant, la traspassem i la manifestem públicament, no? L'alegria en el sentit que, bé, entenem que en el fons es produeix una certa rectificació. Una certa rectificació que no ens sorprèn, conseller; no ens sorprèn el més mínim perquè vostè sap –en tot cas crec que altres membres d'aquesta cambra també saben– que Convergència i Unió va fer fa setmanes ja un oferiment al Govern en el sentit que el que tocava fer era una mica això. És veritat que es van rumiar diferents fórmules, eh? I fins i tot hauria estat molt imaginatiu i molt nou poder disposar ja de la fórmula del decret llei si el nou Estatut avui hagués estat vigent, o sinó, senzillament, haviem comentat fins i tot l'opció senzilla d'un decret del Govern.

Bé, ha estat aquesta fórmula escollida pel conseller i pel Departament, i pel Govern. Ens sembla correcta, ens alegra, i respon una mica al mateix oferiment que nosaltres fèiem. Per tant, ja li anuncio, conseller, i ja ho

sap vostè, que nosaltres votarem que sí, eh? I votarem que sí amb l'esperit que en aquell dia ja vam fer aquest oferiment, del que avui pren cos, en el fons per dir: «Home, posem fi a un embolic.» En el fons ens havíem posat tots plegats en un cert embolic judicial, en un cert embolic de criteris, en un cert, fins i tot, embolic de models, no? S'hi havia posat el Govern inicialment i s'hi havia posat poc o molt també tot el Parlament de Catalunya. Per tant, bé, celebrem –i era part de l'ofertament inicial– que posem fi a aquest embolic, no?

També, un altre motiu és perquè en el fons era una llei que estava en curs, inicialment ja, al nostre entendre, evidentment, mal plantejada. Era una llei que d'inici se sotmetia a la legislació espanyola; potser no s'havia previst que en el transcurs i en l'*itinere* es produiria una sentència del Tribunal Constitucional en els termes que s'ha plantejat i que s'ha resolt. També jo crec que era una llei que suposadament s'embolicava sota un esperit liberalitzador, però –repeteix–, suposadament. Però en tot cas era una llei que s'hauria pogut aprovar, eh?, i aplicant estrictament els terminis podríem en aquest Ple, el dia 13, 14, o només 13, podríem haver-la votat, no? Per tant, en part no es vota perquè d'essència, d'essència, el plantejament clar i ferm respecte al que calia fer no hi era –no hi era. Per tant, és amb aquesta evidència també que nosaltres vam fer ja fa setmanes l'ofertament, i això el conseller ho coneix.

I una cosa que compartim, senyor conseller, que vostè acaba de manifestar aquí mateix i que, per tant, també fem nostra. L'ofertament aquell dia també es va fer, i per tant el compartim amb la necessitat de donar estabilitat jurídica als operadors. És molt important poder donar estabilitat jurídica a un servei, que poden haver-hi opinions diverses, però a un servei públic que està ben prestat. I era important que, després dels mesos i mesos que la gent de la Ponència, eh?, alguns companys diputats i diputades hem anat treballant sobre això, doncs ara que aquest procés legislatiu entra en via morta, poguéssim donar una certa tranquil·litat jurídica.

Aquests són els motius que ens van empènyer a fer l'ofertament fa setmanes, que avui pren cos, que també fem nostre, que ja li avancem que celebrem poder-lo votar favorablement. I en el fons celebrem la decisió empesa pel Govern, senyor conseller, i la decisió empesa per vostè, que és valenta, que respon efectivament a responsabilitat política i que respon també a rectificació, a una certa rectificació com a mínim, no? A una certa rectificació per a una de les coses que fa, evidentment, és ubicar i col·locar en via morta el tràmit de la Llei, tal com s'havia vingut treballant al Parlament de Catalunya; l'ubica en una via morta. Una via morta que, en tant que hi ha gent que ens escolta que ha col·laborat molt en aquesta negociació, que al final no veurà la llum, jo des d'aquí sí que vull agrair tota la feina feta perquè a molts ens ha obert els ulls i ens ha donat informació, i ens ha donat perspectiva. I jo ho voldria encarnar en la figura del subdirector general, que avui ens acompanya aquí mateix, per encarnar que la feina no ha estat en va; el procés legislatiu –perquè hi ha hagut una rectificació del Govern– s'ubica en via morta, però la feina feta no ha estat en va, i agraïm, des de Convergència i Unió, en el seu nom i a tota la gent que ha col·laborat amb vostè, senyor Roig, doncs, la tasca empesa.

En tot cas, el que sí s'acaba produint, evidentment, i vostè ho ha manifestat, i ho celebrem, és una pròrroga de divuit mesos del model de concessió que nosaltres defensem.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera González

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc he de dir que –i no crec que el conseller pensi el contrari– no hi ha hagut cap rectificació per part del Govern. El Govern no ha escollit aquesta fórmula de llei de lectura única que es presenta avui, sinó que s'hi ha vist obligat per la força dels fets. La presentació en aquesta cambra d'aquest Projecte de llei, pel qual s'estableix un període transitori per a la prestació del servei d'inspecció tècnica de vehicles i de control reglamentari ve motivada per la impossibilitat d'aprovar, per falta del consens necessari, la Llei de seguretat industrial que els grups que donem suport al Govern teníem prevista.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Lamento que la bona feina feta per part de tots els grups parlamentaris en la Ponència constituïda per elaborar la Llei de seguretat industrial no hagi arribat a bon termini; i que no hàgim tingut l'oportunitat de crear un nou model català de seguretat industrial, obert a una concurrència ordenada, que respectava els drets dels actuals concessionaris i que exigia un alt nivell de qualitat en la gestió de la seguretat industrial.

Crec sincerament que amb les aportacions de tots havíem aconseguit elaborar una bona llei. I expresso per això el meu agraïment als ponents, a la lletrada, la senyora Anna Casas, i al subdirector de Seguretat Industrial, el senyor Albert Roig, que veig entrar a la tribuna d'invitats, pel seu savi i constant assessorament.

També agraeixo les aportacions dels agents del sector, les empreses i els treballadors afectats, que han fet propostes interessants, en alguns casos incorporades al dictamen de la Llei que avui no podem aprovar. Crec també que tots hem après moltes coses sobre la seguretat industrial al llarg del treball de la Ponència, i espero que aquest treball serveixi en la propera legislatura per aprovar la Llei de seguretat industrial, que obligatòriament s'haurà de presentar en aquesta cambra.

He de dir que en cap moment, com s'ha dit per part del Grup d'Esquerra Republicana, per justificar la seva tacticista oposició a acabar la tramitació del Projecte de llei de seguretat industrial, en cap moment les autoritzacions als nous operadors que aquesta llei regulava s'haurien pogut fer abans del primer trimestre de l'any vinent. És a dir, no s'haurien pogut fer abans de les eleccions. Les noves autoritzacions, condicionades no només als requisits que estableix la normativa estatal, sinó també als requisits addicionals que el Projecte de

la llei catalana introduïa, no s'haurien pogut fer, com he dit, abans del primer trimestre del 2007, perquè abans s'havia d'haver aprovat el reglament de desenvolupament, i iniciar-se llavors tot el període de presentació de sol·licituds dels operadors.

Aquesta Llei, la de seguretat industrial que proposàvem, volia evitar la liberalització total que imposa la normativa estatal, aprovada pel Partit Popular, al mateix temps que eliminava l'actual duopoli, i en el cas del servei d'ITV, pràcticament, monopoli, en la prestació dels serveis d'inspecció de seguretat industrial. Amb l'oposició del Grup d'Esquerra Republicana a l'aprovació de la Llei de seguretat industrial no s'aconsegueix més que el manteniment d'aquesta situació de monopoli fins que no s'aprovi aquesta Llei en la propera legislatura. I porta també com a conseqüència la necessitat d'aprovar la Llei que avui sotmetem a aquesta cambra per evitar l'obligatorietat d'aplicar la norma estatal i per tal de permetre l'exercici de les competències que l'Estatut reconeix a la Generalitat en aquesta matèria.

La Llei que presentem avui té per objecte garantir la prestació dels serveis d'inspecció tècnica de vehicles i de control reglamentari de les instal·lacions industrials, i habilita els actuals concessionaris a continuar prestant aquests serveis. Per això l'article primer, dels només dos articles que té la Llei que avui presentem, fa referència a l'obligatorietat que he mencionat abans, que el Govern de la Generalitat presenti al Parlament, en el termini de divuit mesos, un avantprojecte de llei de seguretat industrial que estableixi el marc normatiu de la seguretat industrial a Catalunya. En el cas que no s'aprovis la Llei que avui sotmetem a aquesta cambra, finalitzat l'actual període concessional, s'hauria d'aplicar necessàriament, com ja he dit, la normativa estatal, si no existeix una normativa pròpia de la Generalitat, com la que pretenem aprovar amb la frustrada Llei de seguretat industrial, i com la que s'haurà d'aprovar dins dels divuit mesos que estableix l'article 1 de la Llei que espero que aprovem avui.

Quines serien les conseqüències de la no aprovació d'aquesta Llei? Ja les ha explicat a bastament el conseller. S'hauria d'aplicar paradoxalment el Decret llei 7/2000, que la Generalitat havia impugnat, tot i haver guanyat el recurs d'inconstitucionalitat interposat. Això implicaria que s'hauria d'autoritzar qualsevol operador d'ITV a partir de la finalització de la concessió, en aplicació d'aquest Decret, i perdriem així l'oportunitat que ara té la Generalitat d'imposar requisits addicionals als estatals, de qualitat i distribució territorial equitativa d'aquests serveis.

I pel que fa als operadors de control, passaria una cosa semblant. A partir de la finalització de les concessions, a Catalunya s'haurien d'aprovar tots els operadors ja autoritzats per una altra comunitat autònoma que ho desitgin, només notificant a la Generalitat l'inici immediat d'activitats a Catalunya.

Aquesta Llei pretén evitar la paradoxal i, al nostre parer, indesitjable situació que acabo de descriure. Indesitjable per als usuaris, per les probables deficiències de qualitat i d'accés als serveis que resultarien d'un model completament liberalitzat. Indesitjable per als operadors, per les situacions de *dumping*, que també probablement es donarien. Indesitjable per als treballadors

del sector, pels baixos salaris, precarietat i deficient formació que comportaria una competència sense fre pels preus dels serveis.

I per últim, indesitjable per al Govern, que veuria enormement dificultada la seva funció de control de controls, és a dir, l'efectivitat del control administratiu de la tasca dels operadors per la seva excessiva i indiscriminada proliferació.

Demano, doncs, el vot favorable de tots els grups representats en aquesta cambra per a aquesta llei de vocació transitòria, confiant que tots sabrem posar el nostre sentit de país i la nostra responsabilitat per damunt de les nostres diferències polítiques. Els ho devem als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, a tots els usuaris dels serveis de seguretat industrial, a les empreses i als treballadors.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per fixar la posició en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, el procés del Projecte de Llei de seguretat industrial ha tingut un camí llarg i complicat. Aquest Projecte de Llei de seguretat industrial pretenia regular en un únic text tota la matèria de seguretat industrial establerta en diferents normes, incloent-hi el règim jurídic dels diferents operadors que actuen en matèria de seguretat industrial, que són els organismes de control i els titulars del servei d'inspecció de vehicles. La complexitat de la matèria a regular, la seva incidència sobre l'activitat econòmica i la necessitat d'establir un mecanisme que garanteixi a la ciutadania un eficaç sistema de control de la seguretat industrial feien preveure un procés laboriós.

Podríem afirmar que el tema ve de lluny. El govern del PP es va treure de la màniga un Real Decreto Ley de Medidas Urgentes en el Sector de las Telecomunicaciones –el 7/2000 famós, que ja s'ha citat aquesta tarda moltes vegades–, on sota el pretext de la liberalització del mercat de les telecomunicacions es colava una liberalització en la prestació de serveis de les ITV, competència, aquesta, reservada a la Generalitat, i a què posteriorment el Govern de la Generalitat va presentar un recurs d'inconstitucionalitat.

En els últims dies de la legislatura del Govern de Convergència i Unió, inexplicablement, va prorrogar per decret les concessions dels organismes de control i els operadors d'ITV fins a l'any 2014. El Govern tripartit va anul·lar aquestes prorroques i va presentar un avantprojecte de llei de seguretat industrial. Tot això va generar recursos, per part dels operadors, que encara no estan resolts.

A punt de començar la discussió en ponència, la Sentència 332/2005 del Tribunal Constitucional, del 15 de

desembre de 2005, reconeixia a la Generalitat –ho ha dit també la diputada Teresa Carrera– la competència exclusiva en matèria de seguretat industrial i la capacitat de regular el servei d'inspecció de vehicles.

Els *inputs* sobre l'Avantprojecte no havien resultat precisament gaire positius. Quan es va presentar aquest avantprojecte, es va dir que era una llei polèmica: l'informe del CTEESC, els informes inclosos dins de la memòria, fins i tot, del Projecte; no hi havia hagut comunicació amb els sectors, ni amb els agents socials, ni amb els operadors, ni tan sols amb els col·legis professionals, i els mitjans de comunicació ho van reflectir. Aquesta Llei havia generat una malfiança pel canvi que comportava de model, i sobretot per com es produïa aquest canvi i com i qui controlaria l'entrada dels operadors.

Voldria fer, però, un comentari a les reunions de la Ponència. La Ponència de la Llei de seguretat industrial va durar diversos mesos. Voldria ressaltar el treball d'aquesta Ponència, ja que el contingut del text final va resultar francament millorat. Gràcies a l'esperit dialogant i integrador de la diputada Teresa Carrera, es van debatre totes les esmenes, i moltes d'elles hi van ser incloses. Aquestes esmenes incorporades transmetien l'esperit dels sindicats, dels col·legis professionals. Per exemple, va quedar explicitada en l'article 26.3 la garantia de la independència dels operadors en matèria de seguretat industrial. La Llei va quedar més consensuada, fins i tot pels grups que es preveia que no la votarien. Vam establir realment un diàleg, tant intern com extern, que va permetre donar un gir important al Projecte.

En aquest Projecte de Llei es pretenia fomentar la cultura de la seguretat industrial. Estem parlant de variar el model d'operadors que ara són concessionaris per un model d'autorització administrativa; recordem que Catalunya té la competència de triar el model, conseqüència també de la Sentència del Tribunal Constitucional. Així doncs, hi poden entrar altres operadors i, si tenen l'autorització d'altres comunitats autònomes, poden operar aquí si compleixen els requisits que demana la Generalitat.

Esquerra Republicana de Catalunya està per un canvi de model estratègic de la Seguretat Social; estem per obrir de manera controlada el mercat de nous operadors, que hi hagi una competència que millori la prestació del servei. Però a la vegada volem que tinguí plenes garanties, ja que és un servei públic, garanties d'un bon i alt compliment de les normatives sobre seguretat industrial. L'aplicació d'aquesta Llei hauria acabat amb el sistema de monopoli que ara tenim. Tots aquests canvis són molt importants, però han passat moltes coses.

Convergència i Unió va enviar, el mes d'abril, el Projecte de llei al Consell Consultiu; esperava un dictamen polític sobre la poca ambició competencial del Projecte expressat, per dues de les raons que van justificar la seva remissió al Consell. És el mateix Consell Consultiu qui s'encarrega de desmuntar l'argument. Cito textualment: «Una eventual autolimitació del legislador per sota del topall estatutari seria una possible opció legislativa que no pot ser objecte d'enjudiciament per part del Consell Consultiu, atès que li està vetat escatir criteris d'oportunitat política.» Que no ho sabien, els

senyors de Convergència i Unió? Que no coneixien quina era la competència del Consell Consultiu? Quina era la veritable intenció de Convergència i Unió en demanar aquest Dictamen? Era clara: volien retardar al màxim el canvi de model.

Ara el que s'ha aconseguit és l'efecte contrari: en base a aquest Dictamen s'ha afavorit l'actitud poruga del minoritari bipartit, que presenta esmenes sobre qüestions que, si bé estan recollides en el Dictamen, també és cert que no són compartides, tal com posa de manifest l'existència de diversos vots particulars –tarifes mínimes dels operadors i quantia de les accions, per exemple. Aquesta conducta, però, no és cap novetat, aquesta manca d'ambició competencial no és nova. I ja ho hem vist durant tot el procés de la negociació estatutària: s'ha optat un altre cop per l'autolimitació. En aquest camí, no ens hi trobaran.

El mes de maig, Esquerra Republicana és expulsada del Govern. Havia quedat aquesta Llei pendent, en fase de ponència, amb serrells encara per resoldre, alguns dels quals feien referència a esmenes vives i a esmenes presentades posteriorment, d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu. A més, aquesta Llei demana un desplegament reglamentari molt important en el seu artículat. Havíem fet una feina, però quedaven els decrets que desplegava la Llei. En aquests moments, Esquerra Republicana no pot saber que el Reglament es desenvolupa amb plena objectivitat. Gairebé són tan importants els reglaments com la Llei. I el Govern, en aquests moments, no està legitimat per garantir la lliure concurrència.

Esquerra Republicana –ja ho hem dit– està pel canvi de model, per l'obertura, per la competència, sempre que siguin els nostres industrials els que se'n beneficiïn i no es creï inseguretat jurídica. No podem votar una llei que no sabem quina reglamentació tindrà i com es portarà a terme. Pensem que el reglament té tanta importància com la Llei en aquest cas. Estan preparats els reglaments per desenvolupar la Llei? No n'estem segurs. I en aquests moments no tenim la manera de poder controlar que es faci un reglament clar i transparent.

És un projecte de llei complicat; podria afectar la manera de funcionar les indústries. A elles, als nostres empresaris industrials, ni tan sols a les comunitats de veïns que tenen els seus ascensors per revisar, els hem de complicar mínimament la vida, ni quan tots els ciutadans anem a passar la inspecció tècnica de vehicles. El desplegament dels reglaments necessita temps i calma, i per això no estem disposats a votar el Projecte de llei.

Ara, el que sí que farem és votar aquest Projecte de llei sobre la prestació de serveis d'inspecció de la Generalitat de Catalunya. L'aprovació d'aquest Projecte avui permetrà donar temps per fer els reglaments oportuns necessaris i per presentar el nou projecte de llei.

No vull acabar sense agrair la presència aquí en aquest Parlament, avui, del senyor Albert Roig, de la lletrada senyora Anna Casas, que va ser també un suport molt important durant la Ponència; ja he dit abans la Teresa Carrera, l'Oriol Pujol també, el Santi Rodríguez i el Jordi Miralles.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara intervenir, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fixar la posició d'aquest Grup, a l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, jo crec que en la seva intervenció inicial, de presentació d'aquest Projecte de llei per la via de lectura única, ha citat dues paraules que són les que, d'alguna manera i de forma transversal en el temps, han guiat el que ha sigut la política en matèria de seguretat industrial, la política legislativa en aquesta matèria, especialment pel que fa a les inspeccions tècniques de vehicles i els organismes de control.

Però vostès em diuen: «Escolti'm, és contradictori i paradoxal que, si no s'aprova avui aquest Projecte de llei, s'aplicaria, com a legislació bàsica de l'Estat, el Decret 7/2000, que suposa la liberalització completa del servei.» Nosaltres no estem d'acord amb aquesta afirmació, no hi podem estar d'acord. Hauran de recordar que hi ha hagut un recurs d'inconstitucionalitat i que precisament aquell article que preveia que allò que fins aquell moment eren concessions passessin a ser autoritzacions és el que ha estat declarat inconstitucional. Per tant, no tindria aplicació directa i, per tant, aquesta suposada liberalització completa a què vostès fan referència tampoc no tindria efectes.

Però també és paradoxal i contradictori que precisament vostès diguin: «Fem aquest Projecte de llei per evitar aquesta liberalització, per evitar passar de concessions a autoritzacions.» Què deia el Projecte de llei de seguretat industrial que va portar el Govern a tràmit en aquest Parlament?, què deia? Deia que passàvem de concessions a autoritzacions. Contradictori i paradoxal és que la primera decisió en aquest sentit d'aquest Govern, i que va ser avalada pel nostre Grup Parlamentari, fos decretar la suspensió de la pròrroga que havia decretat el Govern de Convergència i Unió. Amb quin objectiu? Amb el de liberalitzar –amb el de liberalitzar. Contradictori i paradoxal, que vostès ara ens diguin que, si no fem això d'avui, es produeix una liberalització, que és la que vostès avui no volen, però que fa dos anys i mig l'exconseller Rañé, que es troba entre nosaltres, sí que volia.

Però, escolti'm, hi han més coses, no? Perquè és contradictori i paradoxal que el Govern digui: «Volem liberalitzar aquest sector, volem passar de concessions a autoritzacions», però dintre de la Llei es fixin preus màxims, però també preus mínims. I a més a més es diu: «Escolti'm, el Govern tindrà capacitat de denegar autorització» –més o menys– «si ho considera convenient.» És a dir, el Govern autoritza a qui té per convenient. És a dir que en un moment es parla de liberalització, però quan es redacta la Llei es fa una cosa absolutament contrària a la liberalització.

Estic d'acord que segurament la tàctica de Convergència i Unió de dur el Projecte de llei al Consell Consultiu era una tàctica dilatòria, per veure si aquest Projecte de llei, doncs, segurament moria en l'intent. Però, en

qualsevol cas, jo crec que val la pena destacar dues circumstàncies. Una primera, el Dictamen del Consell Consultiu, jo crec que és molt revelador de les circumstàncies que jo els acabo de dir: una, que no es poden fixar preus mínims si es pretén liberalitzar, i dues, no pot ser potestat subjectiva del Govern, el fet de donar una autorització o no. I aquestes dues..., n'hi havien quatre, però aquestes dues observacions del Consell Consultiu estaven perfectament avalades amb anterioritat per les esmenes que havia presentat el nostre Grup Parlamentari i que havien estat ignorades, aquestes, en la Ponència.

És contradictori i paradoxal, també, que un projecte de llei que té el suport del Govern tripartit –partit per tres, més aviat, fa la impressió, o partit per dos, perquè ja no sabem com està el Govern–, arriba un moment en què hi ha un grup que surt del Govern i el que fins aquell moment era bo, a partir d'aquell moment deixa de ser bo. Això també és contradictori i paradoxal, perquè, si aquest canvi d'opinió, fruit no de la transparència, perquè el problema de transparència estava exactament igual quan Esquerra Republicana estava en el Govern, exactament igual..., és simplement fruit de la sortida de Esquerra Republicana del Govern.

És contradictori i paradoxal que per aquesta circumstància el Projecte de llei de seguretat industrial, que ja havia acabat tots els seus tràmits, no va venir en el Ple del Parlament... –no en el d'aquesta setmana, no, en l'anterior, que ja hi podia haver vingut perfectament–, amb esmenes a la totalitat, presentada pel Grup del Partit Popular, també de Convergència i Unió.

Jo crec que són una sèrie de contradiccions i paradoxes a què feia referència el conseller i que valia la pena esmentar.

On han estat les diferències entre els tres..., diguem-ne, blocs, no? El bloc del Govern... –ja no m'atreveixo a diferenciar, dintre del Govern tripartit, doncs, diferents sensibilitats, perquè m'acaben descollocant–, però sí entre Convergència i Unió, el tripartit –el Govern– i el Partit Popular.

Llavors, Convergència i Unió vol mantenir el monopoli. Permetin-me que no parli, jo, de duopoli, perquè en el territori no hi ha duopoli: en el territori hi ha monopoli. I aquesta ha sigut la voluntat clara de Convergència i Unió des que governaven fins a l'últim dia, amb el Decret, i en el decurs de tota la Llei, fins a l'últim dia, proposant una esmena per prorrogar aquestes concessions monopolístiques.

La voluntat del tripartit, de veu, era liberalitzar; però, d'acció, era no fer-ho. La voluntat del Partit Popular, des del primer dia ha estat liberalitzar, però amb garanties: garanties de qualitat, garanties d'abast territorial i garanties de capacitat dels ciutadans per poder escollir el servei que millor s'adeqüi a les seves necessitats.

I això era el que ens portava a mantenir una esmena a la totalitat en aquell Projecte de llei de seguretat industrial. Perquè hi havien tres elements, que nosaltres entenem com a fonamentals –els entenem com a fonamentals– que no es complien. Un primer: la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, que consideràvem innecessària, igual que, per cert, els represen-

tants dels treballadors del Departament; també, la imposició als autoritzats de l'adquisició d'unes aplicacions informàtiques via taxa, en lloc d'afavorir el sector de la informàtica, el sector del *soft*, a establir uns mínims, a establir uns estàndards i que cadascun dels autoritzats pogués fer les comandes necessàries amb els estàndards adequats per poder prestar els serveis que havien de prestar. N'hem discutit durant força temps en la Ponència, d'aquestes qüestions.

I hi havia el tercer, que era el que enteníem que posava més traves a la liberalització condicionada a què he fet referència, que era la possibilitat d'aquesta denegació d'autorització per criteris poc transparents –poc transparents en aquell moment– i la fixació de taxes mínimes.

I arribem en el dia d'avui amb una situació que no deixa de ser també contradictòria i paradoxal, perquè el Govern que va suspendre la pròrroga de la concessió és el mateix Govern que avui ens porta la pròrroga de la concessió. Contradictori i paradoxal. Però encara li diré més: no entenem per què per la via del Projecte de llei amb lectura única. Estem convençuts que n'hi havia prou via decret –estem convençuts que n'hi havia prou via decret.

En qualsevol cas, també és contradictori i paradoxal que en la situació que estem i en el moment que estem, si no fem res, s'obre un buit legal important. I, per tant, és necessari..., no diré que sigui bo, però és necessari que donem el vistiplau en aquest Projecte de llei, que fem aquesta pròrroga, però també serà necessari i important que el proper Govern de la Generalitat abordi l'aprovació d'aquesta nova Llei de seguretat industrial per al bé dels ciutadans: que tinguin més possibilitats d'escollir amb garanties i prop del seu territori. En qualsevol cas, el Partit Popular farem el que calgui perquè això sigui d'aquesta manera.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Jo he escoltat aquí argumentacions que si no hagués estat a la Ponència de la Llei de seguretat industrial, doncs, segurament encara hauria entès menys del que s'ha dit, no? Què anem a votar? I, per tant, nosaltres també hi votarem a favor. És que les circumstàncies ens obliguen a votar aquest Projecte de llei perquè, si no, a partir del 23 de juliol, doncs, s'està en una situació jurídica perillosa. És així, no hi ha una altra cosa.

I, per què ha passat això? Ha passat perquè Esquerra Republicana ha canviat de vot al final. I no entraré a valorar-ho, Isabel. No posaré qualificatius a l'actitud de cadascú. Crec que no val la pena, cadascú sap per què ho fa. Pensant en el present i, sobretot, pensant en el futur, jo no hi poso qualificatius. Ni de poc ambiciosos, ni de no legítims, perquè no responen a la realitat. En-

tenc que pot estar..., de cara a marcar perfil del que passarà d'aquí a l'1 de novembre, però no cal.

S'ha pres una decisió respectable, però que ens porta a aquesta circumstància, perquè la tàctica d'Esquerra Republicana és diferent de la de Convergència i Unió. La de Convergència i Unió ja va portar-la al Consultiu. No li va sortir bé. I ara, com diu l'Oriol Pujol, estan contents. És clar que estan contents, perquè els seus amics d'Agbar estan contents. Així... I com que els seus amics d'Agbar estan contents, ells estan contents! *(Veus de fons.)* I ja està. I, davant d'això, jo el que lamento..., que la situació ens porti a tenir obligatòriament..., a votar que sí en aquesta Llei en lectura única, i endavant..., això sí, amb un termini fins a divuit mesos, que és transitòria.

Jo espero que recuperem allò que hem fet que sigui positiu. Si hi ha alguna cosa que hàgim de corregir, que es corregeixi, perquè algun ciutadà o ciutadana que pugui entendre què parlem..., és que hi ha una llei de seguretat industrial que s'ha quedat en el calaix, que afecta a coses de la seva vida quotidiana, des d'una instal·lació industrial al seu ascensor o al seu vehicle. I que el que preteníem era que fos millor, com a servei públic, més eficaç, i que no estigués en mans dels amics de Convergència i Unió. És això! *(Veus de fons.)*

Això, ho hem intentat. No ha estat possible per la conjuntura política? Bé. En prenem nota, intentarem fer-ho millor. I això té a veure... *(Veus de fons.)* És clar que sí que estan contents, perquè parlem de situacions econòmiques en les quals, doncs, les ITV, per exemple, són 50 milions d'euros, és a dir, 8.000 milions de pessetes. No parlem de poques coses. I els altres objectius d'inspecció, doncs, són 18 milions d'euros, parlem de 3.000 milions de les antigues pessetes. Per tant, parlem de volums econòmics molt importants en mans de monopolis, d'un servei públic que cal millorar-lo.

I, en aquest sentit, avui ho hem tornat a veure, que aquest matí, per exemple, en portar al Consultiu, amb la tàctica dilatòria –respectable– de Convergència i Unió..., però queda en la foto, eh?, en aquest mateix Ple..., han dit que no, portant-ho al Consultiu, al Consell de Relacions Laborals que teníem també treballat i també acordat, dient que no als sindicats... Aquest matí han dit no als sindicats i han dit que sí a Agbar. Això és quan diem qui representa uns i qui representa uns altres.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Acabat el debat d'aquest punt de l'ordre del dia, cridarem a votació.

(La Sra. Carrera González demana per parlar.) La senyora Teresa Carrera vol fer una intervenció? *(Veus de fons.)* Té un minut.

La Sra. Carrera González

En tinc de sobres, amb trenta segons és suficient. Per contradiccions a la intervenció del senyor Santi Rodríguez, perquè ha dit –i penso que no és cert i que s'ha d'aclarir– que el Govern no volia canviar el sistema de concessions a l'autorització. I em penso que tota la Llei o molta part de la Llei estava al voltant de fer, precisa-

ment, un canvi de sistema. El que passa que no liberalitzant de qualsevol manera, no només amb els requisits de la normativa estatal, sinó posant els requisits que la Generalitat pot posar actualment per aconseguir major qualitat i una millor equitat en la distribució territorial dels serveis.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. *(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)* El senyor Santi Rodríguez també...? *(Veus de fons.)* Un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. És per aclarir la meua intervenció a la diputada del Partit Socialista. Jo he dit que el que era contradictori i paradoxal era que vostès critiquessin el Decret 7/2000 del Govern de l'Estat, en el qual es propugnava el canvi del sistema de concessió al sistema d'autorització, que vostès ho critiquessin, i després presentessin una llei que el que feia és canviar el sistema de concessió a autorització, no com vostè deia, absolutament al revés.

Gràcies, senyor president.

(Pausa. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Acabat el debat, començarà la votació.

Comença la votació.

El Projecte de Llei sobre la prestació de serveis d'inspecció de la Generalitat de Catalunya ha estat aprovat per 117 vots a favor.

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2006 (tram. 232-00009/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2006. La Mesa del Parlament ha encomanat la presentació de la liquidació al diputat interventor senyor David Pérez. Té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Parlem d'un pressupost de partida que va aprovar aquest Parlament de 69,5 milions i escaig d'euros. S'ha incorporat a aquest pressupost el romanent del 2005, que són 7,334 milions; per tant, parlem d'un pressupost definitiu de 76.925.000 euros. D'aquest pressupost s'han reconegut, aproximadament, les obligacions per un import de 29 milions i escaig d'euros, que representa una liquidació del 37,9 per cent.

Per capítols, la partida es distribueix de la següent manera. La remuneració del personal, el capítol primer, amb una despesa del 39,13; els béns corrents i de serveis són 34,6, i les transferències corrents, del 79,58..., és una despesa important, però és el capítol que es destina íntegrament a les assignacions de grups parlamentaris.

I en el capítol d'inversions, jo destacaria les que s'han fet de les obres d'ampliació dels espais corresponents fonamentalment a la planta baixa, el que seria l'Oïdoria de Comptes, el Departament d'Infraestructures... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, potser esperem que el silenci retorni per poder..., si les senyores diputades i els senyors diputats... (*Pausa.*) Doncs, senyor diputat, pot seguir.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. La sala polivalent, la sala de SAI i la construcció de la sala de Comunicacions. Per tant, el crèdit disponible a 30 de juny és de 47 milions i escaig.

Quant a la Sindicatura de Greuges, la liquidació del pressupost del 2005 representa la situació següent. El pressupost d'inici, que es va aprovar també a la mateixa cambra, era de 6 milions i escaig. S'ha incorporat un romanent, que dóna un pressupost definitiu de 6 milions 800.844 euros. La despesa disposada és de pràcticament 2 milions 600.000, que significa un percentatge de pressupost de 39,88. Aquests capítols es distribueixen fonamentalment pel capítol primer, que seria la despesa de personal, un 46,6, i el capítol segon, un 28,31. Per tant, el crèdit disponible a 30 de juny és de 4 milions 201.760 euros.

Res més, senyor president. En tot cas, agrair el treball i la feina de la resta de diputats interventors: el senyor Estradé, d'Esquerra Republicana; el senyor Esteve Orriols, de Convergència, i especialment la tasca de l'oïdor, el senyor David Pol.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

(*Pausa llarga.*)

Si no hi hagués cap objecció, faríem aquesta votació per assentiment. Podem fer-ho així?

Doncs no havent-hi cap objecció, queda aprovada la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2006.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputades (tram. 234-00020/07, 234-00021/07, 234-00022/07 i 234-00023/07)

Els demano que no marxin perquè el següent punt de l'ordre del dia també requereix d'aquest assentiment. I, bàsicament tracta, que és l'onzè, de la situació de compatibilitat o incompatibilitat d'un seguit de diputades. La secretària quarta donarà lectura al Dictamen.

La secretària quarta

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, reunida el dia 4 de juliol de 2006, ha acordat d'establir el Dictamen se-

güent: Examinades les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats, d'acord amb l'article 4.2 del Reglament, i en compliment del que disposa l'article 7 del Reglament, la Comissió proposa al Ple la situació de compatibilitat de les diputades següents: Senyora Manuela González i Griñán, senyora Montserrat Capdevila i Tatche, senyora Conxita Rodríguez i Cara, senyora Maria del Carme Mas i Morillas. Palau del Parlament, 4 de juliol de 2006.»

El president

Si no hi ha cap intervenció, passariem a la votació, que també els proposo que la fem per assentiment.

Doncs, no havent-hi cap objecció, queda aprovat el Dictamen.

Interpellacions relatives a la política de seguretat (tram. 300-01045/07 i 300-01048/07) (retirades)

Havent-se retirat el punt dotzè i el tretzè de l'ordre del dia, passariem a la substanciació del punt catorzè...

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a l'emancipació dels joves (tram. 300-01046/07)

...que és la interpellació sobre les polítiques per a l'emancipació dels joves. Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, assistim a l'últim Ple d'aquest període de sessions i d'aquesta legislatura anticipadament estroncada. És un ple estrany, un ple singular, un ple que revela i resumeix de forma bastant fidel, diria jo, el que ha estat la legislatura i les actituds personals i polítiques que cadascú ha adoptat al llarg d'aquests dos anys i mig.

Però, bé, senyor conseller, vostè i nosaltres hem compartit una il·lusió durant aquest temps, que era que la innovadora llei del dret a l'habitatge pogués ser aprovada. Hem lluitat per això, però finalment ha pogut més el bloqueig sistemàtic dels grups de l'oposició. I em sembla ben clar que un projecte aprovat el 25 d'abril de 2006 per part del Govern hi havia temps més que suficient, si haguessin volgut, per tenir-lo avui aprovat, si no hagués estat per les tàctiques dilatòries ja conegudes i reiterades que s'han donat en aquest últim temps.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Això ha pogut més que la responsabilitat de construir i posar sobre la taula instruments per intentar donar un tomb a aquesta greu crisi, que s'ha dit d'inaccessibilitat a l'habitatge, que es pateix al nostre país des de fa anys. Que des de mitjans dels anys noranta ha anat desenvolupant-se, arribant a situacions límit, sota l'alegria i passiva mirada d'aquells que podien fer alguna cosa i no ho van fer.

Fa dos anys i mig vam començar a intentar canviar, a intentar construir aquesta alternativa. Hem arribat fins aquí, com deia fa poc un ciutadà en una carta al director d'un diari: «Qui s'estarà fregant les mans en veure que no s'aprova la llei del dret a l'habitatge?» Crec que és impossible resumir-ho amb una expressió millor.

Però, precisament, per mantenir viva aquesta il·lusió o aquest esforç en el tema de l'habitatge, volem que en aquest últim Ple es parli de la matèria. Hauria d'haver estat el Ple de l'aprovació de la llei, no ha pogut ser, però parlarem d'habitatge. És la forma que tenim d'acreditar que com a mínim ens veiem amb capacitat per mantenir el debat entorn quin hauria de ser el model en política d'habitatge que cal aplicar els propers anys.

Està comprovat que les principals víctimes de la situació que patim des de fa anys són els joves en edat d'emancipació, la gent gran que viu en lloguer i no pot pagar les rendes quan se'ls incrementen, les famílies monoparentals i els immigrants. Són els quatre col·lectius especialment exclosos com a conseqüència d'aquesta situació.

Però per tractar l'habitatge per última vegada en aquest Ple i en aquesta legislatura, hem decidit que volem parlar en especial de les i els nostres joves, de com viuen aquesta problemàtica i com els afecta en el seu procés d'emancipació. No vull cansar amb dades i, per tant, només acudiré a les que em semblen simplement més reveladores.

El percentatge de joves emancipats a Catalunya no arriba al 50 per cent. És cert que en els dos últims anys ha pujat quatre punts, però seguim parlant, òbviament, de molts i moltes joves per emancipar. I el que també crec que és important és que un 79 per cent dels joves que s'emancipen ho fan entre els trenta i els trenta-quatre anys. No abans. No entre els divuit i els vint-i-nou. Per tant, poca emancipació i tardana seria la conclusió més bàsica que cal tenir en compte.

Sembla obvi que això deriva, per una banda, de la precarietat laboral que afecta les persones joves i, per l'altra, de la dificultat, gairebé impossibilitat, d'accedir a l'habitatge. Pensem que la mitjana de preu d'un habitatge en el mercat lliure avui està un 92 per cent per sobre del que es diu que és el preu màxim tolerable que un jove de mitjana pot pagar en aquest país. Això significa que una persona jove sola, en aquest país, avui no pot accedir a un habitatge. Curiosament, primer s'ha de buscar la parella i després s'ha de buscar el pis, perquè a soles no es pot assumir aquest cost. Però també crec que val la pena dir que si finalment aquesta parella arriba a emancipar-se amb la fórmula més estesa de la hipoteca, de gran part del sou, per trenta, quaranta o cinquanta anys, això són unes condicions que no ens podem permetre. No s'ho poden permetre aquestes persones individualment, però tampoc la col·lectivitat no ens ho podem permetre, perquè això significa renunciar a moltes altres coses que col·lectivament també són interessants.

Quan una parella fa aquesta opció amb aquestes circumstàncies, això implica deixar de fer altres activitats que ens han d'interessar com a comunitat: l'estudi, la possibilitat d'instal·lar un petit negoci o una feina, fer un viatge, el lleure en general o satisfer tants altres es-

tímul que van molt més enllà d'estalviar tot el mes per pagar la hipoteca i gairebé res més.

Es produeix, doncs, una mena d'hipoteca vital, no només econòmica, i avui tenim un munt de llars joves vitalment..., no econòmicament, vitalment hipotecades des del primer dia de la seva convivència.

Nosaltres estem capficats a construir alternatives, a no esgarriar-nos només davant d'aquesta realitat, sinó de posar sobre la taula idees per canviar-la. Crec que una bona notícia recent, i que hauríem, d'alguna forma, explotar en els propers anys és que avui l'Estatut que hem aprovat ens obliga a fer una política pròpia d'habitatge a Catalunya. De manera que ja no podrà passar allò que succeïa fins fa dos anys i mig, que és que la Generalitat es limitava a gestionar els ajuts que venien de Madrid i no posava un sol euro del seu propi pressupost en matèria d'habitatge. Això s'ha acabat. Avui tenim una regulació que ens obliga, tenim una llei de lleis com l'Estatut que ens obliga a tenir una política pròpia d'habitatge.

Però, a banda d'això, quina ha de ser la política d'habitatge que raonablement ha d'escometre un país com el nostre per beneficiar les persones joves que volen emancipar-se? Nosaltres pensem clarament que *no*, la fórmula simplista que sovint es defensa de destinar diners públics per ajudar-los a pagar aquest bé inaccessible. La dreta defensa precisament que el mercat de l'habitatge segueixi anant com va, que segueixi els seus efectes, que segueixi l'especulació, l'augment de preus sense control i que apaivaguem els efectes d'això ajudant els joves a pagar els preus inaccessibles que el mateix sistema genera. És la visió purament assistencialista del que ha de ser la política d'habitatge –que va molt bé als mateixos agents que ja fan el negoci en el mercat, perquè és la forma més senzilla, així és l'Administració qui va assumint els efectes negatius i la resolució dels problemes que aquest mateix mercat no satisfà, i es pot continuar el negoci sense implicar-se en la seva resolució, en la resolució d'aquest problema.

Nosaltres no refusem les mesures d'ajut específiques, però qüestionem radicalment que aquesta hagi de ser la via única o principal d'intervenció. Això no serveix per a res, això no canvia estructuralment el tema. A més, quan parlem de joves crec que no hem de caure en la trampa de considerar-los un col·lectiu específic amb necessitats especials. Ser jove no és pertànyer a una classe social, és simplement un estadi de la vida, pel qual tots passem i, si hi ha sort, superem. Els joves són, per tant, senzillament, les persones que viuen amb més cruesa la manca d'habitatge assequible.

I, per tant, el que hem d'aconseguir és que hi hagi més habitatges assequibles al país i que el sector que promou habitatges s'impliqui també en la resolució de les mancances que genera.

És a dir, per tant, que l'objectiu essencial d'una bona política d'habitatge per a joves avui ha de ser que hi hagi habitatge assequible al servei de les persones que precisen un sostre per viure, no estrictament una inversió per guanyar diners en el temps.

Això repercutirà, òbviament, en les persones que són joves, perquè són els més exclosos en nombre, però no

només quan siguin joves, perquè després també poden tenir altres circumstàncies, altres necessitats. Es poden ajuntar o es poden separar, poden tenir fills, poden canviar de feina, i en totes aquestes situacions ha de ser possible gaudir d'un sostre amb un cost raonable.

A partir, doncs, d'aquesta lògica, d'aquest seguit de reflexions, ens agradaria saber quines actuacions ha vingut duent a terme el Departament de Medi Ambient i Habitatge, quins són els criteris que creu que caldria aplicar en un futur. Amb aquest enfocament, dirigit als joves com a especials beneficiaris, però per pura coherència amb el discurs que li plantejava, que no hi ha política de joves eficient si no hi ha més habitatge assequible en general, també ens agradaria que ens donés les xifres globals amb què es pot resumir la política d'habitatge d'aquest mandat.

I, pensava fer-li una rèplica, però renuncio a ella. I ara ja, finalment, amb el poc temps que em queda, sí que voldria dir-li que hi ha un altre tema que creiem que aquesta legislatura no hi ha hagut temps d'abordar però que és important posar sobre la taula, que és el de la potenciació d'experiències innovadores en matèria d'habitatge, que poden ser especialment estimulants per als joves però no només per als joves, hi insisteixo. Es tracta d'incorporar propostes que hem vist tant a altres països europeus quan hem anat a Holanda, a Alemanya, a Dinamarca, etcètera, i que aquí no hem experimentat mai, i no innovar només en el tema físic dels criteris de sostenibilitat, dels mecanismes de construcció, els materials, sinó també en les formes de tinença dels habitatges.

Avui hi ha col·lectius de joves a Catalunya que estan en disposició de provar experiències cooperatives en l'habitatge, que no sigui una propietat, sinó un dret d'ús indefinit que els permeti gaudir i recuperar la despesa feta si en un moment cal marxar d'aquell habitatge, aplicant aquí propostes similars a les que podria haver-hi en altres països on funcionen exitosament des de fa anys; penso en el model Andel danès o el FUCVAM uruguaià. Experiències d'aquest tipus difícilment es podran dur a terme si no és amb el suport explícit de l'Administració. Això sí, sense caure en el paternalisme ni buscant l'agraïment conformat de les persones disposades a arriscar-se en aquestes vies. Les operacions han de ser viables i s'ha d'exigir la solució d'aquest risc, perquè parlem de persones disposades a fer-ho, però majors d'edat i que no han d'estar especialment protegides de forma paternalista; però, un cop acreditada aquesta viabilitat d'aquestes operacions, crec que és bo que l'Administració recolzi explícitament propostes d'aquest tipus.

També ens agradaria conèixer quines són les seves apreciacions respecte a aquesta possibilitat. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per donar resposta a la interpellació formulada, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, és evident que, tot i que avui és un dia estrany, segurament és bo, justament, que aquest Ple torni a aterrar i toqui justament el problema principal que té avui la societat catalana, que és justament la manca suficient d'habitatge digne per al conjunt de les persones.

I, per tant, en aquest sentit, a mi, que sóc dels que crec que tan sols hem ajornat l'aprovació d'aquesta Llei –evidentment, l'hem ajornada– perquè hi ha hagut una sèrie de maniobres parlamentàries que han possibilitat que avui no hagi pogut ser aprovada com hauria tocat. Però jo estic convençut que d'aquí a uns mesos s'aprovarà i fins i tot que podrem seguir aprofundint en aquestes línies que es van iniciar ja fa, com a mínim, dos anys i mig.

És cert que s'ha parlat, d'una manera molt diversa, de quines eren les causes de la situació que fa que avui cada vegada hi hagin més sectors amb risc d'exclusió respecte a l'habitatge. Evidentment, moltes són: una, la davallada dels tipus d'interès, la segona, la millora en les condicions dels préstecs hipotecaris, l'increment del nombre d'unitats familiars, l'augment de la immigració, l'edificació que s'ha convertit en un mitjà d'inversió, etcètera. Evidentment, aquesta ha sigut una part, però l'altra part ha sigut que durant molts anys no hi han hagut polítiques públiques serioses en matèria d'habitatge. I, en tot cas, s'ha anat, en algun cas, a polítiques assistencials, quan n'hi han hagut. I durant molt de temps no hi ha hagut ni un euro en els pressupostos de la Generalitat cap a la promoció d'habitatge.

Evidentment, especialment, qui ha patit més aquest fenomen són els i les joves de Catalunya. I, en aquest sentit, per tant, segur que s'ha de relacionar una política d'habitatge amb una política d'emancipació, com vostè feia molt bé.

En aquest sentit, és important assenyalar diverses coses: per una banda, el retard en l'edat de l'emancipació, com vostè assenyalava molt bé; en el segon, que, en aquest cas, fins i tot hem de dir que en el cas de Catalunya és lleugerament més favorable que la mitjana espanyola, però de tota manera són xifres encara realment preocupants.

Per una altra banda, és impossible, avui, que un jove sol pugui accedir a un habitatge de compra. Pràcticament, fa ben poc ha adquirit carta de naturalesa la generació dels mileuristes, és a dir, aquests que treballen, però que, a més..., parlem dels mileuristes no només d'aquests que treballen ja en condicions precàries, sinó que en molts casos són llicenciats, són postgraduats, són doctorats, etcètera. Per tant, una generació que ve definida pels 1.000 euros. Evidentment, no fa falta ser molt expert en matemàtiques per entendre, o en aritmètica, que amb 1.000 euros difícilment avui es pot accedir a un habitatge al nostre país.

I, per tant, evidentment, en aquest sentit, ens trobem que l'elevat preu de l'habitatge a Catalunya fins i tot va un 14 per cent per sobre de la mitjana, en aquest cas, de l'Estat espanyol, però està gairebé al doble del que seria la mitjana europea. Això, per tant, vol dir que en els joves es troba la necessitat de fer un gran esforç econò-

mic i, a la vegada, un gran compromís per realment assolir una compra d'habitatge.

En aquest sentit, per tant, el tipus de polítiques que es pretenen fer van adreçades justament a l'arrel del problema, que és intentar incidir en totes aquelles fórmules que es pugui justament per apaivagar, en un primer lloc, i, després, per invertir aquesta tendència.

En aquest sentit, per tant, cal anar a la provisió directa d'habitatges i aconseguir la complicitat, també, no solament de l'Administració pública de l'Administració local, sinó també aconseguir la complicitat dels privats, i que tots aquells que amb ànim o sense de lucre realment puguin dur a terme una política de producció d'habitatge. Aquest és l'objectiu fonamental.

I per això ja des del pacte del Tinell i, posteriorment, amb l'acció d'aquest Govern i d'aquest Departament, s'ha treballat en sis línies: la primera, la promoció d'habitatges assequibles; la segona, la mobilització del parc desocupat; la tercera, l'ajut dels pagaments dels habitatges; la quarta, els ajuts al finançament en l'accés; la cinquena, els ajuts a la rehabilitació, i, la sisena, la promoció d'allotjaments transitoris.

Estem, en aquest cas, evidentment, amb diferents fórmules: en la primera d'elles, en la promoció d'habitatges assequibles, varem plantejar la promoció per a la construcció de 42.000 habitatges de protecció oficial en quatre anys. Aquest era un dels objectius fonamentals.

Cal dir, i això és important, que entre els anys 2004 i el mes de juny d'enguany s'han qualificat 16.000 habitatges, se n'han convingut 8.100 per part de l'Incasol amb els ajuntaments i s'ha preparat sol per part de l'Incasol amb uns altres 7.700, en bona part adjudicats ja a cooperatives i fundacions. Això vol dir que se n'han totalitzat 32.200, que equivalen a un 77 per cent del compromís inicial. Crec que, donada l'escurçada legislatura, sembla que és una bona xifra.

Podem dir, perquè aquest és un mecanisme clar, que el 75 per cent d'aquests habitatges promoguts seran adquirits o llogats per joves de menys de trenta-cinc anys, la qual cosa vol dir que ens hauríem situat en aquesta legislatura escurçada a una xifra de prop de 24.200 habitatges per a joves.

Els habitatges dotacionals de lloguer per a joves, promoguts i compromesos en els darrers anys, són prop de 7.000: el 75 per cent els ha fet l'Incasol, 5.300; el 14 per cent els ha fet el Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona, que n'ha fet al voltant de 1.000, i l'11 per cent restant l'ha fet Regesa, amb uns 700. Els imports compromesos en aquesta matèria pel Departament han arribat a 198 milions d'euros.

La mobilització del parc desocupat. En aquest sentit, aquesta política s'ha fet, per una banda, a través de la creació de setanta borses de mediació per al lloguer, municipals o supramunicipals, que s'han concertat amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge i la Secretaria General de Joventut. I el nombre de contractes subscrits mitjançant aquestes borses ha estat de 2.400 en l'últim any, que és el període que podem analitzar del seu funcionament. Els recursos destinats pel Departament per dur a terme el finançament de les borses ha estat de 2 milions d'euros el 2005 i de 5 milions d'euros el 2006.

Pel que fa els ajuts al pagament dels habitatges, en aquest sentit, s'han fet ajuts per compensar els diferencials entre els lloguers que es poden suportar a les llars llogateres amb ingressos baixos i els lloguers adequats que haurien de percebre els propietaris o gestors. Les convocatòries que es van obrir els anys 2005 i 2006 han donat com a resultat un volum de demanda extraordinari, amb 2.200 expedients l'any passat i gairebé 10.000 aquest, cosa que significa que l'objectiu quadriennal s'ha complert amb tan sols dos exercicis. En aquest sentit, ha comportat que passessin al pressupost del Departament de 8 milions fins a 15 milions d'euros per a l'any 2006.

Pel que fa a l'ajut al finançament de l'accés a l'habitatge, en aquest hi ha dues grans línies d'actuació que, a més, impliquen no solament el nostre Departament, sinó el conjunt del Govern de Catalunya.

En primer lloc, el conveni signat amb el conseller d'Economia i Finances i les entitats financeres de Catalunya per establir una línia de préstecs per a la compra d'habitatges dins del context del Pla per al dret a l'habitatge i promoure la cultura de l'endeutament amb un tipus fix, amb una llargada especial i amb un tipus d'interès molt interessant per a la gent jove.

I, segon, que és una línia que ben aviat es materialitzarà i es veurà físicament, és el que se'n diuen els préstecs per a l'emancipació, consistents en l'oferta d'uns préstecs de tipus avantatjós per als joves menors de trenta-cinc anys per poder fer front a les primeres despeses i amb un import màxim de préstec de 15.000 euros i, a més, l'aval de l'Institut Català de Finances.

Pel que fa als ajuts a la rehabilitació, cal dir que aquest ha sigut un dels elements extrems més importants, en els quals hi ha hagut un continu desbordament d'allau de peticions, que s'ha pogut resoldre, evidentment, amb la suplementació molt important del conjunt de crèdits del nostre Govern. I, en aquest sentit –en aquest sentit–, podem pensar que s'aprovarà immediatament un pla plurianual de finançament de la rehabilitació per al període 2006-2008, amb una dotació de 52 milions d'euros, que permetrà cobrir la demanda existent.

I, evidentment, i a més, complementàriament a això, assenyalar dos tipus de coses: per una banda, línies relacionades sobretot amb tema d'allotjament per a col·lectius amb dificultats especials. En aquest sentit, suport a les entitats sense ànim de lucre que treballen amb col·lectius de característiques especials pel que fa a les necessitats específiques que tenen d'habitatge. En aquest cas, es pot ja parlar avui de tres-cents habitatges d'inclusió a Catalunya. I la segona és un recurs d'atenció especial per als joves amb procés d'inserció laboral, fet conjuntament amb la Secretaria de Joventut.

Assenyalar també, com molt bé deia la diputada, que en aquests moments hi ha un element que ens garanteix moltes més coses, ens ho garanteix el fet que en el nostre Estatut, citat tant en els articles de drets com en els articles de competències, es parla, se situa i es garanteix l'accés al dret a l'habitatge com un dret bàsic. I, a més, s'expliciten i s'especifiquen clarament els joves com un dels destinataris específics aquí.

Per tant, aquesta ha de ser una garantia per a tots nosaltres. I, sobretot, a més, crec que hem de ser absoluta-

ment conscients que aquest és un tema fonamental, és un tema en el qual caldrà seguir aportant una gran inversió pública, però que sobretot en aquest tema estem convençuts que és possible una gran concertació social. Aquesta concertació s'havia trobat ja en el Projecte de Llei del dret a l'habitatge i estem convençuts que, lluny del que suposa la finalització de la legislatura, i, per tant, aquest període, entre cometes, «d'incertesa política» que genera tota elecció, més enllà de tot això i més enllà del convenciment personal i propi que els grups mateixos o les forces polítiques que han impulsat aquest Projecte són les forces polítiques que impulsaran un projecte o una llei semblant en el futur, en tot cas, convençut d'aquests aspectes, però convençut, sobretot, que hi ha una gran demanda social, i, per tant, una gran força social darrere aquest Projecte de Llei, estic convençut, per tant, que avui quan debatem això, reblem, en definitiva, una mica més aquest clau d'aquest procés per garantir el dret a l'habitatge, que és un dret bàsic per a tota la ciutadania.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller. Hem quedat que no hi hauria rèplica, per tant, passaríem als següents punts de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre la seva gestió fins a l'acabament de la legislatura (tram. 300-0147/07) (retirada)

El quinzè, que corresponia a la interpellació presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ha estat retirat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat (tram. 300-01049/07) (retirada)

I el setzè, que també era una interpellació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, també ha estat retirat.

Per tant, el punt dissetè seria ja corresponent a mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la política industrial i energètica a Catalunya (tram. 302-00187/07)

I la primera Moció fa referència a la situació de la política industrial i energètica a Catalunya. Per presentarla, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula el diputat il·lustre senyor Santiago Rodríguez i Serra.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la Moció subsegüent a la interpellació que vàrem fer en el Ple anterior es plantegen, bàsicament, tres qüestions, tot i que hi han quatre punts, es refereix a tres qüestions força concretes. Una primera, que està molt

en relació amb una llei o un projecte de llei que s'ha aprovat aquest matí aquí en el mateix Parlament, que era el Projecte de Llei de modificació dels terminis de la Llei 4/2004, de l'adequació de les activitats i de les empreses en la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental.

En aquesta modificació el que s'ha fet ha sigut prorrogar el termini màxim que establia aquella Llei de l'1 de gener del 2007 a l'1 de gener del 2008. Però perquè això sigui efectiu i perquè les empreses i les indústries del país tinguin la possibilitat real i efectiva de gaudir d'aquest any de pròrroga, cal un altre pas, que és que el Govern modifiqui el programa d'actuació establert pel Decret 50/2005, que és el que encara, a dia d'avui i fins que no es modifiqui, continuarà dient que la tramitació de les adequacions han de realitzar-se o han de sol·licitar-se com a darrer dia possible l'1 de juliol, és a dir, d'aquí a pocs dies.

Per tant, si el Govern no fa aquesta modificació d'aquest Decret, no modifica aquest programa d'adequació, per més que avui s'hagi modificat aquesta Llei i s'hagi aprovat aquesta modificació de la Llei, això no tindrà efectes pràctics, i, per tant, les empreses i les indústries del país continuaran exactament amb el mateix problema que tenien abans de l'aprovació de la modificació de la Llei d'aquest matí; primera qüestió.

Segona qüestió. Parlàvem en la interpellació respecte a això de l'opinió del Govern respecte al parc eòlic marí davant del delta de l'Ebre i li demanàvem quina era la seva opinió respecte d'una resolució que va adoptar aquest Parlament en el sentit de dir: «Escolti'm, que el Govern, d'alguna manera, es posicioni de forma coherent amb els informes que ja hi han respecte als efectes dolents d'aquest parc eòlic marí en el delta de l'Ebre, que, doncs, s'hi posicioni de forma contrària.»

La sorpresa és que, quan veiem els compliments de la Resolució, veiem que el Govern el que fa és treballar perquè aquests informes es modifiquin i puguin acabar sent favorables al desenvolupament d'aquest parc eòlic marí. Per tant, considerem que és important que en el Ple del Parlament ratifiquem aquella Resolució que es va adoptar ja a la Comissió de Política Territorial del Parlament.

I la tercera qüestió té a veure amb la decisió, la proposta del Ministeri d'Indústria, de l'actual Ministeri d'Indústria, amb l'actual ministre d'Indústria, que diu: «Escolti'm, les previsions de creixement de la potència eòlica instal·lada a Catalunya estan a l'entorn dels mil watts.» Just després de dos anys i mig d'un govern que ha estat treballant fonamentalment en dues qüestions: una primera, en la preparació del Pla de l'energia de Catalunya, que es va trigar dos anys a fer-se, però també una segona, que es deia de forma constant i repetitiva que, tot i que la Generalitat tenia 1.500 megawatts eòlics autoritzats, no es podien posar en funcionament perquè no s'havien determinat ni s'havien condicionat els punts d'enganxament a la xarxa elèctrica, i aquest era un objectiu principal del Departament de Treball i Indústria.

És clar, i nosaltres enteníem que això, atès aquest treball tan intens, havia quedat més o menys resolt. Doncs

no, ara resulta que no. Ve el Ministeri d'Indústria i, tot i que el Govern de la Generalitat ha dit: «any 2010, 3.000 megawatts èdics», ve el Ministeri d'Indústria i diu: «Escolti'm, miri, 1.000, i ja n'hi ha prou», i 1.000 significa menys del que ja en aquests moments té autoritzat el Govern de la Generalitat en parcs èdics.

Per tant, entenem importants dues qüestions. Una primera, dir: «Escoltin, Ministeri d'Indústria, no estem d'acord amb aquesta decisió que està prenent.» I una segona és posar-nos –si és que el Consell Executiu així ho vol– al costat del Consell Executiu i dir: «Escoltin, anem a defensar els 3.000 megawatts que consten en el Pla de l'energia de Catalunya, perquè entenem que és el que és bo i necessari per al país.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció. Per tant, ara correspon el torn de fixació de posició per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per fer-ho té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de Convergència i Unió, amb relació a la Moció subsegüent a la interpellació del Partit Popular, manifestar clarament que respecte i amb relació al punt primer no trobarà el nostre suport. Vostè ho ha argumentat, senyor diputat, amb relació a si el que ara pertoca, a més a més, amb relació a la Llei de l'AIEA –«la iaia», que de vegades col·loquialment en diem–, el que hem de fer ara és adequar-ne el programa d'adequació.

Escolti, miri, aquest matí hem vist part de l'espectacle: cada u i tothom hi jugarà a apuntar-se la medalla. El que jo sé és les felicitacions que ha rebut Convergència i Unió per, al final, *in extremis*, haver aconseguit la pròrroga d'un any, divuit mesos. Ens n'alegrem, en n'alegrem nosaltres, i pertoca al Govern ara empènyer les modificacions que siguin pertinents de cara que allò que en el fons avui hem votat no suposi una situació d'alegalitat a les indústries, i en aquest cas, concretament, a les empreses del sector turístic. Per tant, sàpiga que, bé, és ben intencionat, però ho hem resolt aquest matí.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Amb relació al segon punt del mateix punt primer, miri, francament, nosaltres no ens posarem a instar el Govern que no es facin parcs èdics. El problema d'aquest país és just al contrari: és que se'n facin, i és que se'n facin en general. Per tant, no ens trobarà a nosaltres i no trobarà Convergència i Unió buscant la problemàtica amb relació a alguna cosa que no s'hagi de fer, eh?, alguna que no s'hagi de fer, com tantes i tantes vegades ens havíem trobat tanta i tanta gent darrere d'una pancarta dient: «No a aquest..., aquí a casa meua, no en el meu poble, no al poble on vaig a estiuejar, no, no, no...» No, francament, eh? Sí, quants més se'ns puguin fer, millor, amb un plantejament evidentment de respecte al

medi ambient, de respecte a la gent que hi viu, i compliment ambiental de forma absoluta.

I ho dic en part, senyor diputat, perquè aquesta és contradictòria amb la que planteja a continuació. I en la que planteja en el punt 2 evidentment sí que trobarà el nostre recolzament, el recolzament de Convergència i Unió, que ha pres cos també amb algunes proposicions no de llei que evidentment aquest Parlament ja no veurà, perquè el teló ha caigut, o altres iniciatives legislatives que intentarem empènyer en el mateix sentit en el Congrés dels Diputats a Madrid i en el Senat.

No és de rebut que un ministre que se les dóna de català i que té intencions com les que té a partir de l'1 de novembre en aquest país, no és de rebut que se'n desdigni, eh? No és de rebut que no atengui ni la més mínima consideració amb relació al Pla de l'energia i els objectius fixats, en aquest cas pel govern tripartit, però finalment pel Govern de Catalunya, no és de rebut.

Per tant, sàpiga que aquella manifestació –esperem que no prengui cos– de limitar la quota èdica de Catalunya, suposadament per circumstàncies de xarxa, a 1.000 megawatts, tenint en compte que les intencions del país, de Catalunya, estan al voltant dels 3.000 megawatts l'any 2010 i dels 3.500 l'any 2015, en aquest sentit, com en algunes iniciatives que hem plantejat, vostè, senyor diputat, sí que tindrà el recolzament de Convergència i Unió. Amb l'advertiment, a més, en aquest cas molt clarament, amb relació al Partit Socialista i al senyor Montilla, i al ministre Montilla –avui encara ministre Montilla–: escolti, si els problemes són de xarxa, perquè resulta que no es pot evacuar prou producció, que es resolgui la xarxa. Fa dos anys i mig que vostès porten un embolic amb la xarxa, precisament; doncs, resolguin la xarxa. Estem parlant de l'horitzó del 2010 al 2015. No podem imaginar una xarxa diferent a l'horitzó del 2010-2015? Continuarem ubicats, senyors del Govern, darrere la pancarta i darrere el «no, no, no...»? És clar, si el problema és de xarxa i resulta que el ministre Montilla reparteix unes quotes èdiques a tot el país perquè Redesa li ve a dir: «No hi ha una xarxa que pugui evacuar suficientment tota la voluntat d'instal·lació de generació d'energia èdica a Catalunya», i resulta que, a més a més, a diferència de les altres comunitats, a qui més limiten és a nosaltres, home, francament, no és de rebut –no és de rebut.

Sàpiguen que en aquest sentit, per tant, sí que trobaran el nostre suport, amb el prec, a més a més, d'això: que es pensi a resoldre, si el problema és xarxa, resoldre xarxa, si no és que els problemes són d'altres. Molt ens estarem de posar-los de manifest públicament, perquè molt ens temem que és la intenció real, en aquest cas, del ministre Montilla.

En tot cas, la nostra posició, ho repeteixo, serà un vot negatiu amb relació al primer punt, i positiu amb relació al segon.

Gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

El senyor Rodríguez demana la paraula per...? Contradiccions. Té trenta segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. No, contradiccions flagrants, no? En primer lloc, el senyor Pujol ha dit que la modificació de la Llei d'aquest matí ha suposat una pròrroga de divuit mesos. Jo li demano que es llegeixi la Llei que s'ha aprovat avui, la modificació, i veurà que la pròrroga és de dotze mesos.

En segon lloc, diu també que Convergència i Unió ha rebut felicitacions. Miri, el felicito, perquè Convergència i Unió ha rebut felicitacions. Sap què ha fet el Partit Popular? Hem felicitat les entitats d'empresaris, perquè ells seran els beneficiaris d'aquesta modificació. Això és el que hem fet el Partit Popular.

Però, escolti'm, encara hi ha una altra contradicció, i és que la Llei que s'ha aprovat aquest dematí, la modificació de la Llei que s'ha aprovat aquest dematí no serveix de res si el Govern no modifica el Decret 50/2005, que és el que demanem en aquesta Moció. Si vostès hi voten en contra, deuen saber vostès el que fan.

Però encara hi ha una altra contradicció...

El president

Senyor...

El Sr. Rodríguez i Serra

Una darrera contradicció...

El president

...s'acaba el temps.

El Sr. Rodríguez i Serra

D'acord. Vostès em diuen: «Escolti'm, no votarem a favor que no es posin parcs eòlics marins.» Li recordo que la Resolució de què parlem es va aprovar gràcies als vots de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el Partit Popular en la comissió corresponent.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Respecte al punt primer de la Moció presentada pel Grup del Partit Popular, anunciar-li que no la hi votarem a favor, ni en el punt *a* ni en el punt *b*, entre altres coses perquè aquest matí s'ha aprovat un projecte de llei que, com bé s'ha dit des d'aquesta tribuna, el que fa és prorrogar el període d'adequació de les petites i mitjanes empreses d'aquest país a la Llei d'intervenció integral; amb un compromís, que jo crec que és de totes les forces polítiques representades en aquesta cambra, d'abordar en la propera legislatura una reforma integral –valgui la redundància– d'aquesta Llei, per tal de fer una llei complidora i que al mateix temps sigui una llei, de totes maneres, que doni seguretat als ciutadans que les empreses que tenim al país compleixen tots els requeriments ambien-

tals i de seguretat. I estic convençut que el Govern, en aplicació de la Llei que aquest matí hem aprovat, doncs, farà les disposicions reglamentàries necessàries perquè aquesta pròrroga pugui ser efectiva.

Respecte al punt segon de la primera part de la Moció, doncs, dir-li que el Govern n'ha fet compliment, n'ha estat fent un seguiment, i, per tant, des d'aquest punt de vista no li podem donar suport.

Respecte als punts que..., o la segona part de la Moció, nosaltres estariem en disposició de votar-li el punt segon, el punt *b*, si el Grup del Partit Popular retira la part final, que és la d'iniciar les accions legals si el Departament no defensa les posicions que hem aprovat en el Pla de l'energia. Escolti, estem disposats a votar-l'hi a favor, entre altres coses perquè el Govern de la Generalitat ja està duent negociacions amb el Ministeri d'Indústria, Treball i Comerç en defensa del que fixa el Pla de l'energia, és a dir, que a finals del 2008 hi pugui haver una potència instal·lada a Catalunya de 1.500 megawatts, no?, i acordar els criteris que ens permetin arribar l'any 2015 als objectius que fixa el mateix Pla de l'energia, que, com vostè sap, són 3.500 megawatts.

El ministre d'Indústria, senyor Pujol, no és que se les doni de català, és que és català. O no? Jo crec que sí, eh? I no ha imposat, el Ministeri, una posició unilateral respecte a les potències que es poden ubicar a cada comunitat autònoma. En tot cas, el que s'està fent, amb Catalunya i amb la resta de comunitats que són les que tenen la competència per fer les autoritzacions, és precisament..., quines són les quotes que, en funció del que pot suportar la xarxa, si més no fins al 2010, poden instal·lar en el seu territori.

En tot cas, és paradoxal, no?; en tot cas, a mi em produeix una certa sorpresa. El diputat Santiago Rodríguez coneix perfectament que el límit que hi havia fixat l'any 2004 pel que fa referència a la potència eòlica que podia ubicar-se en el conjunt de l'Estat espanyol era de 13.000 megawatts. Si no ho tinc malentès, el govern que hi havia i que va fixar aquesta quota era un govern del Partit Popular; convindrem que era així, no?

Bé, el que ha fet el nou Govern és, per impulsar al màxim les energies renovables, aixecar aquesta quota fins a 22.000 megawatts. Què ens hem trobat? Doncs, que el conjunt de comunitats autònomes –la nostra també–, quan fa la petició d'instal·lació de potència, suma un total de 33.000 megawatts. En aquests moments la xarxa no pot suportar aquesta potència de demanda, això diuen tots els informes tècnics, ho diu també Red Eléctrica, i, per tant, el que s'està fent és adequar la xarxa i negociar, totes les comunitats autònomes –nosaltres també–, per tal que els objectius màxims que ens hem fixat es puguin dur a terme.

Aquest és el compromís del Govern de la Generalitat, aquestes són les negociacions que s'estan portant amb el Ministeri, i estic convençut que al final s'arribarà a una acord satisfactori per a ambdues parts.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Gràcies, senyor president. Amb relació al primer punt de la Moció presentada pel Partit Popular, nosaltres el que direm és que no acabem d'entendre el perquè d'aquest text. Perquè, és clar, demanar-nos que votem a favor d'una mesura sobre la qual aquest matí hem aprovat una llei amb la qual hem, en el fons, donat compliment a aquesta Moció, perquè hem allargat els terminis que aquí ens demanen, entenem que és una manera de fer llargues les sessions parlamentàries però que no aporta res significatiu per a la ciutadania de Catalunya. I, per tant, tant el punt *a* com el punt *b* del primer paràgraf, que és el compliment d'una moció del Parlament..., francament, no acabem d'entendre que sigui el Ple del Parlament el que hagi de demanar el compliment de la Moció.

Existeixen mecanismes parlamentaris perfectament coneguts per aconseguir aquest fet. Nosaltres en el seu dia ja vàrem votar a favor del contingut d'aquesta Resolució, en concret la 316 d'aquesta legislatura, en el sentit que no volíem el parc eòlic que està plantejat, el parc eòlic marí que està plantejat al delta de l'Ebre.

Ara bé, i un cop explicitada aquesta postura, entenem que no és aquest el lloc de tornar-ho a plantejar.

El segon punt és manifestament diferent. És cert, com ha explicat el senyor Terrades, que l'Estat espanyol té sol·licitada en el seu conjunt una demanda de potència a instal·lar energia eòlica que supera en escreix la capacitat que té la xarxa d'admetre aquesta potència. I, per tant, és evident que s'ha de resoldre de dues maneres, només hi ha dues maneres per fer-ho: o bé s'incrementa la xarxa en el sentit que aquesta, reforçant-la, sigui capaç d'admetre més megavats o bé es redueixen els megavats instal·lats, i en aquest punt nosaltres el que pensem és que Catalunya és extremament deficitària d'energia eòlica. Jo no sé què deu passar amb l'energia eòlica que ni el Govern anterior, i en part ni aquest, ha estat capaç de tirar endavant parcs eòlics en funció d'aquells plantejaments que en el fons tots reclamem. L'energia eòlica és una energia renovable, neta i, per tant, té tot el nostre suport.

Què vull dir amb això? Doncs, que ho sento, senyor Rodríguez, però nosaltres tampoc li votarem el punt 2.a, ara bé, com que és cert que volem defensar per a Catalunya la major part de quota eòlica possible, sí que li donarem suport al fet que el Consell Executiu pugui instar al Govern espanyol les mesures que cregui convenients per tal que se li sigui assignada la màxima quota possible, amb el benentès que no caldria emprendre accions legals si això no és així. Un acord, una negociació, entenc que no s'ha de fer amenaçant amb accions legals.

Res més. Senyor president, moltes gràcies.

El president

Senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

El Sr. Postigo i Garcia

Senyor president, senyores i senyors diputats, per manifestar el posicionament del nostre Grup amb relació

a la Moció subsegüent a la interpellació plantejada en el Ple anterior. Amb relació, senyor Rodríguez, al primer punt, nosaltres coincidim amb l'apreciació, amb el posicionament de la resta de grups en el sentit que no té cap sentit, havent aprovat aquest matí el Projecte de llei de mesures en matèria de medi ambient i, en concret, atenent-nos al sentit literal del que es manifesta en el seu capítol cinquè, no té cap mena de sentit mantenir aquest punt.

Nosaltres entenem que la modificació del programa d'adequació és una qüestió que ve absolutament implícita amb l'aprovació que s'ha fet aquest matí, per tant, el desenvolupament d'aquesta mateixa Llei ja comportarà això.

Sabem nosaltres perfectament la tendència que tenen vostès –i no els ho retrec– a reclamar un compliment estricte de la legalitat, i no és la primera vegada que ho han demanat. Ja dic, no és un retret però, en tot cas, deixin una mica de temps, tot just ho han aprovat aquest matí. Entenem que és una cosa implícita i, per tant, de ben segur, a més a més atenent que es tracta d'una qüestió de terminis i que dóna de temps fins al gener del 2008, de ben segur això –no pateixin– es farà i tirarà endavant.

Amb relació al punt *b*, vostè mateix també ho ha dit quan, doncs, explicava quin havia estat el recolzament que aquesta Resolució havia tingut en aquest Parlament. El nostre Grup Parlamentari no havia donat suport a la Resolució a què vostè fan esment en la Moció i, per tant, nosaltres, essent coherents amb el nostre posicionament, tampoc li donarem suport avui mateix.

Pel que fa al punt 2a entenem, doncs, que el redactat que vostè o el seu Grup planteja de manifestar el seu desacord amb la decisió, no es tracta de tal decisió, no deixa de ser una proposta que, com bé s'ha dit, s'està debatent, s'està discutint ara i, per tant, ens sembla fora de lloc plantejar-la en aquests termes.

Coincidim també amb l'apreciació que s'ha fet, i, en aquest sentit, si vostè, doncs, retirés aquesta part final del punt 2b no tenim cap inconvenient a votar-los-hi a favor, tot al contrari, a instar el Consell Executiu a defensar allò que hem aprovat o el nostre Govern ha aprovat, el Pla d'energia de Catalunya, i, per tant, en aquest aspecte sí que hi votaríem a favor.

En tot cas, deixi'm dir que el nostre Grup Parlamentari, el senyor Oriol Pujol no s'ha atrevit a dir-ho, quan deia: «els arguments que es donen per establir aquesta quota pel que fa a l'establiment d'energia eòlica a Catalunya, bé, es diu que és per limitacions de la xarxa o altres qüestions.» Bé, en tot cas, jo ho poso molt en dubte i el nostre Grup Parlamentari posa en dubte que aquestes limitacions, aquests 1.500 megawatts que necessitaríem nosaltres respongui que la xarxa no pot aguantar-ho. Em sembla que hi ha interessos econòmics obvis –obvis– que potser determinen més del que ho haurien de fer en aquest repartiment de quotes entre les diferents comunitats autònomes.

Res més i moltes gràcies.

El president

Doncs cridem a votació.

Senyor Santi Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president, a efectes de votació retirariem del text en l'apartat 2.b, i per facilitar la seva aprovació per unanimitat, a partir de «i si és el cas».

El president

Senyor Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Per demanar votació separada dels punts 1.a.b i el 2.a, de la resta queda viu el punt 2.b.

El president

Perdoni, no l'he entès.

El Sr. Terrades i Santacreu

Sí, sí. Votació separada, en tot cas, del punt 2.b.

El president

El punt 2.b en el benentès que el senyor Rodríguez ha retirat una part d'aquest... I ja està? Senyor Terrades, només demana votació separada del 2.b, i ja està?

Senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, afegir també votació separada, perquè quedin de manifest els dos punts del 2.a.

El president

Que hauria de ser separada del 2.b?

El Sr. Pujol i Ferrusola

El 2.a, el 2.b i l'1, per part de nosaltres pot anar en bloc. *(Pausa.)*

Farem, doncs, la votació en tres blocs. Votem, en primer lloc, el punt número 1 d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor i 94 en contra.

Votem ara el punt 2.a –el punt 2.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor i 67 en contra.

I finalment votarem el punt 2.b, amb el benentès que s'ha retirat a partir de «i si és el cas».

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt** (tram. 302-00188/07)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquer-

ra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tanquem la legislatura amb aquesta Moció, la Moció és posterior a la interpellació de l'últim Ple i feia referència, en concret, a la Fira del Llibre de Frankfurt. És una moció que té tres punts, però que té un fil conductor, una línia que els uneix, que és la literatura catalana –la literatura catalana.

La literatura catalana, recordem-ho, és la que s'escriu en llengua catalana a tots els territoris que comparteixen aquesta llengua i aquesta cultura, i el motiu i la finalitat d'aquesta Moció és donar, donar a la llengua catalana el plus de protecció que es mereix i que necessita com a llengua minoritzada que és, i per a nosaltres aquest plus de protecció és l'exclusivitat amb què s'ha de presentar a la Fira de Frankfurt, en l'estand institucional, per mostrar tota sola tota la seva potència, tota la seva energia, tota la seva possibilitat.

Nosaltres el que volem és seduir Frankfurt amb la qualitat de la minoria, insistint –perquè em penso que no n'hi haurà mai prou d'insistir en això– que nosaltres entenem que la cultura catalana és una cultura diversa, molt diversa, cada vegada més, com ha de ser, com és natural, i que s'expressa no només de dues maneres, sinó de moltes maneres diferents, amb intervencions i amb incorporacions de cultures de països diferents i de llengües diferents.

Aquesta Moció no és de cap manera, també volem insistir-hi, una moció en contra d'algú o en contra d'alguna manifestació cultural, sinó al contrari, és una manifestació que va a favor del feble, i és en aquest sentit que l'hem presentada.

Com tots sabeu –ho repeteixo també una altra vegada–, ja sé que semblen obvietats, però em sembla que no està mai de més de dir-ho, Frankfurt és una fira editorial, a Frankfurt s'hi compren i s'hi venen drets, drets de llibres escrits per escriptors, de manera que els escriptors que no vagin convidats a Frankfurt institucionalment aniran també a Frankfurt de la mà de les seves editorials; alguns catalans també hi aniran convidats per les seves editorials, i els escriptors en castellà que escriuen a Catalunya, que hi van sempre –que hi van sempre–, hi van l'any passat, aquest any, l'any que ve, també continuaran anant-hi i allà, doncs, ens trobarem tots.

Concretant els punts de la Moció, el primer demana, el primer punt demana que el fil conductor de totes les activitats del programa de la Fira, sobretot l'exposició central, que és el lloc on nosaltres tindrem per explicar què som, què és la literatura catalana, les peculiaritats de la llengua, volem que aquest fil conductor sigui la llengua catalana i la literatura catalana.

El segon busca la seguretat que siguin aquests escriptors en català, els que escriuen en català, els que formin part d'aquesta delegació, doncs, del Govern, aquesta delegació institucional, eh?

I el tercer punt insisteix que ens agradaria conèixer abans de l'estiu del 2006, de fet, a la Moció ens hem deixat

l'any però s'entén perfectament que quan diem abans de l'estiu volem dir abans d'aquest estiu del 2006, doncs, conèixer la proposta del programa d'activitats perquè les parts implicades puguin acabar de dir-hi la seva i hi hagi la possibilitat, si escau, doncs, de variar alguna cosa.

En aquest sentit vull dir que nosaltres mantindrem aquest punt, no el retirarem, però agraïm molt el compromís verbal que aquest matí ens ha fet el conseller de Cultura de fer una reunió ja, tal com nosaltres demanàvem a la Moció, a finals del mes de juliol. Li agraïm moltíssim, la farem i, a partir d'aquí, doncs, veurem si la proposta sembla satisfactòria als agents implicats.

Moltes gràcies. Escoltaré les vostres respostes.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, un altre cop Frankfurt. Jo crec que és oportú que l'últim Ple d'aquesta legislatura tingui com a cloenda quelcom que és oportú i que és necessari que és parlar de la cultura catalana. No volem que Frankfurt es converteixi en una metàfora de desamor i tampoc volem que es converteixi en la concreció política de la ideologia cultural socialista, que ja s'assajà a Guadalajara, de desnaturalitzar què vol dir cultura catalana.

Les nostres esmenes expliquen, volen definir què és cultura catalana, posen també calendari i posen control de seguiment. Cultura catalana, i aquí ve el discurs confós, pervers, d'aquesta mena de neocatalanisme del Govern socialista, que diu: «Cultura a Catalunya és cultura catalana. Cultura a Catalunya és geografia. Cultura a Catalunya pot tenir diverses llengües, diverses, més de dues.» Cultura de Catalunya indica propietat, indica origen, indica dependència. I la cultura que s'expressa en forma de llibre, en forma de literatura, que és l'objecte de la Fira de Frankfurt, és la que s'escriu en llengua catalana. Per això és important que sapiguem que la cultura catalana no la detenta només Catalunya. Per tant, la cultura catalana no és el retrat de la societat catalana, com diuen vostès, el Govern socialista. Cultura catalana ens depassa, va més enllà de Catalunya, va més enllà del Principat, la compartim amb altres territoris de l'Estat espanyol, de l'Estat francès i de l'Estat italià. No ens diguin que la cultura catalana i que s'ha d'anar a Frankfurt s'ha de presentar a la societat catalana i la seva realitat, perquè és la cultura catalana i així ho diu el Conveni signat per l'Institut Ramon Llull i per la Fira de Frankfurt. Diu: «S'ha d'entendre que la presentació de la cultura catalana inclourà els països de llengua catalana», i els anuncia tots, i fins i tot també posa la Franja de Ponent de l'Aragó. Aquesta és la nostra esmena.

I la segona esmena és una comissió de seguiment. No es preguntin per què tenim desconfiança. En tenim, n'hem de tenir. N'hem de tenir forçosament quan escoltem que se'ns diu, quan el conseller de Cultura, i ho corrobora el ministre Montilla, que es presentarà com a candidat a president de la nació catalana, diuen que

ha de tenir preeminència el llibre en català, la literatura en català, perquè és la més necessitada. No, no és perquè és la més necessitada. El Govern de Catalunya l'ha de portar de manera preeminent perquè és l'única que té dret a estar allà, de manera preeminent, perquè és la cultura de Catalunya, la cultura catalana, la cultura dels Països Catalans.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, també per presentar les seves esmenes, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Mirin, el març de l'any 2005, l'any passat, el director de la Fira de Frankfurt, del llibre, enviava una carta al Govern de la Generalitat, una carta que informava sobre la decisió de la Junta Directiva de la Fira de convidar a la cultura catalana a l'edició de l'any 2007. Com jo deia l'any passat, quan vam debatre la Moció sobre la Fira de Frankfurt, la reacció en un país normal, la que podríem esperar hagués estat la de satisfacció, com a país i des del món de la cultura, la consciència del repte que suposa per al món editorial, la consciència de l'oportunitat per als escriptors i escriptores a la nostra llengua i, per tant, a la literatura catalana i, de retruc, l'oportunitat per la nostra llengua que, evidentment, no és només del Principat. I lògicament hagués hagut de passar que aquest Parlament posés l'èmfasi de conèixer quina és la tasca del Govern per assegurar que es facilitessin tots els mecanismes i recursos per aprofitar aquesta oportunitat per internacionalitzar i promocionar la nostra literatura i per promocionar i internacionalitzar la nostra llengua, donar-la a conèixer, i aprofitar l'espai que és la Fira.

Però res de tot això ha estat el centre del debat des del març de l'any 2005. Des d'aleshores hem viscut el que avui hem tornat a viure: un procés de degradació del debat i d'una oportunitat, una mena de..., que es mostra en l'absurd que fins i tot si avui parlem amb alguns escriptors i escriptores ja no tenen ganes d'anar a Frankfurt o fins i tot pensen que és una mala idea el fet que la cultura catalana hagi rebut aquest honor a aquestes alçades. Recels, acusacions, desconfiances, culpes centrades a les opcions de partit, amb intencions i voluntats de partits. Les compareixences que hem tingut de la consellera, primer, i del conseller de Cultura, després, o, com deia, les interpellacions de l'any passat o d'aquest any en són l'exemple. Avui, de nou, la discrepància i la impossibilitat d'entendre'ns, malgrat la voluntat, com a mínim del nostre Grup, d'arribar a un acord en què tots poguéssim fer política de país o mostres de país i no de partit.

Nosaltres proposàvem una esmena ben fàcil de recollir: aprovar el primer punt, perquè tots, com a mínim nosaltres tenim clar que el centre del programa de la Fira ha de ser la literatura catalana, que és la que es fa en català, i eliminar el punt 2 i el punt 3.

El punt 2 perquè confon quan parla que la literatura convidada és la catalana, quan en realitat és la cultura catalana, i perquè em sembla que no és feina d'aquest Parlament demanar llistes de noms a ningú. Ens ho deia la mateixa senyora Maria Mercè Roca, l'any passat, quan defensava les esmenes de la Moció de l'any 2005: «Podria semblar que parlem d'una llista de noms d'escriptors i escriptores que han d'anar a Frankfurt l'any 2007», deia. I continuava, amb relació a les intervencions d'Esquerra Republicana: «No parlen de cap llista ni de noms concrets, sinó que parlen de l'oportunitat que té la literatura catalana per fer-se visible a l'aparador de les literatures del món, que és la Fira de Frankfurt.» Precisament això és el que hem intentat amb la nostra esmena.

I eliminar el punt 3, sobre la presentació del programa d'activitats, perquè el Govern té el compromís de fer-ho l'octubre de l'any 2006, aquest octubre, i ens sembla que no és legítim que aquest Parlament demani que el Govern de la Generalitat trenqui el seu compromís amb els organitzadors de la Fira. D'altra banda, el mateix conseller s'ha compromès a explicar-ho en els diferents grups i, si no, s'hi comprometrà a explicar-ho i no fer-ho públic fins que no se segueixi el compromís amb la mateixa organització.

I demanàvem afegir un punt que deixés clar que la convidada és la cultura catalana i que aquesta és plural i diversa. Un punt que no només creiem que és del màxim consens, sinó que en tenim la prova, perquè és precisament el text que el Grup de Convergència i Unió, el Grup Socialista, el Grup d'Esquerra Republicana i el nostre mateix varem votar plegats ara fa un any. Deia: «Adoptar com a objectiu prioritari de la presència de la cultura catalana a l'edició de l'any 2007 de la Fira del Llibre de Frankfurt la divulgació de la diversitat i la qualitat d'aquesta cultura, i així mateix potenciar la importància de la indústria cultural catalana.» Això era vàlid fa un any per als nostres grups i volem saber què ha passat que avui no podem votar-ho tots d'acord.

En tot cas, ens sembla que, davant de la impossibilitat d'entendre'ns, haurem de evidentment votar cadascú el que sigui possible. Ens agradaria que aquestes esmenes poguessin ser acceptades i el que ens agradaria sobretot és que el que reclamen els artistes, els escriptors i escriptores, però també la resta d'artistes del nostre país, és que d'una vegada per totes puguem parlar de política cultural, de creació, d'internacionalització, de formació, d'educació i no només de política lingüística quan parlem de cultura a casa nostra.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per afegir-me a alguns dels arguments que ha expressat la senyora Camats aquí. Crec que avui tenim una oportunitat com a país de demostrar que, en

aquesta qüestió de Frankfurt, que era efectivament una fita de país, els grups polítics d'aquesta cambra podríem arribar a un acord, com vam fer amb posterioritat i, per tant, posar de manifest que som capaços d'exercir un criteri que està per sobre de les visions partidistes, sectàries o excloents, si es vol, d'una determinada idea de Catalunya. Això no ha estat possible. Nosaltres ens hem esforçat, hi ha constància d'això, en presentar esmenes, en intentar el pacte. No ha sigut possible, hi insisteixo, i per tant, ens quedem amb una certa decepció que avui aquí el que posem de manifest sigui una discrepància tan fonamental sobre un tema que, efectivament, pot tenir matisos, pot tenir diferents visions, però el que li interessava a la cultura catalana i el que li interessava amb aquesta visió compartida de Catalunya, que s'expressa aquí des del catalanisme polític, era un acord sòlid des d'aquest Parlament per tal d'impulsar, el Govern, en aquest moment, i qui hagi de governar en un futur, una idea molt clara del que volem que es vegi a Frankfurt, que es visualitzi a Frankfurt.

Per tant, nosaltres amb aquelles esmenes volíem, per una banda, posar de manifest allò que entenem que ha de ser l'expressió de la cultura catalana en la seva diversitat. Entenim que el punt 1 tal com estava plantejat amb la Moció d'Esquerra Republicana no ho recollia, per tant, hem fet una proposta d'esmena que, en tot cas, si és acceptada, nosaltres hi donaríem suport.

Creiem que el tema de les llistes no és en absolut afortunat, aquest no pot ser un debat nominalista ni un debat de llistes. Entenem que aquesta no és la qüestió, en absolut. Per tant, això no ho podem votar favorablement de cap forma, de cap manera.

I per últim, ho ha dit la diputada ponent, doncs efectivament hi ha un compromís amb la Fira de Frankfurt que és molt clar, en el qual diu que el programa d'aquesta Fira s'ha de fer efectiu un any abans, el dia 5 d'octubre, en la Fira que se celebrarà enguany. Per tant, difícilment el conseller i nosaltres, com a grup que dona suport al Govern, podem prendre un compromís que contravé justament allò que és fonamental en aquesta Fira, que és el conveni, el contracte signat pel Govern. Per tant, ja hi hagut una proposta ferma de dir: «Escolti'm, aquí no es tracta d'amagar res a ningú. Hi ha dues dades sobre la taula per tal de poder consensuar i posar, doncs, en comú amb els representants polítics quin és aquest programa i, per tant, poder-lo esmenar, si es vol, o poder atendre les consideracions que s'hi puguin fer.» Per tant, entenem que el punt 3, tal com està redactat, tampoc és possible que el votem favorablement.

I en tot cas, nosaltres, senyores diputades i senyors diputats, hem sigut molt coherent en aquesta qüestió i des del primer dia hem dit el mateix: Els objectius de la Fira de Frankfurt són fonamentalment tres objectius, que han estat explicats a bastament en les diferents compareixences i, molt especialment, amb la interpellació que es va sustentar l'altre dia per part del conseller Mascarell. I, per tant, i per acabar, jo els concretó una altra vegada més, perquè no hi hagi cap dubte de quin és l'objectiu del Govern davant d'aquesta Fira i són tres molt breus però molt contundents: Per una banda, mostrar la riquesa i la qualitat i la diversitat de la cultura catalana, perquè nosaltres no volem amagar la Catalu-

nya real, nosaltres vivim en una Catalunya real i no en la Catalunya de les essències o en aquella Catalunya que és el desig d'alguns, legítim però un desig. I, per tant, volem, acte seguit, enfortir la projecció de la literatura en catalana i dels seus escriptors, no ho hem negat mai, i molt especialment reforçar i potenciar la indústria editorial catalana. I aquests són els objectius del Govern i per això treballarem mentre tinguem fins avui la confiança dels ciutadans i la responsabilitat del Govern.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Pot fixar posició, ara, el Grup que no ha presentat esmenes; el senyor Joan López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per fer la presa de posició del meu Grup Parlamentari amb relació a aquesta Moció.

Recolzarem el punt 1, en tant que entenem que estar en una exposició internacional és una oportunitat de donar a conèixer el conjunt de la cultura catalana, a través de l'expressió màxima, com pot ser la literatura. I entenem que quan un se'n va explicar a l'estranger a explicar el que és la cultura d'un país ho fa en el seu conjunt, i en el seu conjunt vol dir en totes les expressions que té.

Escolti, jo no estic per dir que Pedrolo és més que Ildefonso Falcones, perquè potser, si fem una llista de qui ha vingut més llibres darrerament, ens en portem una mala sorpresa. Jo no estic per dir que les receptes de cuina del Luján, que va néixer a la meua ciutat, són menys que les del meu conveí de poble Salvador Espriu. Jo no estic per dir, ni el meu Grup Parlamentari, que la senyora Maria de la Pau Janer, guanyant el Premi Planeta, també d'una editorial catalana que fa llibres en expressions de totes les menes de cultures catalanes, des d'aquí, no té dret a anar a Frankfurt quan fa un canvi d'idioma, però segueix estant dintre de la cultura catalana, perquè fa anar en la seva llibertat l'idioma que li dóna la gana. Nosaltres creiem que, tal com es proposa en el punt 2, fer llistes de bons i de dolents en funció del que uns creuen que són els bons, i els altres no existeixen, és una mala pràctica i és una proposta no pròpia d'un parlament seriós.

Escolti, és una fira internacional. A l'estranger han de conèixer la sort que tenim nosaltres de tenir una cultura tan àmplia, que s'expressa de formes diverses. El que no podem fer és anar a l'estranger a perdre oportunitats, perquè ja en perdem prou dintre casa. El que no podem fer és anar a l'estranger a enganyar ningú. Si els convidats fossin els gal·lesos, estic segur que no estarien discutint només si hi han llibres en llengua gaèlica: n'hi haurien en gaèlica i n'hi haurien en anglès. Si fossin els helvètics, estic segur que trobaríem llibres en romanx, però també n'hi haurien en italià, en francès i en alemany. De què estem parlant? Què és el que volem negar? La realitat que al final les estrofes d'Estopa –per cert, de Cornellà– també són cultura catalana? És que algú de vostès els molesta, això? Perquè, en el moment

que a algú li molesta això, senzillament el que fa és viure en un altre país.

Acabo. És molt important que a Frankfurt tot Europa i tot el món que ens pugui veure sàpiguen que el català es parla a Catalunya, es parla a València, es parla a les Balears, es parla a l'Alguer i es parla a Perpinyà. És important que sàpiguen que nosaltres intentem ajudar la gent que allà té ganes de fer cultura catalana que el català tingui un paper més important també en aquests indrets. Però si els intentem explicar que els ciutadans de l'Alguer només parlen català potser passaran de llarg de la Fira perquè no ens creurà ningú.

Moltes gràcies.

El president

Pot pronunciar-se sobre les esmenes la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies. El que no es pot negar és que la llengua i la literatura susciten passions. I això és una bona cosa, eh?

Mireu, no, no ens hem posat d'acord, és veritat. Avui no ens hem posat d'acord, i ho hem intentat, però em penso que partíem de premisses diferents, i em sembla que ningú no ha variat en essència la seva premissa, i em penso, doncs, que està bé que tothom defensi el que honestament creu que s'ha de defensar.

Pel que fa a les esmenes del Grup de Convergència i Unió, nosaltres no acceptarem el punt número 4, eh? No l'acceptarem perquè entenem que el Parlament ja té els seus mecanismes de control per mirar si les mocions es compleixen o no, i sempre es pot recórrer a aquests mecanismes. El punt número 1 vostès l'accepten igual. I als punts números 2 i 3, doncs, els acceptarem les modificacions, perquè entenem que van en la mateixa línia que les que nosaltres proposàvem, i el fet que vostès, doncs, parlin de territoris en què Catalunya comparteix llengua i cultura, com que aquí estem parlant de la cultura catalana, no de la cultura de Catalunya, doncs, ens sembla que és una bona cosa, eh? Per tant, quedaria en aquests termes.

L'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya no l'acceptarem. Jo, senyora Camats, no crec que s'hagi degradat el debat. És un debat difícil, és veritat que és difícil, i a més a més, si ens trobem a la propera legislatura, si som aquí, els que siguem aquí i ens toqui defensar Frankfurt, també serà difícil. El que passa és que no estem com estàvem fa uns mesos, hem avançat una miqueta, i volem més, volem més concreció. I el que potser estava bé i vam aprovar fa uns mesos, doncs, ara, sense oblidar que allò estava bé, volem fer un pas endavant, perquè és que si no sempre estarem allà mateix. I la seva esmena no parla del que a nosaltres ens ocupa: nosaltres parlem de literatura catalana i vostè parla de cultura catalana, de la indústria, etcètera. I tot això no és el tema de la Moció, eh? No és que no hi donem importància, a la indústria; ja li'n donem, l'altra Moció era en aquest sentit. Però ara estàvem parlant d'una altra cosa.

I, finalment, les esmenes del Grup dels Socialistes tampoc no les acceptarem. Al primer punt parlen una altra vegada de donar a conèixer la riquesa, la qualitat i la diversitat. Ja es donarà a conèixer, segur que es donarà a conèixer la diversitat, i nosaltres estem a favor que es doni a conèixer la diversitat de la cultura catalana; ja s'hi donarà prou. Nosaltres parlàvem només del plus de protecció a la literatura catalana, només parlàvem d'això. Al punt número 2 vostès diuen «donar preeminència», nosaltres diem «donar exclusivitat amb la presència institucional», ho repeteixo una vegada i una altra: només amb la presència institucional. I en el punt número 3 nosaltres no volem que ens donin tot el programa, entenem que no es deu poder fer, no?, que s'ha de presentar a Frankfurt; nosaltres simplement el que volem és una proposta, un preprograma, que, com ja he dit, hi havia el compromís del conseller de donar-ho.

Moltes gràcies. I suposo que farem votacions separades, no? Gràcies.

El president

Si els grups ho demanen, farem votacions separades. Algun grup vol fer votació separada? *(Pausa.)* Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Per la nostra part podríem votar conjuntament l'1 i el 3, i el 2 per separat.

El president

O sigui, demana votació separada del punt 2. *(Pausa.)* Senyora Camats.

La Sra. Camats i Luis

Nosaltres demanaríem votació separada del punt primer.

El president

Doncs, si no hi ha cap més petició de votació separada...

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació d'aquesta Moció sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt.

Votem, en primer lloc, el punt número 1 de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor i 38 vots en contra.

Votem seguidament el punt número 2 de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 50 vots a favor i 60 vots en contra.

Finalment votarem el punt número 3 de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor i 46 vots en contra.

Senyores diputades, senyors diputats, abans de cloure la sessió d'avui, si m'ho permeten, m'agradaria adreçar-los unes breus paraules.

Tots vostès saben –i així ho ha manifestat avui el president de la Generalitat– que s'acaba la legislatura. Per tant, el d'avui possiblement, previsiblement, és el darrer ple. De fet, i formalment, els treballs de la cambra encara continuen oficialment al llarg d'aquest mes. Després vindrà la dissolució, i continuarem en funcions fins a l'elecció el proper Parlament. Entremig hi haurà l'Onze de Setembre, ho recordo, diada nacional de Catalunya, que, evidentment, celebrarem amb plena normalitat.

Aquestes paraules vull que serveixin per donar-los les gràcies pel seu comportament impecable en aquesta cambra, fins i tot en els moments de major tensió. I vull fer també el reconeixement de la seva tasca. Tant les diputades i diputats dels grups que han donat suport al Govern com els de l'oposició han fet molta i molt bona feina aquests gairebé tres anys. Potser no ha estat sempre visible a la ciutadania; potser la ciutadania no és conscient de tot el que han treballat i han fet, tot i la incidència que el que aquí fem i decidim té en la vida diària de les persones. Però aquesta feina hi és, i penso que tots plegats en podem estar orgullosos.

A nivell personal, fa gairebé mil dies que vaig ser escollit per vostès com a president del Parlament, i junts hem endegat canvis importants a la institució. Alguns s'han pogut completar; d'altres continuaran els propers mesos, i fins i tot en la propera legislatura. Des d'aquesta Presidència, i amb la complicitat i el suport imprescindible de la Mesa del Parlament, hem treballat per fer d'aquest una institució més oberta, més propera, més moderna, més pròpia del segle XXI, i penso que podem estar orgullosos del que hem aconseguit. Vull agrair, doncs, a tots els membres de la Mesa el seu alt sentit institucional, indispensable per preservar el prestigi d'aquesta institució.

No hi ha dubte que aquesta legislatura passarà a la història com la de l'Estatut, i això ha estat, efectivament, molt important; hem escrit tots plegats una pàgina transcendent de la història de Catalunya. Però també vull recordar que al Parlament s'han fet moltes més coses, moltes més, i el que aquí s'ha fet mereix reconeixement, més enllà del que ha estat el debat públic de la política catalana durant aquests tres anys; mereix més reconeixement.

Permetin-me també –i em fa l'efecte que ho faig en nom de tots vostès– que doni les gràcies a tots els serveis de la cambra i al conjunt del personal del Parlament, que tan fàcil fan la nostra tasca. Saben que ho faig de tot cor quan els reconec el seu alt nivell de professionalitat, eficàcia i eficiència. Ells són, en gran part, responsables de la merescuda reputació de la nostra cambra.

L'Onze de Setembre de fa dos anys, a la celebració institucional del passeig dels Tilers, Lluís Llach cantava

Venim del nord, venim del sud. Diu un fragment de la cançó: «I caminem per poder ser, i volem ser per caminar.» Senyores diputades, senyors diputats, tinguin la certesa que el camí ha estat fructífer.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i dos minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 50,00 euros
Número solt 1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 40,00 euros
Número solt 1,00 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 80,00 euros

IVA
inclòs

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

0213-7976 (general)

Dipòsit legal: B-27.966-1980

Impress a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament.cat**